

Νίκος Κόγιας

Αρθρογραφία 1995-1997

ΕΝΝΕΑ (9) ΜΑΪΟΥ 1945. Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΕΛΘΕ Η ΦΡΙΚΗ
ΤΟΥ Β! ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Απο το 1932 η διεθνής του φασισμού άρχισε λίγο-λίγο να διαμορφώνει το δράμα του β! παγκοσμίου πολέμου. Η άνοδος του Χίτλερ στην εξουσία, η εκστρατεία της φασιστικής Ιταλίας στην Αβυσσινία, ο Ισπανικός εμφύλιος πόλεμος, η κυνική κατάληψη Κινεζικών εδαφών απ την Ιαπωνία, που οδήγησε στον Κινεζο-Ιαπωνικό πόλεμο, τα τερατώδη πραξικοπήματα του Χίτλερ στα Ρήνο, την Αυστρία, το Μουσσολίνι στην Αλβανία και το δικό μας του Μεταξά, ήταν μερικά απ τα δεδομένα που σηματοδοτούσαν τον β! παγκόσμιο πόλεμο.

Είναι γεγονός, ότι πριν ξεσπάσει ο πόλεμος, έγιναν προσπάθειες να μην οδηγηθεί η Ανθρωπότητα σ αυτήν την τρομακτική αλληλοσφαγή. Δυστυχώς όμως παρά την προσπάθεια η φασιστική παραφροσύνη και οι συνεργοί τους (πέμπτη φάλαγγα) μέσα στις δημοκρατικές χώρες οδήγησαν σε εκαδες εκατομμύρια Ανθρώπων στα πεδία των μαχών.

Ο κίνδυνος να βυθισθεί ολόκληρη η Ευρώπη και μαζί της ολόκληρος ο κόσμος σε σκοτάδι βαθύ και δουλεία σιώνων απο ενδεχόμενη νίκη του φασισμού ήταν υπαρκτός. Κατακτήσεις και πολιτισμοί ανώνων θα είχαν εξαφανιστεί αν επικρατούσε ο φασισμός, η πιο απάνθρωπη θεωρία και πρακτική που μέχρι τότε είχε εμφανιστεί.

Οι λαοί του κόσμου μπροστά σε αυτόν τον κίνδυνο ένωσαν τη θέληση και τις δυνάμεις να συντρίψουν μιά για πάντα τον φασισμό. Στην Αγγλία, την τότε Σ Ένωση και την Αμερική, οι μεγάλοι αυτοί λαοί, παρά τις διαφορές σ κλίμακα της προσπάθειας και τις θυσίες συντόνισαν τις ενέργειες προκειμένου να πτηθεί η λαίλαπα του φασισμού στα απέραντα πολεμικά μέτωπα και τα μετώπισθεν.

Η ιδεολογική σύγκρουση ανάμεσα στη Δημοκρατία και το φασισμό ήταν τεράστια. Το ίδιο και οι καταστροφές. Η Χιτλερική πίεση ήταν φοβερή. Και ήταν τρομερή γιατί δεν κινήθηκε μόνο η πιο τρομερή πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Είχε προηγηθεί η σατανική πέμπτη φάλαγγα, που σε πολλές χώρες είχε αποσυνθέσει τον Δημοκρ

ατικό ΙΣΤΟ.

Το κόστος της συντριβής του φασισμού για να φτάσου με στην ποθητή μέρα της 9ης Μαΐου 1945, την η μέρα που η φασιστική Γερμανία παραδόθηκε άνευ όρων ήταν τορ άστιο, σε Ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές.

Ποιοί όμως θυμούνται και γνωρίζουν τις αιτίες της ανόδου του φασισμού και του милитарισμού και τα δεινά που σασώρευσε στον κόσμο ο άξονας Ρώμης-Βερολίνο υ-Τόκιο;

Ασφαλώς και δεν θυμούνται και ειδικά οι νεότερες γενιές για την ουσιαστική αποσώπηση της σημασίας της της μεγάλης για την Ανθρωπότητα επετείου. Οι Αγωνιστές της Αντίστασης που θα τη θυμόταν ο ασυσώπητος βιολογικός νόμος καθημερινά τους αποδεκατίζει.

Ποιούς αλήθεια συμφερει και δεν διδάσκεται στα σχολεία η πραγματική αγωνιστική ιστορία της Ευρώπης και ο ηρωικός αγώνας του λαού μας ενάντια στην φασιστική κτηνωδία; Ποιών τα σχέδια και τα συμφέροντα υπηρετεί η εκμετάλλευση μειοτικών, θρησκευτικών και φυλετικών διακρίσεων. Η έντεχνη και συστηματική καλλιέργεια του "διαίρει και βασίλευε" και κυρίως η σύγχρονη ιδεολογία του άκράτου ατομισμού και ετοιθελισμού;

Η μήπως η άγρια εκμετάλλευση και η καλπάζουσα ανεργία, οι κοινωνικοί αποκλεισμοί και η καθημερινά διευρυνόμενη φτώχεια, πείνα και οι αρρώστειες που αποδεκατίζουν την Ανθρωπότητα. Οι ώμες και βόρβαρας παραβιάσεις των πλέον στοιχειωδών Ανθρώπινων Δημοκρατικών Δικαιωμάτων έχουν καμιά σχέση με τα ιδανικά και οράματα των αγωνιζόμενων τότε και τώρα λαών για Ψωμί, Υγεία, Μορφωση και Πολιτισμό. Για Ελευθερία και Εθνική Αξια, τρπσία, Δημοκρατία και Ειρήνη.

Ειναι πλέον φανερό και δεν χρειάζονται μεγάλες αναλύσεις για να βρούμε σε ποιούς ανήκουν οι ευθύνες της τότε αλλά και τώρα της φρίκτης αυτής κατάστασης και ποιούς μεγάλους κινδύνους περικλείει η αχότραχη Ιμπεριαλιστική νοστροπία και τακτική σε βάρος των δύστυχων λαών της παγκόσμιας κοινότητας.

Οι Ευρωπαίοι ήταν αυτοί που μαρτύρησαν, βασανίστηκαν και πέθαναν στα στρατόπεδα και τους φούρνους. Ευρωπ

αϊκή δυστυχώς ήταν η φύτρα και η προέλευση του Γερμανικού φασισμού η ειδεχθέστερη και αγριότερη έκφραση του милитарιστικού φαινομένου. 7

Με τη νίκη των συμμάχων και τα μέτρα που τότε πήραν είχαν δημιουργήσει την εντύπωση ότι είχε πτυπθεί για πάντα ο φασισμός και τα παραγωγά του. Δυστυχώς οι πόθοι αυτοί δεν επιβεβαιώθηκαν. Ο φασισμός για την εξοφάνιση του οποίου σύσσωμη η Ανθρωπότητα έκανε τόσες υπεράνθρωπες θυσίες αναβιώνει. Απο καιρό άρχισε να ξελειτουργεί η μήτρα του: Ο ρασιζμός, η ξενοφοβία, οι φυλετικές και θρησκευτικές διακρίσεις έκαναν έντονη την εμφάνισή τους. Το ίδιο και ο επεκτατισμός, που είναι ο προάγγελος του "ζωτικού χώρου" έχουν τεθεί σε κίνηση προ πολλού. Η εικόνα που παρουσιάζει σήμερα η Ανθρωπότητα είναι ζοφερή. 8

Ο νεοφασισμός σήκωσε κεφάλι, ειδικότερα στην καρδιά της Ευρώπης και η 54η επέτειος της αντιφασιστικής νίκης των λαών καλεί σε εγρήγορση όλους τους Ανθρώπους της δουλειάς και του πολιτισμού. Όχι μόνο να διατηρήσουμε άσβεστη τη μνήμη των θυμάτων και των καταστροφών που αυτός προκάλεσε, αλλά και να την τιμήσουμε αγωνιζόμενοι για την αποτροπή νεών ολοκαυτωμάτων, με την ανάπτυξη εργατικών και κοινωνικών αγώνων, κινήματος αλληλεγγύης μεταξύ Ανθρώπων και λαών με πρωταρχικό στόχο την ανακατανομή υπέρ των πάμφτωχων λαών του πλανήτη για να μην πεθαίνουν σαν τις μύγες κατά χιλιάδες την ημέρα από αστιτιά και τις αρρώστειες.

Η λογική αδυνατεί να συλλάβει το μέγεθος του εγκλήματος που διέπραξε ο φασισμός. Ο φόρος αίματος που πλήρωσαν οι λαοί και ειδικά οι λαοί της Ευρώπης ήταν πάρα πολύ βαρύς. Δεν έχει προηγούμενο στην ιστορία της Ανθρωπότητας. Η θύμηση για όσους έζησαν τη λαίλαπα του φασισμού είναι τόσο οδυνηρή, που η κοινωνία των Ανθρώπων δεν θα ξεχάσει ποτέ παρά την έντεχνη, έντονη και ραφινάτη προσπάθεια που καταβάλλει ο νεοφασισμός σε όλες τις εκφάνσεις του να ξεχαστεί.

Στο βάθος του ΕΙΝΑΙ της ολόκληρη η Ανθρωπότητα θα κρατήσει ανέσπερη τη φλόγα της θύμησης και τη μνήμη αυτών που έχασαν τη ζωή τους στα πεδία των μαχών και στους θαλάμους των αερίων.

Ας είναι ελαφρή το χόμα όπου Γής αυτών που έδωσαν
τη ζωή τους για να μην υπάρξει ποτέ πιά φασισμός, ποτέ
πιά πόλεμος

Βέροια 11.5.1997 Κόγιας Νίκος.

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1821

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ
ΖΗΣΕΙ ΚΑΙ ΟΠΟΙΟΣ ΠΕΘΑΝΕΙ.

Αυτό ήταν το σύνθημα της φιλικής. Ποιός Έλληνας θα αρνιόταν να γίνει μέλος μιάς οργάνωσης που σαν σκοπό είχε την απελευθέρωση της Πατρίδας; Το ίδιο σύνθημα είπαν οι Έλληνες ενενήντα ένα (91) χρόνια μετά για την Απελευθέρωση της Μακεδονίας. Τριάντα (38) χρόνια αργότερα το σύνθημα ήταν ΟΧΙ δεν να περάσει ο φασισμός και όταν η διεθής του φασισμού μετά την κατάκτηση της Ευρώπης και ύστερα απο όλα τα κράτη κόστος που πλήρωσαν οι κατάκτητες ο λαός μας πάλι με το σύνθημα αυτό "Η Πατρίδα θα Απελευθερωθεί" και όποιος Ζήσει.

Η 25η Μαρτίου του 1821 είναι ένα ορόσημο στη μακρά ιστορία του Ελληνισμού. Σήμερα εκατόν εβδομήντα τέσσερα χρόνια μετά, η Ελλάδα μπορεί να υπερφανεύεται ότι έχει αποδείξει "Τί εστί ελευθερία"!

Για να γίνει αντιληπτό πόσο οι αγωνιστές του 21, είχαν βαθύ και έντονο το αίσθημα της ελευθερίας. Πόσο φοβόταν, μιά νέα σύγχρονη, πολιτισμένη και ραφινάτη εξάρτηση. Πόσο βαθιά και έντονη είχαν την αίσθηση της σκλαβιάς, αλλά και πόσο μισούσαν την ξένη ανάμιξη στα εσωτερικά τους αρκεί να διαβάσει αυτά τα τρία αποσπάσματα:

Ο λόγος περί ελευθερίας απ την Ελληνική Νομαρχία.

"...Δια την αγάπην της τιμής μας, στοχασθήτε το προσοχίν. Μην σας πλανήσουν τα ταξίματα των επιτρόπων και των αποστόλων των ξένων βασιλειών. Αυτοί είναι τόσοι σκλάβοι, και δια να μετριάσουν την εντροπήν των, προσπαθούν να αυξήσουν των αριθμό των. Αυτοί δεν προσκυνούσι, ξιμή τον βασιλέα των και τον χρυσόν. Μην σταχάζεσθε, ώ αδερφοί μου, οτι κανείς απο αυτούς θέλει θυσιάσει και χρυσόν και στρατιώτας, δια να διώξη τον οθωμανόν και να μας αφήσει ελεύπετα ελευθέρους! Ω, κάλλιον ένας σεισμός ή ένας κατακλυσμός να μας αφανίση όλους τους Έλληνες, παρά

να υποκύψωμεν πλέον εις ξένον σκήπτρον.

Διατί ω Έλληνες αγαπητοί μου, να προσμείνωμεν να μας δανείση άλλος εκείνο, οπού ημείς έχομεν; Χιλιας φοράς περισσότερον αίμα ήθελεν εκχυθή, αν ήθελεν ει σέλθει ξένον σπαθί εις την Ελλάδα, παρά αν ήθελεν ε λευθερωθη μόνοι μας. Μήν ας δειλιάση προς τούτοις η απειρία μας, αλλ ίδατε τους Σέρβους*. Ίδατε ενταυτώ τους νυν ναύτας του γένους μας, πώς σγκαλά και αγράμματοι, ταξιδεύουν με μεγαλωτάτη ευκολίαν εις όλα τα θάλασσας, μάλιστα δε κόμνουσι μόνοι τους τα πλέον ωραιότατα και ταχύτερα καράβια.

Εγκύκλιος του Υψηλάντη στους Έλληνες Ναυτικούς.

" Γενναίοι πλοίαρχοι της Ελλάδος!

Συμπατριώται! προς σας αποτελεί η Ελλάς, η δυστοχής ημών μήτηρ και πατρίς την φωνή της. Περικυκλωμένη πανταχόθεν απο παντοία δεινά, εις σας επιστηρίζει την άγκυρα των ελπίδων της, και απο σας μόνο προσ μένει μικράν αλόφωσιν των δυστυχιών της...

... Αλλ ενώ της Ευρώπης όλης φιλόανθρωποι Διοικησεις θεωρούσι την άθικτον ιερότητα των εθνικών μας

δικαιωμάτων ως την μόνην βάση της ευδαιμονίας παντός έθνους, μας δίδουσι καθημερινώς σημεία προφανέστατα της μεγάλης των χαράς δια τας προόδους της πατρίδος μας. Η Αγγλία, η φιλοδέσποτος εκείνη και μι σάνθρωπος, η εις τον ανώτατον βαθμόν φίλαυτος Δύναμις, αγωνίζεται με παντίους τρόπους, όχι μόνον εις τον ευρούντα δρόμον των ευτυχών μας να βάλη εμπόδια, αλλά και εντελή εξολοθρευμόν να μας επιφέρη. Οι σκοποί της αξιωμιση τούτης Δυνάμεως είναι να αποκτήση τελείαν θάλασσοκράτιαν, να αρπάξη της Ευρώπης το εμπόριον όλον και επομένως καταπτωχύνουσα την οικουμένην άπασαν να λάβη αυτή υπεροχήν, και ως απο θρόνου ηψηλού να διατάσση τας τύχας των εθνών. Προς τούτο δε στο τέλος δεν ποχύνθη μέχρι σήμερον να μεταχειρισθή και αυτάς τας αισχρότατας αδικίας, κατεπάτη συνθήκας, διέρρηξε φιλικούς δεσμούς, και,

"...Γυρνώντας στην Αθήνα πήρα ένα ζωγράφο φράγκο και τον είχα να μου φτιάση σε εικονογραφίες αυτούς τους πολέμους. Δεν γνώριζα τη γλώσσα του. Εφτίσε δυό

τρεις δεν ήταν καλές, τον πλήρωσα κι έφυγε. Εστειλα και έφεραν τον Παναγιώτη Ζωγράφο τον έλεγαν απο τη Σπάρτη: Βγαίναμε μαζί στους λόφους και του έλεγα "Έτσι είναι εκείνη η θέση, έτσι εκείνη, αυτός ο πόλεμος έτσι έγινε, αρχηγός ήταν των Ελλήνων εκείνος, των Τούρκων εκείνος..."

Σε ένα απο τα κάδρα είναι η Κωνσταντινούπολη ζωγραφισμένη στη θέση της και ο πρώτος Σουλτάνος, όπου την κυρίεψε. Ο θρόνος που κάθεται και πίνει το ναργιλέ του και γύρω πασπισταί και σωματοφύλακες και οι πρόκριτοι και το ιερατείο, όπου του πρόφεραν τα δώρα και τα κλειδιά, του Σουλτάνου και αυτός τους λέγει "δεν έχω ανάγκη να μου προσφέρουν δώρα και κλειδιά τους." Με το σπαθί μου τους κυρίεψα αυτούς και το δείχνει, και τα δώρα τους και τα κλειδιά δεν έχω ανάγκη να μου τα προσφέρουν αυτηνοί "Και προτάζει να τους βάζουν εις τον ζυγόν, εις την τύραγνία.

Τότε αφού είδαν αυτούς εις τον ζυγόν ένα μέρος πήρε τα βουνά. Λέγει ο πασπιστής εις τον Σουλτάνο "Καλά, έβαλες εις τον ζυγόν, οι άλλοι πήραν τα βουνά. Τότε αφού τους είδε ο Σουλτάνος, διατάττει πεζούρα και καβαλαρία και πολεμούν με την μαγιά της λευτεριάς (όπου την βάστηξαν Ξυπόλυτοι και γυμνοί τόσους αιώνες εις τα βουνά και τις ερημιές να μή χαθή, και τότε όταν οι τύραγνοι και οι τουρκολάτρες, έναν απο αυτούς και γένονταν δέκα. Και είχαν συντρόφους τους όλοι αυτηνοί τ άγρια θηριά και τα φίδια όπου συνκατοικούσανε μαζί και προτάτη μόνον τον θεό. Και τροφή είχαν το κρέας των τύραγνων Ρωμαίγων, όσοι ήταν σύμφωνοι με τους τούρκους, και τούρκων το αίμα τους κρυσί).

Σε άλλο πίνακα η Ελλάδα αλυσωμένη και κατεβαίνουν απο τα βουνά τρεις με τα όπλα τους και γκεξερούν τις πολιτείες και λένε των Ανθρώπων "Εμας μας τρώγει η γύμνια και η ταλαιπωρία τόσους αιώνες δι αυ

δια να μη μακρολογώ εις τα παρελθόντα, ρίψατε τινά βλήματα εις την γειτονεύουσαν Επτανήσον, και θέλετε ιδεί συσσωρευμένα, όσα εις άλλα μέρη μοναδικών έπραξαν κακά... Αυτή (η Αυλή της Λόντρας) όταν είδεν αναζωογονούμενον το εμπόριον των Γραικών, επρόβαλεν εις την υψηλήν Βουλήν οτι ο δαυλός εκείνος, τον οποίον όλα τα έθνη ενόμιζαν οβυσμένον και κατά παραχωμένον εις την στάκτην, ήρχισε να αναδίδη σπινθήρας λαμπρούς και επαπειλούντας πυρκαϊάν μεγάλην. Αυτή και τώρα θεωρεί τον επαύξαντα αριθμόν των εμπορικών πλών πλοίων με όμματα ζηλότυπα και φθονίας, γνωρίζει οτι απο σας ημπορεί να γεννηθώσι πάλιν εκείνοι οι λαμπροί ήρωες της Σαλαμίνας...

Να και ένα σπάσπασμα τον Μακριγιάννη που προσπάθησε να αποθανατίσει μέσω της ζωγραφικής τον Αγώνα και τους Αγωνιστές και χάρει σε αυτούς τους (25) πίνακες έχουμε τη χαρά να βλέπουμε ανάγλυφη την πορεία της Επανάστασης, τους χώρους που έγιναν οι μάχες, οι συνθήκες κάτω απο τις οποίες έγιναν, αλλά και μερικούς απο τους αυθεντικούς πρωτεργάτες της Επανάστασης.

Ο Μακριγιάννης ήταν (28) χρονών όταν έγινε μέλος της Φιλικής Εταιρίας. Παρά τον ενθουσιώδη πατριωτισμό, τον συνεπή και ευθή χαρακτήρα του όταν του έκαναν γνωστούς του όρους και τις υποχρεώσεις που θα αναλάμβανε, ζήτησε οκτώ (8) μέρες να σκεφτεί πριν αποφασίσει. "φοβήθηκα, λέει μην και δεν αντέσω, και λυπηθώ τη ζωή μου και προδώσω το μυστικό..." αφού συλλογίστηκε "τάβαλε όλα μπρός" δέχτηκε. Και αφού δέχτηκε όχι μόνο "έμεινε ως την ύστερη πνοή του πιστός στον όρκο του, αλλά και πολέμησε με πείσμα, ενθουσιασμό και αποφασιστικότητα που ένα άγριο γεράκι λέει ο Βλαχογιάννης, χυμáει, στο θύμα του.

Για να απεικονώσει σωστά και δίκια την πορεία του Αγώνα, πήγε αυτοπροσώπως σε όλα τα μέρη που έγιναν οι πιο αξιόλογες μάχες και τις συνθήκες κάτω απο τις οποίες έγιναν. Τις μάχες που καθόρισαν την πορεία της Απελευθέρωσης, αν όχι και της Επανάστασης, που στο άλλο σκέλος της ήταν κοινωνική.

την την πατρίδα, δεν βλέπετε όπου είναι αλυσομενη και καταφρονημένη, τα παράσημά της πεταμένα και εις ακόμα σίγρι κάνετε; Ως τότε τουρκοραγιαδες, ως τότε να σας βυθαίνουν οι τούρκοι και οι οπαδοί τους κοτ ξαμπάσηδες και τουρκοκαπεταναίγοι; "Και στο βάθος φαίνεται ο Ρήγας Βελεστινής το αγαθό παιδί της πατρίδας, με το σακούλι να ρίχνει το σπόρο της λευτεριάς.

Η είδηση της Επανάστασης στις ηγεμονίες στις αρχές του 1821 έφερε πραγματικό παραλήρημα στους εκεί νέους σπουδαστές. Όλοι τους, χωρίς καμιά εξαίρεση, αποφασίζουν να εγκαταλείψουν τις σπουδές τους και να πεύσουν να καταταγούν στις μαχόμενες δυνάμεις του εθνούς. Άλλα ο πάθος των Ελλήνων σπουδαστών έρχονταν σε άμεση αντίθεση προς τη στάση των Ευρωπαίων φεουδαρχικών καθεστώτων (και ειδικά με την Αυστριακή αστυνομία η πιό οργανωμένη της Ευρώπης και η μητέρα-τροφός όλων των μετέπειτα αστυνομικών οργανώσεων ως τις μέρες μας) που έβλεπαν την Ελληνική Επανάσταση σαν ένα κίνημα "ταχοποιών" και "κοινωνικών ανατροπών" Έτσι αρχίζει ένα ανελέητο κυνηγητό τους που τόχο να τους εμποδίσει να φτάσουν στην πατρίδα.

Ομως παρά τα απο κοινού αστυνομικά μέτρα που πάρθηκαν σε ολόκληρη την Ευρώπη αρκετοί σπουδαστές ήρθαν στην Ελλάδα, πολέμησαν και θυσιάστηκαν για την χιλιάκριβη τη λευτεριά.

Ο μεγαλύτερος Δάσκαλος "είναι ο έρωσ της πατρίδος" έγραφε ο Ανώνημος της Ελληνικής Νομαρχίας. Και οι Έλληνες τον αισθάνθηκαν, όσο χρειάζονταν. "Μην σας λυπήση ολίγον αίμα δια την ελευθερίαν σας και την ευτυχίαν σας-ποιός δεν κόπτει τον δάκτυλόν του διά να ιατρεύσει την χείραν του" "Και οι Έλληνες όσες φορές χρειάστηκε, δεν λυπήθηκαν ποταμούς αιμάτων, ξεσπάθωσαν, και όρμησαν" κατά των δειλών οθωμανών" και συνέθλασαν τας αλύσους των"

Η Εθνική επέτειος πρέπει να τιμάται και να τιμηθεί και φέτος καταπώς της αξίζει. Αν η Επανάσταση

του 1821 φαλκιδεύτηκε στην πορεία απο τις κοινωνι
κές εκείνες δυνάμεις που κυριάρχησαν για δεκαετίες
ολόκληρες στον τόπο μας, και οι οποίες διαστρέβλω
σαν το νόημά της, σήμερα οι Έλληνες κάτω απο διαφο
ρετικές συνθήκες αγωνίζονται για την εκπλήρωση των
κοινωνικών στόχων και σκοπών που αυτή έταξε.

Βέροια 22.3.1995 Κόγιλας Νίκος

Βέροια 20 Σεπτεμβρίου 1996.

Αγαπητή και Αξιοθαύμαστη Μαρία Καλημέρα.

Σας Ευχαριστώ, για την ξεχωριστή Τιμή που μου κάνατε να απαντήσετε στο μακρόσυρτο και κουραστικό γράμμα μου. Και όπως ήταν φυσικό μου προξένησε ξεχωριστή και ανύποπτη Χαρά, γιατί αυτό δεν ήταν ένα ο ποιοδδήποτε γράμμα ή μιά απάντηση τυπική σε γράμμα απο κάποιον άγνωστο. Ήταν ένα γράμμα σταθμός στη ζωή δύο αγνώστων Ανθρώπων μέχρι τις 29-7-96 ο ένας και τις 23-8-96 στον άλλο. Ένα γράμμα Ανθρώπινο. Ένα γράμμα που μια σύμπτωση έφερε κοντά δύο άγνωστους Ανθρώπους, όπως πολύ σωστά και Εσείς γράφεται. Ένα γράμμα διαποτισμένο απο αγάπη και ευγένεια ψυχής. Ένα γράμμα με λόγο μεστό, που αναβλίζει Ανθρωπιά και μεγαλείο. Ένα γράμμα που μασχοβολά Ελλάδα και αγάπη για την Ελλαδίτσα μας. Την Ελλαδίτσα μας, που χωροταξικά μόν είναι μικρούτσικι, αλλά πόμπλουτη σε ιστορία, Ανθρωπιά και πολιτισμό απο τον οποίο πολιτισμό έχουν πολλοί εντρυφήσει.

Πρίν προχωρήσω πρέπει να ομολογήσω, οτι απο την ώρα που πήρα το γράμμα Σας με αυτό το απρόσμενο και καταπληκτικό σε μορφή και περιεχόμενο λόγο, με κατέχει μιά μεγάλη ξεχωριστή συγκίνηση. Και αυτό γιατί απο την ήμερα της αποστολής, μέχρι την ήμερα που πήρα το πολυπόθητο γράμμα Σας, η αγωνία μου κάθε μέρα που περνούσε με έβαζε μπροστά στο δήλημα: αν έκανα καλά που τόλμησα να Σας ενοχλήσω ή αν στο γράμμα μου έπρεπε να αρκεστώ στο να Σας συγχαρώ για την πρωτοβουλία και να Σας ευχαριστήσω για το αποτέλεσμα. Ένα αποτέλεσμα που τόσο ανάγλειψα απεικονίζομαι οτις τόσο αξιόλογες απόψεις των φοιτητών Σας και όχι να Σας βάλω σε έναν τόσο μεγάλο κόπο να διαβάσετε δέκα εννέα σελίδες με πράγματα γνωστά σε Σας.

Ομολογώ οτι σε όλη τη διάρκεια αυτή, έννοιθα ένα σφύξιμο στην καρδιά και ένα μεγάλο βάρος. Ένα βάρος ασήκωτο για τις δικές μου πλάτες. Η ευθύνη μεγάλη. Το έργο δύσκολο. Το θέμα απο τα πιά αξιόλογα. Πρόκειται για την τερτάρχονη κατοχική ιστορία του λαού

μας. Για την πιά δύσκολη εποχή που βρεθηκε ο λαός και η χώρα μας απο το 21 και μετά. Στο γράμμα έκανα έκτεταμένη αναφορά σε εκείνες τις κρίσιμες και ιστορικές στιγμές για την Ελλάδα. Για την κατακτημένη απο τρεις κατακτητές Ελλάδα. Για την Ελλάδα που βρισκονταν στο μετέωρο βήμα της μοίρας της.

Την εποχή που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και το πλάκωνε η σκλαβιά, ο λαός μας προδομένος και εγκαταλελειμένος απο τους κάθε λογείς Ταγούς του, έπρεπε να πει το μεγάλο ΝΑΙ ή ΟΧΙ, στην Νέα κατάσταση πραγμάτων που ειχε διαμορφωθεί στην διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου και την κατεχόμενη Ευρώπη. Για την ιστορία της Εθνικής μας Αντίστασης. Για τη συμμετοχή και τη συμβολή του λαού μας στον κοινό συμμαχικό αγώνα για την συντριβή του φασισμού: Ξένου και ντόπιου. Και το βασικότερο το γράμμα μου ειχε αποδέκτη ένα Πανεπιστημιακό Δάσκαλο.

Το γράμμα Σας όμως, με το τόσο ζεστό και μεστό απο Ανθρώπια περιεχόμενο. Με μιιά ξεχωριστή κατανόηση για το θέμα που ειχε το δικού μου οχι μόνο με έβγαλε απο δόλημα, αλλά με ενεθάρρυνε απαντώντας να Σας ξαναενοχλήσω για λίγο με το ίδιο θέμα.

Πώς να μήν βγείς απο το όποιο δόλημα. Και πώς να μήν νοιώσεις συγκίνηση και σπαραγμό ψυχής, όταν η Μαρία ή όποια άγνωστη Μαρία μέχρι χθές, ύστερα απο ένα γράμμα που γράφτηκε με σκοπό να τη συγχαρεί και να την ευχαριστήσει γιατί έκανε κάτι που επιμυριά αιώνια, δεν τόλμησε κανείς να το κάνει και βρίσκεσαι μπροστά σε μιιά Αδελφή ψυχή. Σε έναν Ανθρώπο, που σε θεωρεί "πολύτιμο Αδελφό" και αν ειχε "λίγο περισσότερο χρόνο θα ερχόταν" να σε γνωρίσει απο κοντά. Πώς να μήν συγκινηθεί σύγκορμος ένας Αντιστασιακός και πώς να μήν διατρέξει το κορμή του εκείνο το ρίγος που προκαλεί τα ανήμικτα συναισθήματα χάρας και δικαίωση της μνήμης και της συνεισφοράς ενός ολόκληρου λαού, όταν η Μαρία Μαντουβάλου σε κάνει κοινωνό οτι τον "φετεινο χρόνο έστώ απο την πίσω πόρτα θα βάλει στη φιλοσοφική σχολή Αθηνών" το

βιβλίο της Μαρίας Καρρά "Εμείς οι απ έξω"

Πώς να μην πετάς απο τη χαρά, όταν ύστερα απο μι
σώ αιώνα κάποιος συγκεκριμένος Ανθρώπος: Η Μαρία Μα
ντουβάλου, αφηρώντας τα πάντα, τόλμησε να κάνει αυτό
που ο λαός αποκαλεί Σάλτο Μορτάλε αν όχι βέβαια βι
ολογικό πως παλιά, αλλά...

Πώς να μην νοιώσεις και λίγο περήφανος όταν έχει
ς την επιβεβαίωση, ότι ο λαός μας ποτέ δεν στερήθη
κε τις Μαρίες Μαντουβάλου και ούτε θα τις στερηθεί
ποτέ. Οτι πάντα είχε και θα έχει Μπουμπουλίνες και
ταθοπούλες που όχι μόνο θα τολμούν αλλά και θα
φράζουν το δρόμο στα τάκς με το κορμή τους να μην
περάσει.

Προσωπικά Μαρία, δεν ειμαι ούτε κατά των Νόμων, ου
τε κατά της Τάξης. Πολύ περισσότερο δεν ειμαι λάτρη
ς του ακατόρθωτου. Θεωρώ όμως ότι ο Νόμος και η τάξη
όταν εφμοστούν στα μέτρα αυτών που τους εκπώνησαν
οδηγούν την κοινωνική ζωή σε στασιμότητα, στη συντή
ρηση και την οπισοδρόμηση. Αν δε δεχθούμε σαν σωστή
την άποψη του Μοντεσκιέ, ότι σε τελευταία ανάλυση
Νόμος: είναι η αναγωγή των συμφερόντων της εκάστοτε
άρχουσας τάξης, τότε οι περισσότεροι πολιτικό-κοινω
νικοί Νόμοι σε τελευταία ανάλυση φράζουν τη φυσική
λειτουργία του Ανθρώπου, τιμωρούν τη φυσική του άμυ
να και εμποδίζουν την κοινωνική πρόοδο της χώρας
και του λαού.

Ετσι σκεπτόμενος πιστεύω ότι η όποια ανάπτυξη,
πρόοδο και αλλαγές έχουν γίνει σε όλες θα έλεγα
τις κοινωνικό-οικονομικές και πολιτικές δομές και
μορφές έγιναν με την ουτοπία και την μικρή η καμιά
ά φορά μεγαλύτερη παρανομιά. Εγιναν απο τις Μαρίες
και απο τις "πίσω πόρτες" Και για να γίνω ποιό σαφής.
Η ιστορία γράφεται απο τους "τρελούς" Απο τις εκάστο
τε Μαρίες (όπως έγραφα και στο προηγούμενο γράμμα)
και το αποτέλεσμα στην τα πράγματα δεν εξελιχθούν
ομαλά (όπως το 21 και την Αντίσταση) μέσω των στρεβ
λώσεων, παραποιήσεων και αλλοιώσεων της πραγματικό
τητας τα καρπώνονται οι απόντες και οι αμέτοχοι
στην τρέλα και κυρίως αυτοί που πολέμησαν τους

"τρέλους" οι απο καλύμμενοι "λογικοί". Κάτι παρόμοιο με τους "τρέλους" αφήνει να νοηθεί και το ακροτελεύτετο άρθρο του Συντάγματος όταν λέει ότι: "Η τήρηση του Συντάγματος επαφίεται (τρέλους) στον πατριωτισμό των Ελλήνων, που δικάιούνται και υπόρχεούνται να αντιστέκονται με κάθε μέσο εναντίον οποιουδήποτε επιχειρεί να το καταλύσει με τη βία". Το ίδιο ισχύει και για την υπεράσπισή της Πατρίδας.

Ο Ελληνικός λαός δεν βρέθηκε απο το πουθενά, ούτε τυχαία σε αυτήν τη Βαλκανική γωνιά, σε αυτό το βράχο, σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Κάποιοι αγώνιστηκαν πριν απο Εμας και για Μας. Είναι αυτοί που αγωνιζόμενοι διαμόρφωσαν αυτά τα δεδομένα που ακούν στο όνομα: Ελλάδα και Ελληνικός πολιτισμός. Ο πολιτισμός που απλώθηκε στα πέρατα του κόσμου.

Είναι η συνείδηση του χθές, του σήμερα και το αύριο της φυλής. Αυτή συνείδηση συνέδεσε τη γενιά της Αντίστασης με τους Πατεράδες, τους Παππούδες και τους μακρυνούς προαιώνιους πρόγόνους. Με τους αγωνιστές του 21, τους Αρματολούς και τους Κλέφτες της Τουρκοκρατίας, τους Ακρίτες του Βυζαντίου, και του μεγάλου Αλεξάνδρου. Με τους Αρχαίους πολεμιστές του Μαραθώνα, της Σαλαμίνας και των Θερμοπυλών. Είναι οι δημιουργοί του Παρθενώνα, της Πολίσης, της Τραγωδίας και της Φιλοσοφίας. Μέσω αυτής της αείχρονης ιστορίας διαμορφώθηκε η γενιά της Αντίστασης. Η γενιά της θρυλικής ΕΠΟΝ, που βασικό και κυρίαρχο σύνθημα ήταν: "Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση Πολιτισμός" και πολλά άλλα αντίστοιχα.

Το Έθνος μας, αν επιβίωσε απο τις τόσες και τόσες επιδρομές, καταδρομές και σκλαβιές, το χρωστάει προ πάντων—κατά κύριο λόγο—στην ικανότητα του να καλλιέργει εκείνα τα ιστορικά στοιχεία που ονομάζουμε "ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ". Στοιχεία, που αποτέλεσαν τις θεμελιακές αρχές της κοινωνίας μας και τις βάσεις της Ανθρωπιστικής παιδείας και να "γονιμοποιεί με αυτά τη ζωή του και να τα ζώντανεύει κρατώντας τα ψηλά μπροστά στη συνείδηση της Ανθρώπιότητας". Όπως τα ζωντανέψε και τα κράτησε ψηλά στις πιο μεγάλες ΩΡΕΣ

της Νεότερης ιστορίας του: Το ΕΠΟΣ του 40ντα, το Μεσολόγγι, το Δημοτικό τραγούδι, και με την Εθνική Αντίσταση. Τους αγώνες, τις θυσίες και τους θρύλους του λαού μας. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί είναι οτι το Έθνος που αγνοεί τους αγώνες, τις θυσίες και τους αγωνιστές του είναι καταδικασμένο σε παρακμή.

Ο Ελληνικός λαός, όσες φορές χρειάστηκε στο διάβα των αιώνων να δώσει αίμα, προκειμένου να υπερασπιστεί Ανθρώπινες αξίες και ιδανικά, ποτέ δεν δυστάσσει ούτε θα δυστάσει όταν χρειαστεί να το δώσει πρόσβαρο. Και θα το δώσει γιατί γνωρίζει πως "Η Μεγαλωσύνη στα Έθνη, δεν Μετριέται με το Στρέμμα, με της Καρδιάς το Πύρωμα Μετριέται και με το Αίμα".

Τα Εθνικοαπελευθερωτικά και τα κοινωνικά του οράματα της Αντίστασης, συγκίνησαν βαθύτατα κάθε Πατριώτη, που η καρδιά του χτυπούσε και ήταν γεμάτη Ελλάδα. Τα οράματα αυτά και τα ιδανικά της Ελευθερίας δημιούργησαν αυτό τόσο ευρύ και δυναμικό Παλαϊκό Επικικό κίνημα Αντίστασης. Ένα πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα στη σύγχρονη ιστορία μας.

Όλη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, πάνω απο δυό εκατομμύρια Ανθρώποι-άνδρες, γυναίκες και παιδιά-αβοήθητοι, με γυμνά τα στήθη και άδεια τα χέρια, με άσβεστη όμως τη φλόγα στην καρδιά, αφηφώντας τους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών κάθε φυράτος και απομονώνοντας τους μεψίμερους και ηττοπαθείς, έσπασαν το φλάμπουρο της Νίκης στον Ολυμπο, και τον Ταύγετο. Υψωσαν άπαρτα κάστρα την Κοκκινιά, την Υμητό και την Κεσοσαριανή για να πετάξουν στη συνέχεια έξω απο τα σύνορα μας τους κατακτητές.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, το 1940, και ειδικά η Αντίσταση του 1941-44 με όποια μορφή και εκδηλώθηκε αυτή-ατομική, ομαδική ή παλαϊκή-ήταν και παραμένει η έκφραση της προσιώνιας παράδοσης του Έθνους. Ειχε ένα παγκόσμιο ορίζαντα. Ηταν μιά ακόμα επιβεβαίωση για το πως σκέπτονται και ενεργούν οι Έλληνες ανά του αιώνες σε παρόμοιες περιπτώσεις.

Το δικό Σας 30ο Σύνταγμα, μέσα απο το οποιο πολε

μήσατε με την πένα και το λόγο. Οπλα που όταν αξίο ποιηθούν σωστά συντηρούν ζωντανά τον πνευματικό χώρο. Καλλιεργούν το αίσθημα της ευθύνης και κρατούν ψηλά τα όραματά και τα ιδανικά της Ελευθέρης συνέδσης, που τόσο την έχουν ανάγκη, σήμερα και πάντα οι Νέοι. Απο το μετερίζι του 30του συμβάλατε και μέγιστα όχι μόνο να λάμψει η αλήθεια, αλλά και να αποκατασθαι στο βάθος και στη θέση που της ανήκει στις Δέλτους της πάμπλου της Ελληνικής ιστορίας.

Όπως γράφω και πιά πάνω Μαρία Μας, το δικό σου γράμμα δεν ήταν ένα οποιοδήποτε γράμμα. Ήταν ένα γράμμα απο ένα ξεχωριστό Άνθρωπο. Έναν Άνθρωπο, που ανάμεσα στις τόσες χιλιάδες Πανεπιστημιακούς, ο μόνος που τόλμισε να αποκαταστήσει ιστορικά έναν ολόκληρο λαό που πολέμησε, μάτωσε και αγνοήθηκαν οι όποιες θυσίες του. Έναν Άνθρωπο, επιτρέστε μου να το ξανά-Πώ: που τόλμισε να τα βάλει με τα ανήμερα ακόμα θηρία. Να μπει στο λάκο των λεόντων, αποφασισμένος να συνομιλήσει με την ιστορία της Αντίστασης, προκειμένου αποκατασθαι η ιστορική αλήθεια όσον αφορά την κατοχηκή περίοδο, ώστε να μην επιτρέψει να επαναληφθαι αυτό που συνέβει το 21: Μετα την παραποίηση-διαστρέβλωση της ιστορικής αλήθειας. Να μην επιτρέψει και τη φορά αυτή να οικειοποιηθούν αγώνες και προσφορά άνθρωποι, που ποτέ δεν έννοιωσαν την διάπυρον της Ελευθερίας και της Πατρίδας Αγάπη. Αυτά που την παιδεία και τον πολιτισμό την περιόριζαν μόνο στους ψαλμούς και την Γραμματική. Που έκτιζαν αντί για σχολεία και Πανεπιστήμια παρεκκλήσια και μοναστήρια. Αυτά που την πολέμησαν και αφόρεσαν την Επανάσταση, να βρίσκονται πρώτοι και πάνω απο όλους στο Πάθησε των ηρώων και μαρτύρων του Έθνους. Ενώ οι πραγματικοί αγωνιστές και τό 21, και τώρα διώχθηκαν, ταλαιπωρήθηκαν, ταπεινώθηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, φυλακίστηκαν και εκατοντάδες απο αυτούς εκτελέστηκαν.

Ήταν ένα γράμμα απο έναν Άνθρωπο, που με μιά αξιόθαύμαστη πράξη-έργο θα συμβάλει το μέγιστα στο αμβυνθούν και να ξεπεραστούν πάθη, μίσση και αντιπαρά

θέσεις μισού αιώνα. Και επιπρόσθετα θα γεφυρώσει τις διαφορές και θα επανασυνδέσει στις σχέσεις των Ελλήνων.

Εμείς και λεω Εμείς οι Αντιστασιακοί-έτσι πιστεύω ότι θα ένοιωθε κάθε Αντιστασιακός αν μάθαινε την τον Αθλο Σας-ΣΑΣ ευχαριστούμε για ό,τι μας έδωσες με το 30στο Συνταγμα, για ό,τι θα μας δώσεις με τον Νέο σου Αθλο και κυρίως με το ζωντανό παράδειγμα. Σε ευχαριστούμε γιατί τώρα πιά ευθαρσώς θα μπορούμε να λέμε και στις επόμενες γενιές. Ναί σαν Έλληνα κάναμε αυτό που μας υπαγόρευε το καθήκον απέναντι στο λαό και τη χώρα: Πολεμήσαμε στην Αλβανία να μὴν κατακτηθεί η χώρα. Πολεμήσαμε τους τρεις κατακτητές για να Απελευθερωθεί. Πολεμήσαμε με νύχια και με δόντια το φασισμό. Αυτή θα είναι για τους Αντιστασιακούς Μαρία Μαντουβάλου.

Καλημέρα και στον εξ ίσου αγαπητό και αξιοθαύμαστο σύζυγό Σας και συμπαραστάτη στο δύσκολο έργο του Πανεπιστημιακού Δασκαλου και ειδικά την συναίνεσή

του στη μεγάλη και ίσως παράλογη για μερικούς απόφασή που πήρατε να συνομιληθείτε με την καταδικωμένη, και άγραπτη ακόμα τετράχρονη ιστορία του μικρού αλλά αξιοθαύμαστο λαού μας. Να αντιπαραταχθείται με αυτούς που και σήμερα ακόμα δεν θα δύσταζαν να Σας...

Μ Όλη μου την Αγάπη, Σεβασμό και εκτίμηση
Κόγιας Νίκος, Καροτάσου 9 Βέροια ΤΤ 59100.
τηλ. (0331)26564.

Αγαπητή, Αξέχαστη και Αξιοθαύμαστη Μαρία.

Σκαφτιά του πνεύματος και ερευνητή της ιστορικής αλήθειας. Ανθρώπε καλημέρα. Γειά και χαρά κύριε Πάικο.

Απο υγεία ήμαστε καλά. Το ίδιο παθούμε και ευχόμεστε και για Σας να είστε πάντα και απο κάθε άποψη καλά έτσι ώστε να μπορήτε επιδοθήτε απεριόπαστοι στο αξιολογο και αξιοθαύμαστο έργο: Την αναζήτηση της ιστορικής αλήθειας. Και λέω αξιοθαύμαστο, γιατί αν αξίζει κάτι στη ζωή, αυτό είναι η αλήθεια και ειδικά η ιστορική αλήθεια και η απόδοση του δίκαιου σε τόν που το έχει και όσο δίκαιο έχει ανεξάρτητα ποιός είναι αυτός και τί Θεό λατρεύει. Το ίδιο ισχύει και για την ισηγορία. Όλα τα άλλα είναι επικοδόμημα, ενώ το δίκαιο και η αλήθεια είναι υποδομή.

Το επικοδόμημα με την πάροδο του χρόνου, την πρόοδο της Επιστήμης, της τεχνολογίας και την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής αλλάζει και μαζί του αλλάζει και η ηθική του επικοδομήματος, ενώ η υπόδομή για να προχωρήσει και να αναπτυχθεί η κοινωνία των Ανθρώπων πρέπει να μένει στοθερή και αλώβητη.

Η ιστορία πείθει και η ζωή επιβεβαιώνει ότι κοινωνίες που δεν στηρίζονται στην αλήθεια και το δίκαιο και δεν σέβονται ή παραγνωρίζουν την ισηγορία παλύ γρήγορα οδηγούνται στην διάκριση. Η διάκριση Μαρία κλείνει μέσα της μια ιδιόμορφη δυναμική που οδηγεί στην παρανομία και αυτή στη διαφθορά και η διαφθορά και την καταστροφή και όταν ακόμα δεν δέχονται εξωτερικές επιθέσεις, ενώ αντίθετα αυτές που στηρίζονται στο πιο πάνω τρίπτυχο δεν έχουν να φοβηθούν τίποτε και όταν ακόμα δέχονται εξωτερικές επιθέσεις. Όλες οι Αυτοκρατορίες κατέρρευσαν απο την διαφθορά που πηγάζει απ την ανισοκατανομή του δικαίου, την διαστρέβλωση της αλήθειας και την παραβίαση της ισηγορίας. Και επειδή η διαφθορά ευδοκημεί στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια της κοινωνίας προκειμένου να καλύφθει ή και να δικαιολογηθεί κατασκευάζει εσωτερικούς εχθρούς. Και τους κατασκευάζει γιατί είναι πιο ευκολότερο να μαχόμεστε με εχθρούς που κατασκευάσαμε παρά με τους υπαρτούς. Οι πραγματικοί εχθροί (διάκριση, παρανομιά και διαφθορά) αντιμετωπίζονται

δυσκολότερα καθώς η εξάρθρωση του πλέγματος εξουσίας δεν ήταν ποτέ εύκολη υπόθεση.

Διαπιστώνοντας την παραβίαση του τρίπτυχου ο Τσαβούκ Μπουτρέλ λέει σε ένα στοίχο: Το μίσος μέσα μου πάει να φουντώσει, Να γελάσω; ή να βλαστημήσω; Κι ή ηχώ μου απαντά: "Ν ΑΓΑΠΑΣ". Την Αγάπη, την Αλήθεια, το Δίκαιο και το Φώς είναι που χρειάζεται ο Ανθρώπος, για να ζήσει και να ευτυχήσει. Δευτεριά Ζωή και Φώς, Μόρφωση Πολιτισμός ήταν το βασικό σύνθημα της Ενιστάσεως Πανελλαδική Οργάνωση Νέων, (ΕΠΟΝ) για να θυμηθούμε λίγο και την Εθνική μας Αντίσταση. Και όχι για τίποτε άλλο, αλλά μην μας κακίσει και ο συναγωνιστής Πάικος ότι καταπιόσθηκα με τα "τρανά και τα μεγγάλα" την Ξεχάσαμε.

Αυτά όμως είναι λόγια και τα λόγια δεν τελειώνουν. Τώρα όπως πάντα καλή δουλειά με στόχο την Αλήθεια και το Δίκαιο. Αλλωστε από τις συζητήσεις που κάναμε αυτήν την εντύπωση μου έδωσες: ότι αυτά έχεις στο στόχαστρο. Επειτα και ο κοινός μας φίλος ο Ρήγας προς αυτά τα ιδανικά δεν προέτρεπε; Και δεν αρκέστηκε στο στην πρώτη προτροπή: "ΣΤΟΧΑΣΟΥ ΚΑΙ ΑΡΚΕΙ", αλλά την συμπλήρωσε και με την: "ΟΠΟΙΟΣ ΣΤΟΧΑΤΑΙ ΛΕΥΤΕΡΑ ΔΙΚΑΙΑ ΚΑΙ ΣΩΣΤΑ ΣΤΟΧΑΤΑΙ".

Τα βιβλία που μου αφιέρωσες, για τα οποία Σε ευχαριστώ για άλλη μιá φορά δεν τα καλοδιάβασα ακόμα γιατί σχεδόν τα μοίρασα σε φίλους να τα διαβάσουν.

Δεν Ξέρω Μαρία τι εντυπώσεις σχημάτισες ερχόμενη στη Βέροια: για την πόλη, τον κόσμο και τον υποφαϊνόμενο. Ασφαλώς ερχόμενη πίστευες πως θα έβρησκες ένα Γίγαντα και βρήκες ένα Νάνο σε όλο του το μεγαλείο και σε αυτό το Μπούι του ακόμα. Δεν πηράζει όμως. Τι φταίω εγώ αφού ο Θεός με σμίλεψε έτσι. Τα όποια παρόμοια να αν υπάρχουν σε αυτόν και όχι σε μένα ή στους Γονείς μου αλλά αυτοί έχουν προ πολλού πεθάνει. Ο Θεός όμως θα Σου λύσει την απορία γιατί με έκανε έτσι και όχι αλλιώς. Τις δικές μου-μάς θα τις διαβάσεις.

Αν θυμάσε όταν ήρθες στη Βέροια και συζητήσαμε για το Ρήγα ήδη ειχα γράψει ένα κομμάτι για τα 200 χρόνια από την γέννησή του. Σε συνέχεια αφού διάβασα μέρες άκρες μερικά από τα δικά σου έργα έκρινα ο

κόπιμο (δεν ξέρω αν έκανα καλά. Αυτό θα μου το πεί Εσύ) να κάνω γνωστά τα έργα σου και κυρίως την γενικότερη προσπάθεια που κάνεις για τον ΠΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟ ΗΝΘΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ, τον πνευματικό (ΟΗΕ) στο λαό του Ν Ημαθίας και γενικότερα. Αν λοιπόν, δεν Σου έργαω ανωρίτερα δεν είναι γιατί σε ξέχασα, αλλά γιατί περίμενα να δημοσιευθούν και τα δυό κείμενα για να Σο υ τα στείλω.

Πρίν απο καιρό δημοσιεύθηκε το κομμάτι για τα δικαιώσια ρχόνια του Ρήγα και προχθές στις 9.10.97 δημοσιεύθηκε και το δεύτερο. Σας στέλνω απο ένα φύλλ της εφημερίδας Βέροια που τα φιλοξένησε.

Επίσης Σου στέλνω και τα διπλοτυπα της κλήσης και τα ρέστα απο το...γιατί όταν ή...πληρώνεται αμέσως υπάρχει έπτωση.

Με όλη μας την αγάπη και εκτίμηση.

Βέροια 12.10.1997. ττ 59100.

Αυτά όμως δεν τελειώνουν. Να είστε καλά και καλή

ΑΜΕΡΙΚΗ
ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ

Στις 16-1-93 σε δείπνο που παρέθεσε το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης προς τιμή του Αμερικάνου πρεσβευτή που φεύγει από την Ελλάδα. Ο κυρίως Σωτήρχα, αποχαιρέτησε Θεσ/νίκη και την Ελλάδα με μία προειδοποίηση προς πολλούς αποδέκτες: "Οποιος προσπαθήσει στο μέλλον να μειώσει την φιλία του Ελληνικού με τον Αμερικάνικο λαό θα αποτύχει". Οι Αμερικανοί παρά την μακρόχρονη παρουσία και συμμετοχή τους στην διαμόρφωση της παγκόσμιας πολιτικής, δεν μπόρεσαν ή δεν θέλησαν να καταλάβουν ότι στην διαμόρφωση της διεθνούς πολιτικής πρέπει να υπάρχει συνεπαιθυστικότητα άρα και το δικαίωμα να έχουν λόγο και οι άλλοι λαοί του κόσμου όσο μικροί και αδύναμοι και αν είναι. Πάντα ενεργούσαν και ενεργούν ξεκινώντας από την σκέψη ότι αυτούς ποτέ δεν θα τους βλάψει κάποια απόφαση που αφορά τους άλλους στην διαμόρφωση της διεθνούς πολιτικής. Με το σκεπτικό αυτό θεωρούν την Κεντρική Αμερική αυλή τους και την Νότια αμπελοχωράφι τους. Με το ίδιο σκεπτικό και ευκολία προσδιορίζουν σε ολόκληρο τον πλανήτη Γή, αν που και πότε κινδυνεύουν τα Αμερικανικά συμφέροντα.

Με βάση αυτό το σκεπτικό το μήνυμα του κυρίου Σωτήρχα, αποδέκτη έχει τον Ελληνικό λαό. Αυτόν και μόνο αυτόν. Και είναι αυτός ο αποδέκτης γιατί η Ελληνική ολιγαρχία-ηγεία από το 1947 που έγινε η Σκάντζα Βάσια-αλλαγή επικυρίαρχου-Οι Αμερικανοί διαδέχτηκαν τους Άγγλους-οι εκπρόσωποι της Ελληνικής ολιγαρχίας όχι μόνο δέχονταν αδιαμαρτύρητα τις εντολές της Ουάσιγκτων και τις εκτελούσαν στο ακέραιο, αλλά δεν θα ήταν υπερβολή να ειπωθεί ότι πλειοδοτούσαν κιόλα. Η Αμερικάνικη και η Ελληνική ηγεσία, λειτουργούσαν σαν του ερωτευμένου δεν μπορούσε να κάνει ο ένας χωρίς τον άλλο. Ο ένας είχε την ανάγκη του άλλου. Η Αμερική σαν παγκόσμια δύναμη ήθελε, προκειμένου να παίξει τον ρόλο του επικυρίαρχου στην περιοχή της Μεσογείου, είχε ανάγκη

απο αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου. Απο αυτήν την ευπαθή και ευαίσθητη περιοχή και η Ελληνική ολιγαρχία απο την συμπαράσταση και στήριξη του επικυριάρχου για να υποτάξει τον λαό και τον κυβερνήσει, αφού η εξουσία της ήταν δοτή. Δεν προέρχονταν απο τον λαό. Αν κάποιο εκπρόσωπος της ολιγαρχίας έλεγε κάποια "δυσάρεστη λέξη" το έκανε για να αμβλύνει ή για να εκτονώσει την

δυσαρέσκεια και την αγανάκτηση του λαού για την αποικιακή συμπεριφορά των στρατοκρατών της Ουάσιγκτων, που με το έτσι θέλω μετέτρεψαν την χώρα μας σε πολεμική τους βάση και αποθήκη ατομικών όπλων. Επέβαλαν την ετεροδικία και τόσες άλλες ταπεινώσεις.

Οι στρατιωτικές κινήσεις και οι τοποτηρητές δεν έχουν ποτέ σταματήσει. Ούτε οι πιέσεις, έτσι ώστε ο Ελληνικός λαός να μην γίνει οργανικό στοιχείο των εξελίξεων στην χώρα του. Τα πιο πάνω αναφερόμενα δεν είναι εσωτερικές παρορμήσεις, ούτε περιέχουν ίχνος κακίας για την Αμερικάνικη ηγεσία. Απλώς περιγράφουν τον τρόπο που χρησιμοποίησαν τον λαό και την χώρα μας. Η Αμερικάνικη ηγεσία πότε δεν παρετήθηκε απο τον αντικειμενικό της σκοπό και στόχο να γίνει αυτοκρατορική δύναμη. Να διδάξει όλον τον κόσμο και να επιβάλει το μοντέλο, τις αντιλήψεις, τον τρόπο ζωής και τις δικές της αξίες. Αν η Αμερική δεχόταν να κάνει τις αλλαγές που έχει δρομολογήσει ο αιώνας μας δεν θα έπαιξε μικρότερο ρόλο στα παγκόσμια πράγματα. Όταν οι λαοί του κόσμου, δούν-πιστέψουν, οτι η Αμερική είναι η χώρα που δεν διεκδικεί να δίνει εντολές σε όλους και να επιβάλει με το έτσι θέλω τις δικές της απόψεις και συμφέροντα θα ανέβαινε στα ύψη το κύρος της. Ο Αμερικάνικος λαός, είναι ένας Αξιοθαύμαστος λαός. Ένας λαός με πολλά και αξιόλογα χαρίσματα: Εργατικός, φιλήσυχος, πρακτικός, εφευρετικός. Ένας λαός ικανός και άξιος κάθε επαίνου. Είναι ο λαός που πρώτος κατόρθωσε να λειτουργήσει την οικουμενικότητα της κοινωνίας των

Ανθρώπων. Στην μεγάλη αυτή χώρα και απο αυτό τον αξιοθαύμαστο λαό έχουμε σήμερα το πρότυπο της μελλοντικής συνύπαρξης, συναίνωσης και συμβίωσης λαών διαφορετικών εθνοτήτων, γλώσσας, φυλής, χρώματος και θρησκείας. Η αυριανή Ανθρωπότητα θα χρωστά ευγνωμοσύνη σε αυτόν το υπέροχο λαό για αυτό το κατόρθωμα. Για αυτό το μεγαλείο που έδειξε προς τον συνάνθρωπο, αδιάκριτα. Για να υπάρχει διαρκής ειρήνη ανάμεσα στους λαούς, πρέπει η κοινωνική δομή του "ΕΧΕΙΝ" να αντικατασταθεί με την δομή του ΕΙΝΑΙ. Και πρέπει να αντικατασταθεί γιατί η δομή του ΕΧΕΙΝ, έχει τις ρίζες της στην ατομική ιδιοκτησία για αυτό αποκλείει τους άλλους, περιέχει την βία και την εξέγερση. Ενώ αντίθετα η δομή του ΕΙΝΑΙ, έχει σαν προϋπόθεση την ανεξαρτησία, την ελευθερία και την ύπαρξη της κριτικής λογικής. Η ιδέα ότι μπορεί κανείς να επιβιώσει και να αποκτήσει την

ειρήνη, ενώ ταυτόχρονα ενθαρρύνει τις τάσεις για κατοχή και κέρδος, είναι μια αυταπάτη, και μάλιστα επικίνδυνη, γιατί στερεί τους Ανθρώπους απο την ευκαιρία να συνειδητοποιήσουν ότι αντιμετωπίζουν δυό ξεκάθαρες εναλλακτικές λύσεις. Η μιά ριζοσπαστική αλλαγή του τρόπου σκέψτεστε ή την διαιώνιση του πολέμου. Αυτή η εναλλακτική και μόνο λύση υπάρχει για να σταματήσουν οι πόλεμοι και να παγιωθεί η ειρήνη. Αυτή η λύση είναι μόνη και γνωστή από πολύ παλιά. Η Αμερική είπαν κατά καιρούς οι Αμερικανοί πρόεδροι, "είναι το μόνο ιδεαλιστικό Έθνος στον κόσμο" και αυτός ακριβώς ο ηθικός και πνευματικός ιδεαλισμός μας ενόβασε την Αμερική στην μάχη ελπίδα του κόσμου" και της έδωσε την "ιερή αποστολή να υπερασπιστεί και να αυξήσει την ανεξαρτησία των ατόμων και των εθνων, απο την μιά μέχρι την άλλη άκρη του πλανήτη"

Αυτές είναι μερικές απο τις ιδεαλιστικές διακηρύξεις με τις οποίες η Αμερικανική ηγεσία αυτοανακηρύχθηκε ο τοποτηρητής του κόσμου και όταν ήρθε η στιγμή και κρίθηκαν ασύμφωρες και καταστροφικές, όχι μόνο για τους Ξένους αλλά και για τον αμερικάνικο κυρίως λαό, τότε για μέν τον λαό λειτούργησαν εκτεταμένα οι κατασταλτικοί

μηχανισμοί—Μακάρθου κλπ—για δέ τον υπόλοιπο κόσμο η Αμερικάνικη ηγεσία άρχισε να δίνει στρατιωτικές λύσεις στα πολιτικά προβλήματα παντού όπου υποτίθεται ότι απειλούνται τα συμφέροντά της—Κορέα Βιετνάμ, Κύπρος, Κόλπος κλπ και σε ολόκληρη την Κεντρική και Νότια Αμερική.

Και για να μὴν υπάρχει κάποια παρέκλιση απο την συνέχεια και την συνέπεια ως προς τα πιστεύω της και ο νέος πρόεδρος πρὶν ακόμα να εγκατασταθεί στον Λευκό Οίκο προκειμένου να την κατπουχάσει λέγοντας πώς "θα επιδιώξουμε να κάνουμε την οικονομική ασφάλεια του Έθνους μας πρωταρχικό στόχο της εξωτερικής πολιτικής μας" και σε συνέχεια προθχές δύο μέρες πρὶν αναλάβει τα καθήκοντά του μιλώντας στους ξένους διπλωμάτες είπε "Αν θέλουμε να παίξουμε στην παγκόσμια σκηνή έναν απο τους πρώτους ρόλους, πρέπει να ξαναγίμουμε παγκοσμίου επιπέδου οικονομική δύναμη" και όλοι πλέον σαν άτομα και σαν λαοί ξέρουμε πώς μπορεί να γίνει μιά χώρα πλούσια και παγκόσμια δύναμη. Με βάση το σκεπτικό αυτό η Αμερικάνικη ηγεσία θεωρεί εξ'ορισμού"ενόχους τους λαούς του κόσμου και συμπεριφέρεται σαν να πρόκειται για υπόδικους.

Οι Ανθρώποι διαπράτουν τα μεγαλύτερα εγκλήματα για να αποκτήσουν το περιττό και όχι το αναγκαίο. Αν

δεχθούμε την μακράωνη πείρα και τον τρόπο που πλούτισαν μερικές χώρες γρηγορότερα και περισσότερο απο τις άλλες, θα διαπιστώσουμε ότι δεν είναι η εργασία ή "υπέρμετρη εφύια" τους—παίξει τον ρόλο της—αλλά μέσω αρπαγή ξένου πλούτου με εργολείο τον. πόλεμο. Ακόμα διαπιστώσουμε ότι ο σημερινός πλούτος της Αμερικής—πέρα απο την πολύ, κουραστική και μεθοδική δουλειά του Αμερικάνικου λαού—οφείλεται στην σύγχρονη αποικιακή πολιτική που ακολουθεί και κυρίως στο γεγονός ότι εισέπραξε την αξία των δύο παγκοσμίων πολέμων.

Το γεγονός αυτό σημαίνει ότι μιά και ο πόλεμος είναι το εργαλείο με το οποίο πετυχαίνεται ευκολά και γρήγορα ο πλουτισμός μας χρειάζονται οι πόλεμοι. Και αφού δεν υπάρχει πιά η αυτοκρατορία του κακού που επέτρεπε και

δικαιολογούσε τα πάντα σε ό,τι αφορά την διεξαγωγή τους προκειμένου να υπάρχει η πολυπλοκότητα συνέχεια θα πρέπει να υπάρχουν πολλοί μικροί πόλεμοι, μικροί αντίπαλοι και μικροί σύμμαχοι, που θα τους χρησιμοποιήσουμε προκειμένου να παράγουμε πελάτες για να δώσουμε συνέχεια στον πλουτισμό μας. Θα πρέπει συνεπώς να δημιουργούμε την μιά μετά την άλλη θέρμες Ζώνες, που θα επιτρέπουν την επέμβαση ή και την "παράκληση" για βοήθεια. Αν επιχειρήσουμε μιά συνοπτική περιήγηση μέσα στον αιώνα, θα την βρούμε να μάχεται σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του κόσμου για να επιβάλει το δικαίωμα του ισχυροτέρου, που κατά την αποψη της είναι το μισαδικό σταθερότερο δικαίωμα. Οι Ανθρωποι αυτής της αντίληψης πιστεύουν πως έχουν ολόκληρο το δικαίωμα με το μέρος τους και αυτοί ακριβώς είναι που κάνουν τα μεγαλύτερα λάθη. Και ενώ η Αμερικάνικη ηγεσία, οτι κάνει προσπαθεί να το δικαιολογήσει πως το κάνει στο όνομα του παγκόσμιου πολιτισμού, το "Ενδο Σκάπτε" για τον δικό της λαό έχει απομείνει λόγος Κενός, με αποτέλεσμα η υπαρκτή του να είναι έρημη, άδεια και φτωχή παρά τον πλούτο. Απο την έλλειψη αυτή και η οικουμένη Ζεί τον δικό της Εφιάλτη της. Αλλωστε για πιά λόγο να Σκάψει. Και γιατί να καλλιεργήσει το μυαλό και την ψυχή του λαού; Αυτή έχει άλλα "καθήκοντα" που τα θεωρεί πιά επιτακτικά και αποδοτικότερα.

Η ιστορία διδάσκει και η Ζωή επβεβαιώνει πως οι μεγάλοι πολιτισμοί είναι έργο και καρπό μακρότατης, επίπονης και κοπιαστικής επιξεργασίας των δεδομένων που προσκομίζει η πείρα και η παρατήρηση. Είναι έργο αιώνων και δομείται απο Ανθρώπους, που δεν έχουν χάσει το μεγάλο προνόμιο της εσωτερικής Ζωής και της αυτοσυνειδησίας. Ο Προμηθέας

είναι μιά ολοκληρωμένη βούληση και αρτιωμένη εσωτερικής απελευθέρωσης.

Το σύγχρονο τεχνικό σύμπαν απαιτεί την συνεργασία πολλών ατόμων και λαών. Ομως και οι λαμπρότερες επιδόσεις μένουν στείρες όταν εκείνο το άτομο ή λαός που τις πέτυχε δεν έχει την ικανότητα να τις μεταφέρουν-συνδέσουν με τις ανάλογες επιδόσεις των

άλλων ατόμων και λαών. Η ατομική πρωτοβουλία είναι πάντα πολύτιμη και γίνεται αληθινά ωφέλιμη όταν δεν μεταμορφώνεται σε έκφραση ασκητισμού, αλλά σε έκφραση αλληλεγγύης.

Και ενώ οι καιροί ευνοούν την αλληλογνωριμιά και την αλληλοκατανόηση των λαών εμείς με πράξεις και ενέργειες καθαρά ατομικές και υλικές-πλουτισμού- στήνουμε πολεμίστρες στα παλιά κάστρα για να τοποθετηθεί το όπλο, που σημαδεύει τον Ανθρώπο και σκοτώνει τον πολιτισμό.

Συνεπώς χρειάζονται συνεχείς αλλώσεις για να μπορέσει κανείς να κερδίσει λίγη εμπιστοσύνη, έναν κρο φίλιας. Βεβαία θεαματικά και ηχηρά είναι τα μεγάλα λόγια. Η πραγματικότητα όμως έχει και αυτή τα δικαιώματά της. Και η πραγματικότητα λέει πώς η συμπεριφοράς της Αμερικάνικης ηγεσίας είναι αυτή που ο λαός μας Βίωσε και Βιώνει από το 1947 μέχρι σήμερα. Ο Ελληνικός κλασικός κόσμος ήταν ένα Έθνος στοχασμού. Είχε οραματιστεί τον Ανθρώπο, ένα πλάσμα γερό, καλοκαμωμένο, ικανό να γευθεί σύμμετρα τα αγαθά της Ζωής και την μεγάλη ευφροσύνη του πνεύματος. Απαραίτητη προϋπόθεση για αυτό ήταν ένα άρτιο και καλά δομημένο σώμα, μιά γενναία ψυχή και ένα εύφορο πνεύμα. Μέχρι σήμερα δεν στάθηκε δυνατό να υλοποιηθούν αυτές οι Ανθρώπινες διαχρονικές αξίες για αυτό και υπάρχει απέραντη θλίψη μέσα στον Ανθρώπο.

Το Ανθρώπινο μέτρο έτσι όπως το προσδιόρισε ο κλασικός Ελληνικός κόσμος σε μιά θαυμάσια σύζευξη αρμονίας και γαλήνης, δεν έχει χάσει και ούτε θα χάσει ποτέ την ομορφιά και την αξία-σημασία του και την παιδευτική του δύναμη. Και δεν θα την χάσει γιατί παί τα στραπάτσα που έχει υποστεί από τον σύγχρονο τρόπο που λειτουργεί η ιδιοκτησία, διατηρεί τα διαχρονικά του στοιχεία και στόχους που δεν είναι άλλοι από την Ελευθερία και το Δίκαιο. Η δίψα για Ζωή και η αγωνία να διατηρηθεί ζωντανή η χαρά της Ζωής και η καλλιέργεια του πνεύματος. Αυτά κύριε, Σωτήρχο είναι τα οράματα και οι φιλοδοξίες του Ελληνικού λαού και για την πραγματοποίησή τους έκανε και θα συνεχίσει να κάνει

όποια θυσία και αν χρειαστεί, αρκεί να μην αποφασίζουν

άλλοι για αυτον ή να του προβάλουν εμπόδια, όπως στο παρελθόν με τις ετεροδικίες, τις βάσεις κλπ. Το αποφασίζουμε και διατάσσουμε και με κατασκευασμένους κινδύνους προκειμένου να ξεδεύει τον μόχθο που θα του επέτρεπε να τα υλοποιήσει για να αγοράσει σίδερα πολέμου και πάλι όπως γίνονταν μέχρι τώρα.

Βέροια

2-2-1992

Κόγιας Νίκος

Αξιότιμε κύριε Πρωθυπουργέ

Με το γράμμα αυτό θα προσπαθήσω όσο το δυνατόν πιο σύντομα να Σας εκθέσω ένα προσωπικό μου πρόβλημα, που άρχισε πριν από (26) και πλέον χρόνια και μέχρι σήμερα δεν βρήκε ακόμα τη δικαίωσή του.

Γνωρίζω ότι σαν χώρα διερχόμεθα περίοδο μεγάλων δοκιμασιών και Εθνικών κινδύνων. Γνωρίζω αρκετά καλά το πλήθος των προβλημάτων που αντιμετωπίζεται και τον φόρτο δουλειάς προκειμένου να ξαναμπούν ορισμένα πράγματα στη θέση τους και δεν θα ήθελα για κανένα λόγο να προσθέσω ούτε ίχνος δυσκολίας στο βαρύ έργο, που ΕΣΕΙΣ προσωπικά και η Κυβέρνησή Σας έχετε απομισθεί, γι αυτό και συγχωρήσατε, που Σας απασχολώ με την προσωπική μου περίπτωση.

Αξιότιμε κύριε Πρωθυπουργέ

Όπως όλοι οι Έλληνες έτσι και εγώ πήρα μέρος στην Εθνική Αντίσταση. Για την συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση έμεινα στη φυλακή (15) και πλέον χρόνια. Αποφυλακίστηκα τον Απρίλιο του 1963.

Η χούντα των συνταγματαρχών με συνέλαβε την Αυγή της 21ης Απριλίου και αφού με πέρασαν απ τα σφράντα κύματα... μεταφέρθηκα στη Γυάρα και τον Σεπτέμβριο του 1967 στο Παρθένι της Λέρου.

Εκεί μας στίβαξαν στις απθήκες υφάλων άλπων του Ιταλικού Υποβρυχιακού Ναυστάθμου. Στο χώρο που ήταν αποθηκευμένες οι Τορπίλες, μιά απ τις οποίες βούλιαξε την ΕΛΛΗ μας τον Αύγουστο του 1940.

Τρείς μήνες μετά την εκεί μεταφορά μου, προσεβλήθηκα από δυό ταυτόχρονα παθήσεις: Βροχικό Ασθμα και σε συνέχεια λόγω του υψηλού και μακρόχρονου πυρετού και από καθολκή Ψωρίαση. Παθήσεις απ τις οποίες εξακολουθώ να υποφέρω.

Με βάση τις παθήσεις αυτές απολύθηκα σαν

Αρρωστος απ το στρατόπεδο της Λέρου. *2η Μαρη 24-1980*
Το γεγονός αυτό κύριε Πρωθυπουργέ, είχε

τεράστιες επιπτώσεις στη Ζωή τη δική μου και της οικογενείας μου. Δεν θα ΣΑΣ περιγράψω τις οικονομικές ψυχολογικές και άλλες συνέπειες που έχω υποστεί έκτοτε. Θα αρκεστώ μόνο να ΣΑΣ πώ ότι το κορμί μου είναι γεμάτο πληγές και ότι γυρίζω απο Νοσοκομείο σε Νοσοκομείο.

Η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, την οποία έχετε την τιμή να ΕΙΣΘΕ με την ψήφο του λαού και πάλι Πρωθυπουργός, το 1985 με το Νόμο 1543/85, αναγνώρισε (πρός τιμή της) την Εθνική Αντίσταση και την Αντίσταση του Αντιδικτατορικού Αγώνα 1967-1974.

Πρίν απ το Ν 1543/85 όμως προϋπήρχε το ΠΔ 1285/81 που εξέδωσε ο κ Εβερτ σαν Υπουργός οικονομικών. Σ αυτό το ΠΔ γίνεται αναφορά σε διάφορες παθήσεις που τεκμεριώνουν σύνταξη χωρίς να προσδιορίζει και ποσοστά αναπηρίας για την κάθε πάθηση.

Επειδή στο ΠΔ 1285/81 υπύρχαν αρκετές ασάφειες σχετικά με τις παθήσεις και τον προσδιορισμό των ποσοτών αναπηρίας ώστε να διευκολυνθούν οι Υγειονομικές Επιτροπές στον προσδιορισμό των παθήσεων και των ποσοτών αναπηρίας που αναλογεί σε κάθε πάθηση η κυβέρνηση ΣΑΣ τον Νοέμβριο του 1988 ψήφισε το Ν 1813/88, προκειμένου να βοηθήσει στην όσο το δυνατός αντικειμενικότερη και δικαιότερη λύση.

Και ενώ ο Ν 1813/88-περιγράφει παθήσεις και ποσοτά για κάθε πάθηση-ψηφίστηκε να διευκολύνει τις Υγειονομικές Επιτροπές και το λογιστήριο στην πράξη δεν πέρνετε υπόψη με αποτέλεσμα αντί να διευκολύνει, όπως ήταν η πρόθεση του Νομοθέτη δημιουργεί προβλήματα.

Και νά πώς: Αν πχ μιά πάθηση που εδραιώνει σύνταξη στο Ν 1813/88, και δεν υπάρχει στο ΠΔ 1225/81, η αίτηση απορρίπτεται και όταν το ποσοστό αναπηρίας που έχει ο αιτών είναι εμφανή και μεγάλα. Το ίδιο συμβαίνει και όταν ο Αντιστασιακός πάσχει από δύο παθήσεις και η μιά-και αν ακόμα συμβαίνει, (όπως στην δική μου

περίπτωση: Ψώρα 25% και Βροχικό Ασθμα 30% απ την Α! Βάθμια και 20% απ την ειδική του κ Μπτσοτάκη) να καλύπτεται με περισσότερα ποσοστά στο Ν 1813/88, αλλά δεν αναφέρεται στο ΠΔ δεν πέρνετε καθόλου υπόψη.

Και απορρίπτεται γιατί δεν γίνεται συνταύτιση των δύο Νόμων, άρα και συμπηφισμός των δύο παθήσεων ως προς τα ποσοστά. Αν σ αυτό προστεθεί και το μίσος που τρέφει η ΝΔ για τους Αντιστασιακούς αντιλαμβάνεται κανείς πώς λειτούργησαν οι διάφοροι μηχανισμοί απονομής σύνταξης στα εναπομείναντα γεροντάκια της Εθνική μας Αντίστασης 1941-44 και 1967-74. Και λέω μίσος, γιατί μόνο το μίσος προς τους Αγωνιστές μπορούσε να οδηγήσει την κυβέρνηση του κ Μπτσοτάκη, να ψηφίσει ένα Νόμο σαν το Νόμο 1976/91. Ένα Νόμο εμπάθειας και νέου διωγμού των Αγωνιστών Εθνικής Αντίστασης, μετά τον 40χρονο εμφυλιοπολεμικό διωγμό τους. Ένα Νομοσχέδιο Εθνικού διχασμού. Νομοσχέδιο ακύρωσης της πολιτικής συμφιλίωσης που τόσο ανάγκη την έχει ο λαός μας και που ομόφωνα ψήφισε η Βουλή. Νομοσχέδιο ακύρωσης της συνολικής Νομοθεσίας για την Εθνική Αντίσταση που επίσης ομόφωνα ψήφισε η Βουλή.

Και εκμεταλλευόμενος ίσως μερικές ασάφειες ή παραλείψεις παρέπεμψε όλες τις υποθέσεις συλλήβδην στην ειδική Υγειονομική Επιτροπή που ιδρύθηκε με το άρθρο 6 αυτού του επέσχινδου Νόμου.

Η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης κύριε Πρωθυπουργέ, ήταν ένα μακρόχρονο καθολικό αίτημα. Η Κυβέρνησή της αλλαγής-πρός τιμή της-επιτελώντας αυτό το Εθνικό χρέος αποκατάσισε την ιστορική αλήθειας αναγνωρίζοντάς την και σε συνέχεια ψήφισε το Νόμο 1543/85 για την ηθική και υλική αποκατάσταση των Αγωνιστών του 1941-44 και του 1967-74 και όταν διαπίστωσε ότι ο Ν 1543/85 δεν κάλυπτε όλες τις περιπτώσεις προκειμένου

να μὴν υπάρξουν αδικίες και τυχόν κενά ψήφισε το Ν 1813/88

Να όμως που η υπάρχουσα Νομοθεσία με το να μὴν ταυτιστεί με το ΠΔ 1225/81 ή ο τρόπος που αυτή εφαρμόζεται απ τους διάφορους μηχανισμούς δεν εκπληρώνει-ολοκληρώνει τον σκοπό στον οποίο απέβλεπε: Να δικαιωθούν όλοι οι Αγωνιστές. Για να μὴν συνεχίσει η αδικία που δεν οφείλεται σε πρόθεση της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, αλλά σε κάποια ασάφεια που προέρχεται απο τυχαία παράλληλη που όμως πρέπει να γίνει αν πράγματι υπάρχει ασάφεια η παράλληλη αποκατάσταση της πραγματικότητας: Ετσι ώστε να γίνει Νομοθετικά σαφής η ταύτιση του Ν 1813/88, με το ΠΔ 1225/81.

Εναν πρόσθετο λόγο που επικαλέστηκε η κυβέρνηση του κ Μητσοτάκη για την ψήφιση του Ν 1976/91 πέρ απο το μίσος και την εμπάθεια είναι η οικονομική επιβάρυνση. Είναι αλήθεια κύριε Πρωθυπουργέ τόσο μεγάλη η οικονομική επιβάρυνση, ώστε να μὴν επανεξετάσουμε τώρα με αίσθημα δικαιοσύνης αυτές τις περιπτώσεις και να ικανοποιήσετε στα γηρατειά τους Ανθρώπους που θυσίασαν ολόκληρη τη Ζωή τους και που περιμένουν απ την Κυβέρνησή Σας να τους αναγνωρίσει επιτέλους τό δίκιο τους.

Σαν Αντιστασιακός της κατοχικής περιόδου και της δικτατορίας όχι μόνο χειροκρότησα, αλλά και

κρατώ ζωντανή στη γεροντική μου μνήμη τα όσα
δηλώσατε σε συνέντευξη που δώσατε στην Εύη
Δεμίρη στις 20-11-1987, στην οποία μεταξύ των
άλλων είπατε: Δεν εννοώ να υπάρξει Αγωνιστής της
κατοχικής Αντίστασης με λιγότερα δικαιώματα
άλλων πολεμικών περιόδων της πρόσφατης ιστορίας
μας. Περισσότερη τιμή σ' αυτούς που θυσίαστηκαν
εθελοντικά. Ζητώ απόψε απ' τις αρμόδιες υπηρεσίες
να ερμηνεύσουν την Νομοθεσία με ευρύ πνεύμα.
Με πνεύμας εύννοιας προς τους Αγωνιστές, μέχρις
ότου οι αρμόδιοι Υπουργοί καταρτίσουν τις
Νομοθετικές διατάξεις που θα καλύψουν όλες τις
περιπτώσεις. Εχω ήδη δώσει συγκεκριμένες οδηγίες
να συνταχθούν τα σχετικά κείμενα"

Ο αριθμός των ζώντων της της Εθνικής
Αντίστασης 1941/44 και 1967/74 έχει κύριε
Πρωθυπουργέ μειωθεί σε κατά μεγάλο ποσοστό-
αυτό το γνωρίζουν οι αρμόδιες υπηρεσίες-και οι
επιζώντες σήμερα που πιθανόν να δικαιούνται
κάποιας υλικής αποκατάστασης είναι ζήτημα αν
αριθμούν μερικές εκατοντάδες.

Εγώ ήδη διανύω το 72 έτος της ζωής μου και
απευθυνόμενος σε ΣΑΣ τον Πρωθυπουργό της χώρας
θέλω να πιστεύω ότι θα θελήσετε να εγκαίρως να
δωθεί κάποια λύση προκειμένου έστω και αργά
να αποδωθεί δικαιοσύνη στα γεροντάκια της
Εθνικής Αντίστασης και της χούντας που οι
συνθήκες του Αγώνα και της κράτησής τους στις
σκοτεινές και υγρές αποθήκες που τους είχε
στιβάσει η χούντα κατέστρεψαν την υγεία και
τους κατέστησαν ανίκανους για εργασία.

Απο τις 2-2-94 εκκρεμεί έντασή μου στο
Λογιστήριο του κράτους με αριθμ πρωτ 1390.

Με την βεβαιότητα ότι οι καλές ΣΑΣ
προθέσεις θα γίνουν πράξη γιατί "οι καιροί ού
μενετοί" απο βιολογική άποψη ΣΑΣ ευχαριστώ.

Κόγλιας Νικόλαος. Βέροια Καρτάσου 9

Βέροια 24-5-1994.

690

ΓΙΑ ΝΑ ΔΟΥΜΕ ΤΙ ΘΑ ΜΑΣ ΔΩΣΕΙ ΤΕΛΙΚΑ ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΚΑΠΟ
ΔΙΣΤΡΙΑ: ΑΠΟΚΕΝΤΡΩΣΗ Η ΑΠΟΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

Απο μέρες τώρα η βουλή συζητάει το Νομοσχέδιο για την "αποσυγκέντρωση του κράτους και της διοίκησης στην περιφέρεια" χωρίς υποθήκη στο Νόμο ότι στον άλφα συγκεκριμένο χρόνο θα μεταπλάσθει σε "περιφερειακή Αυτοδιοίκηση". Και είναι αποσυγκέντρωση και ως την ονομάζουν αποκέντρωση γιατί η διαδικασία αποσυγκέντρωσης που προβλέπει το Νομοσχέδιο περιέχει τον όρο ότι πρώτα πρέπει να αποσαφηνιστεί τι αρμοδιότητες θα ασκεί κάθε επίπεδο διοίκησης (επιτελικό κράτος-περιφέρεια-νομός (ή α-δήμος) και μετά από ένα εξάμηνο... θα εκδοθούν τα Προεδρικά Διατάγματα για να καθοριστεί τί απ όλα και πώς θα αποκεντρωθεί... αν αποκεντρώνεται. Ενώ υπηρεσίες και αρμοδιότητες κορυφαίων Υπουργείων: όπως το ΥΠΕΧΩΡΕ, το Ανάπτυξης, το Οικονομικών κλπ, παραμένουν στο κέντρο, με τη δυνατότητα διαχείρισης των αντίστοιχων πόρων. Ενώ οι σχετικές αρμοδιότητες του δημοκρατικού πρόγραμματισμού θα ενεργοποιηθούν όταν εκδοθούν τα Π.Δ. "ακριβώς έτσι όπως έγινε και με τα αντίστοιχα Π.Δ της Ν. Αυτοδιοίκησης που για λόγους... δεν εξεδόθησαν ακόμη και ως πλησιάζει να λήξει η αιρετή θητεία των Ν Συμβουλίων"

Ο τόπος έχει ανάγκη από πραγματική και ισχυρή Αυτοδιοίκηση. Και αυτοδιοίκηση σημαίνει α) αποκέντρωση πόρων και αρμοδιοτήτων σε όλα τα επίπεδά της. β) Ένα ολοκληρωμένο ακριβοδίκαιο πρόγραμμα, γ) σαφήνεια στις αρμοδιότητες που θα ασκεί κάθε επίπεδο διοίκησης και δ) δεσμευτικό χρονοδιάγραμμα ότι: "μετά παρέλευση εξαμήνου μπαίνει αυτόματα σε εφαρμογή η αποκέντρωση" έτσι π να εγγυάται λύση των σωρευμένων προβλημάτων. Προβλήματα πολλά απ τα οποία χρονίζουν από τη δημιουργία του Ελληνικού κράτους.

Ενώ ο τόπος έχει ανάγκη από μία γενναία θεσμική τομή αποκέντρωσης με ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗ προκειμένου η χώρα να καλύψει τη σημαντική απόφαση που την χωρίζει από τις απαιτήσεις των καιρών, αλλά και από εδραιωμένες εδώ και χρόνια κατακτήσεις των χωρών της Ε.Ε, όπου η περιφερειακή αυτοδιοίκηση είναι ισότιμος εταίρος με την

κεντρική διοίκηση.

Σε αντίθεση με τις απαιτήσεις των καιρών η κυβέρνηση με το νέο Νομοσχέδιο διαμορφώνει (αν δεν αναβιώνει το Νόμο 1235/82 τον παλαιού τύπου Περ Συμβούλιο) μία νέα αποσυγκεντρωμένη βαθμίδα κρατικής διοίκησης, χωρίς καν αναφορά στον τρίτο βαθμό περιφερειακής αυτοδιοίκησης. Εκείνο που τελικά κάνει είναι να αποκεντρώνει κάποιες εξουσίες απ το κεντρικό κράτος προς τις περιφέρειες. Δημιουργεί έναν ενδιάμεσο φορέα για να αποφορτίσει την πίεση των τοπικών κοινωνιών προς το κέντρο και κυρίως να πάρει οριστικά τους πόρους και τις ελάχιστες εξουσίες απ την αυτοδιοίκηση. Η δομή όμως του κράτους παραμένει η ίδια: συγκεντρωτική, με προσθήκη τους περιφερειακούς βραχίονες μέσω των οποίων θα αναγκάσει την αυτοδιοίκηση να συνδιαλέγεται με τον διορισμένο Γενικό Γραμματέα της περιφέρειας. Με τον τρόπο αυτό κυβέρνηση θα καταφέρει ένα ακόμη πλήγμα στην αυτοδιοίκηση με αποτέλεσμα να οδηγηθούμε για πολλά χρόνια σε νέες περιπέτειες. Και θα οδηγηθούμε γιατί αν τα όσα προβλέπει το Νομοσχέδιο γίνουν Νόμος, η εξουσία θα αυτονομείται και θα απομακρυνεται ολοένα και περισσότερο απο τον πολίτη, ενώ η αυτοδιοίκηση θα περιοριστεί στον άχαρο ρόλο των πιστοποιητικών και σκουπιδιών.

Εχουμε φτάσει στην εποχή που άμεση προκύπτει η ανάγκη συνολικής αναδιάρθρωσης του κράτους. Η αναδιάρθρωση και ο θεσμικός εκσυγχρονισμός είναι απαραίτητοι όροι για την εξέλιξη του κράτους και η θεσμική του αντιστοιχεία με τους εταίρους μας της Ε.Ε. Για να εναρμονιστούμε με την επιταγή των καιρών, χρειαζόμαστε άμεση θεσμοθέτηση των τριών βαθμίδων αυτοδιοίκησης με ακριτικούς τους ρόλους, αρμοδιότητες και πόρους.

Η Αυτονομία κάθε βαθμού, η αυτοτέλεια και η επάρκεια σε στελεχικό δυναμικό και πόρους είναι αναγκαία προϋπόθεση για την εύρυθμη λειτουργία τους. Μόνο έτσι θα μπορούμε να μιλάμε για αναδείξει περιφερειακών κυβερνήσεων. Για αυτοδιοίκηση με πόρους και άσκηση εξουσίας. Μόνο έτσι η αυτοδιοίκηση θα συμβάλει στον εκδημοκρατισμό της πολιτικής που αφορά τις περιφέρειες και στην μείωση του δημοκρατικού ελλείμματος γενικότερα.

α. Η αυτονομία αυτή πρέπει να γίνει σεβαστή σε Εθνικό και κοινοτικό επίπεδο, αλλά και να αναγνωρίζεται ρητά σε κάθε Συνταγματική τροποποίηση στο μέλλον.

Τα επίπεδα Αυτοδιοίκησης δεν οδηγούν στη διάλυση του κράτους, ούτε στον κατακερματισμό, όπως νομίζουν μερικοί ή φοβούνται, αλλά αποτελούν ένα σύγχρονο τρόπο λειτουργίας του ίδιου του κράτους. Ένας κράτους ικανό να παρακολουθεί τις σύγχρονες εξελίξεις, να προσαρμόζει τα δεδομένα της ζωής του λαού στους αντίστοιχους ρυθμούς της Ευρωπαϊκής κοινότητας, να προσπίξεται τη κοινωνικής συνοχής και στη διαδικασία της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Θα διαμορφώσουν ένα επιτελικό κράτος απαλλαγμένο από την μιζέρια, τις τριβές και τις πιέσεις της Γραφειοκρατείας και τα μικροσυμφέροντα που δεν θέλουν αποκεντρωμένη αυτοδιοίκηση, διαφάνεια και δημοκρατικό έλεγχο. Ένα κράτος που θα έχει υποδομή την άμεση κατά το δυνατόν δημοκρατία.

Και ενώ η ζωή όχι απλώς απαιτεί, αλλά επιβάλλει αιρετή περιφέρεια σε όλα τα επίπεδα, η κυβέρνηση στην διτύπωση αυτού του Νομοσχεδίου φαίνεται πως έχει πάθει αμνησία. Ξέχασε α) ότι μετά το '93 η Κ.Ε σε ειδική συνεδρίαση αποφασίζει "πάμε για αιρετά περιφερειακά συμβούλια" β) το '94 ο κ Σκανδαλίδης ως ΥΠΕΣ δήλωσε: "θα υπάρξει τρίτος βαθμός Αυτοδιοίκησης με καθολική εκλογή του Περι/κού συμβουλίου" και γ) ο κ Τσοχατζόπουλος και αυτός ΥΠΕΣ "ορίζει την εκλογή το πολύ ως το 2000"! Η μάλιστα η κυβέρνηση εκτός από τον εαυτό της δεν έχει σε κανέναν άλλο εμπιστοσύνη και κυρίως στο λαό που ισχυρίζεται ότι την περιβάλλει με στοργή και αγάπη.

Για να αλλάξουμε μέλλον χρειάζεται σεβασμός στον Άνθρωπο, τη Δημοκρατία και την αλήθεια. Το μέλλον της ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΗΣ θα εξαρτηθεί από το αν τα κόμματα θα προσεγγίσουν το "Σχέδιο Καποδίστρια" με όρους αυτοδιοίκησης και όχι κομματικούς ή αντιπολιτευτικούς.

Προϋπόθεση-κλειδί για να αρχίσει να λειτουργεί ουσιαστικά και περιεχόμενο η αυτοδιοίκηση είναι τον Οκτώμβριο του 1998 να γίνει εκλογή και για τους τρεις βαθμούς (Δήμο, Νομός και Περιφέρεια). Τολμηρή μεταφορά πόρων και

αρμοδιοτήτων σε όλες τις βαθμίδες. Αλλαγή του εκλογικ
ού Νόμου με την καθιέρωση της απλής αναλογικής ώστε
να καταγραφεί ελεύθερα και σωστά η θέληση του λαού. Μ
όνο με αυτόν τον τρόπο θα πλατύνει, θα βαθύνει και θα
ισχυροποιηθεί η δημοκρατία και το κράτος θα στηρίξ
εται στην θέληση του λαού και όχι σε εκλογικό Νόμο
Βέροια 17.5.1997 Κόγιος Νίκος.

Ο ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΛΑΜΑΝΑ ΣΤΕΛΝΕΙ
ΠΕΡΗΦΑΝΟ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Θα τιμήθει και φέτος, από την πολιτεία, τον λαό και τους αγωνιστές που έχουν μείνει ακόμα ζωντανοί, η επέτειος της Εθνικής Αντίστασης γενικά και η ανατίναξη της γεφυρας του Γοργοποτάμου ειδικά. Η τιμή αποδίδεται, πρώτ' από όλα σε όλους όσους έδωσαν τη Ζωή τους για την λευτεριά της πατρίδας και έναν καλύτερο κόσμο. Σε όλους όσους συμβάλανε με έναν οποιονδήποτε τρόπο (στο βουνό και τις πόλεις) στον δύσκολο και σκληρό αγώνα να απελευθερωθεί η χώρα από τους τρεις κατακλιπτες και να απαλλαγεί η Ανθρωπότητα από το καρκίνωμα του φασισμού.

Οι αγωνιστές εκείνης της εποχής μιά πατρίδα ελεύθερη, ανεξάρτητη και δίκαιη μέσα σε έναν κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και είχαν κάθε λόγο να το πιστεύουν αυτό γιατί πρωταγωνιστές στη συντριβή του φασισμού ήταν οι ίδιοι οι λαοί: Ο λαός μας. Νοέμβρης 1942. Εικοσιπένται του μήνα. Το μεγάλο και ιστορικό γεφύρι, που συνδέει σιδηροδρομικώς την Ευρώπη με την Μέση Ανατολή και την Αφρική δεν υπάρχει πιά. Έχει τιναχθεί στον αέρα. Το γεφύρι από το οποίο γίνονταν κατά κύριο λόγο ο ανεφοδιασμός των Γερμανών. Το γεφύρι από το οποίο περνούσε όλη πολεμική μηχανή του άξονα για τα πολεμικά μέτωπα της Αφρικής όπου παιζόταν η τύχη της Ανθρωπότητας, είναι σωριασμένο σε ερείπια στην κοίτη του ιστορικού ποταμού. Ο κρότος της πτώσης ακούστηκε στα πέρατα του κόσμου. Ολόκληρη η Ανθρωπότητα συγκλονισμένη από το γεγονός έτριβε τα μάτια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψει πώς αυτός ο ολιγάνθρωπος λαός που είχε τα δυό βρόντερα ΟΧΙ στις δυό αυτοκρατορίες επιβουλεύοντας την Ανθρώπινη υπόσταση των λαών του κόσμου άρχισε να γράφει ένα καινούργιο ΕΠΟΣ. Το ΕΠΟΣ της Εθνικής Αντίστασης.

Μετά το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη από τον Μανώλη Γλέζο και τον Σάντα τον Μάη του 1941, την ανατίναξη από την ΠΕΑΝ στις 22 του Σεπτεμβρη 1942 των γραφείων της προδοτικής οργάνωσης ΕΣΠΟ. Στις 25-26 Νοέμβρη 1942, αντάρτες του ΕΛΑΣ και του ΕΛΕΣ πολεμών και συντρίβουν τις Ιταλικές φρουρές. Αγγλοι και Ελληνες σαμποτέρ ανατινάζουν στον αέρα το μεγάλο σιδηροδρομικό γεφύρι του Γοργοποτάμου.

Θριαμβικό ορόσημο, στον αγώνα

της αντίστασης κατά των κατακλιπτων. Νίκη και άθλος. Θετική

προϋπόθεση-πρόσβαση στη λευτεριά της πατρίδας, ανεκτίμητη συμβολή στον συμμαχικό αγώνα της βόρειας Αφρικής.

Ποιού συνεργάστηκαν και πώς το έφεραν σε πέρας ένα τόσο δύσκολο έργο. Ένα τόσο μεγάλο κατόρθωμα κάτω από τη μύτη των άγρυπνων λόγω της τεράστιας σημασίας πολυάριθμων φρουρών.

Για την ιστορία: Τη νύχτα στις 30 Σεπτέμβρη προς την 1η Οκτώβρη έπεσαν με αλεξίπτωτα στις πλαγές της Γιώνας οκτώ Αγγλοί. Ήταν μία ειδική αποστολή του στρατηγείου Μέσης Ανατολής με σκοπό να ενεργήσει σε συνεργασία με Ελληνες αντάρτες, σαμποτάζ σε μία από τις τρεις γέφυρες-Παπαδιάς Ασόπου και Γοργοποτάμου της σιδηροδρομικής γραμμής Αθήνας-Λάρισα.

Στις 23 του μήνα, το πρωί ξεκίνησαν από την καστριώτισσα :150 αντάρτες του ΕΛΑΣ με επικεφαλής τον Αρη Βελαουχιώτη, 60 αντάρτες του ΕΔΕΣ, με επικεφαλής τον Ναπολέον Ζέρβα και η Βρετανική στρατιωτική αποστολή 10-12 αξιωματική και σαμποτέρ.

Ερα σχτώ το βράδι της 25 του Νοέμβρη τα τμήματα και αποχαιρετιούνται. και κατά τομείς. Οι αντάρτες πρίν χωρίσουν φιλιώνονται και αποχαιρετούνται. Αν υπήρχε φώς εκείνη τη στιγμή τα μάτια όλων θα ήταν βουρκωμένα. Ενωμένοι οι μαχητές στη λύπη και τη χαρά, στη ζωή και στο θάνατο με τη στενή φιλία που σφυρηλατήθηκε στην τραχύτητα και τις στερήσεις του ανταρτοπόλεμου και στη φωτιά του αγώνα ξεκίνησαν αποφασισμένοι να τινάξουν στον αέρα το γεφύρι διακόπτοντας τον ανεφοδιασμό του Αφρικανικού Γερμανικού μετώπου με πολεμικό υλικό.

Νύχτα κατάμαυρη σαν την πίσσα και λάσπη ως το γόνατο. Οι ομάδες-με επικεφαλείς τους οδηγούς, από τα γύρο χωριά-γλιστράνε αθόρυβα. βαθύ σκοτάδι απλώνεται παντού και νεκρική σιγή βασιλεύει. Προχωρούν προσέχοντας να μην κυλήσει κομιά πέτρα, γιατί αν πάρει τον κατήφορο θα φτάσει στο ποτάμι. Χωρίς κουβέντες, ούτε βήξιμο. Το παραμικρό μπορεί να προσδώσει την επιχείρηση. Με κομμένη την ανάσα. Τα δευτερόλεπτα περνούν. Η καρδιά σφίγγεται. Τα μάτια υγραίνονται από την συγκίνηση και την αγωνία. Και όμως παρά τα τόσα προφυλακτικά μέτρα οι σκοποί αντιλήφθηκαν τις κινήσεις. Και η μάχη άναψε.

Όλη η περιοχή δονείται από τις ριπές πολυβόλων, οπλοπολυβόλων και άλλων αυτομάτων όπλων. Αλλά και από τις εκρήξεις των χειροβομβίδων. Επικράτησε πραγματικό πανδεμόνιο. Όμως παρά το πανδεμόνιο το σάλπισμα "προχωρείται-προχωρείται" ξάφνιασε τους Ιταλους και

ενθουσίασε τους αντάρτες. Σε 18 λεπτά το βασικό φυλάκιο

κατελήφθει. Είχαν γίνει οι κύριοι που πεδίου της μάχης. Σε 18 λεπτά της ώρας, δύναμη 80 και πλέον Ιταλών με καλά οργανωμένες θέσεις άμυνας κατά μεν γερό όπλισμό είχε εξουδετερωθεί. Μόνο ένας Ιταλικός πολυβόλος συνέχιζε να βάζει αταμάτσια.

Οι δυναμικότες στασηφώντας και παυτήν ακόμα την έκβαση της μάχης που εξελίσσεται στο σημείο του βάρου κολλάνε γρήγορα-γρήγορα τις "μαγνητικές Αχελώνες" στη βάση της γέφυρας κατάραχοι και στανεπερίστατοι, δείχνοντας πραγματικό ηρωισμό με πρώτου και καλύτερου από όλους τον "Εχτυ".

Μόλις άρχισε η μάχη και γενεκευτήκε ο αγώνας, στην Πόλη της Λαμίας τα φώτα έσβησαν. Δέκα στρατιωτικά αυτοκίνητα τρέχουν με υπεργιγνώση ταχύτητα προς το Λιανοκλάδι. Οι σειγμές εκρήνουν νηιά την έκβαση. Η Ιταλική διοίκηση άρχισε να κινεί ενισχύσεις. Στο Λιανοκλάδι οι ενισχύσεις επιβίβαστηκαν στη θωρακισμένη σφαιροτόχια με προορισμό τη γέφυρα όπου ήταν και το πεδίο της μάχης. Σε λίγα λεπτά το τρένο αναφορίζεται από το Λιανοκλάδι προς το Γοργοπόταμο. Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα μιά τεράστια φλόγα συνοδεύει την έκρηξη. Το τρένο περνά από το σημείο της έκρηξης ήταν οι δυναμικότες που είχαν βάλει στις ράγες οι αντάρτες χωρίς να ανατρεπεί. Μιά βροχή από σφαίρες δέχθηκαν οι Ιταλοί στρατιώτες του τρένου από τους αντάρτες.

Οι Ιταλοί που πήδούσαν από τα βαγόνια έπιναν θέσεις και σπαντούσαν στα πυρά των αντάρτων. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένας σεισμός συγκλόνισε τη γή. Μια λάμψη σηκώθηκε ως τα μεσούρανα και μια βροντή αντήχησε στα βουνά, τον κάμπο, τη Λαμία και ολόκληρη την οικουμένη.

Το πρώτο φως της Ζόης του Νοέμβρη βρήκε τον αστάλινο γίγαντα σωριασμένο στην κοίτη του ποταμού. Η επιτυχία ήταν πλήρης. Για έξι βδομάδες θα κοπεί η συγκοινωνία. Η μόνη γραμμή προς τον Πειραιά καταστράφηκε. Έτσι αποκόπηκε ο μόνος δρόμος ανεφοδιασμού των χιλιετρικών δυνάμεων που μάχονταν στη Β! Αφρική και μάλιστα σε μια κρίσιμη περίοδο των επιχειρήσεων στο Ελ-Αλαμείν.

Η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοποτάμου ήταν ιστορική. Είχε μεγάλη στρατιωτική και πολιτική σημασία. Γιατί δεν περιουρίστηκε μόνο να διακόψει για μερικές βδομάδες τον ανεφοδιασμό των Γερμανών στη Β! Αφρική και να συμβάλει στην συντριβή του Ρόμελ, αφού παρεμπόδισε τη Γερμανική υποχώρηση μέσω Λιβύης μετά τη μάχη του Ελ-Αλαμείν. Ήταν και το πρώτο σοβαρό χτύπημα που

δόθηκε στις δυνάμεις κατοχής από την Ευρωπαϊκή αντίσταση

και, μάλιστα, σε ανοιχτό, αχυρωμένο, στρατιωτικό στόχο και έδειξε τη σημασία που είχε για τον συμμαχικό πόλεμο τη ανάπτυξη ισχυρών ενόπλων κινημάτων στις κατεχόμενες χώρες. Παράλληλα, βοηθούσε να ανέβει το ηθικό των λαών και των αντιστασιακών δυνάμεων σε ολόκληρη την κατεχόμενη από τις δυνάμεις του άξονα Ευρώπη. Ειδικά για τη χώρα μας η ανατίναξη της γέφυρας του Γοργοπόταμου πειχαιτερότερα σημασία και απήχηση. Ανέβασε το πατριωτικό φρόνημα του λαού και έδωσε νέο, γρήγορο παρόρμηση στα αντάρτικα. Κατά δεκάδες νέοι, εθελοντές προσχώρησαν στις δυνάμεις του ΕΛΑΣ και ΕΑΜ και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ κλπ.

Τη σημασία της ανατίναξης την αντιλήφθηκαν οι κατακτητές και αντέδρασαν ταμέως. Με την βοήθεια των προδοτών έκαναν εκτεταμένες συλλήψεις αθών πατριωτών στη Λαμία και την Υπάτη. Εξήμερες μετά την ανατίναξη δεκά εννέα (19) κρατούμενοι πατριώτες εκτελέστηκαν μπροστά στα γερμανοκίνητα βόθρα του γεφυριού και τρεις στο χωριό Καστέλια της Παρνασσίδας. Την εκτέλεση των (19) Ταγματάρχης Αθανάσιος Παπακυριασής που ήξερε Αγγλικά και Ιταλικά φώναξε προς τους Φασίστες Ιταλούς: "Εσείς δεν είστε Ευρωπαίοι, εσείς είστε κτήνη. Εκτελείτε εμάς τους άοπλους σήμερα αλλά το αίμα μας θα το εκδικηθούν οι Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!". Όλοι τους στάθηκαν ήρωες. Το ίδιο ηρωικά αντιμετώπισαν το θάνατο και οι τρεις στα Καστέλια.

Η ιστορία του Β' παγκοσμίου πολέμου και της εθνικής αντίστασης που είναι η συνέχεια του, δεν έχει ούτε σκιαγραφηθεί ακόμα. Για αυτό εκείνος που θα θέλσει κάποτε να καταπιαστεί, με αυτό το θέμα, αφού μελετήσει βαθεία όλα τα αυτά τα συγκλονιστικά γεγονότα: Το Αλβανικό και της Εθνικής Αντίστασης να δώσει μια ολοκληρωμένη, σφαιρική εικόνα αυτού του μεγάλου αγώνα της λευτεριάς ανάντια στις δυνάμεις του σκοτούς και του εγκλήματος, θα είναι υποχρεωμένος να βάλει - δώσει στην Ελλάδα κεντρική μορφή στην παγκόσμια τραγωδία που καταματώμενη οδηγητήριά της, σε μία περίλαμπρη θέση.

Μάταια θα αναζητήσει ο ιστορικός, σε όλα τα μέρη του Β' παγκοσμίου πολέμου και της Εθνικής Αντίστασης, κάτι που θα μπορέσει να το παραβάλει με τα κατορθώματα και τους ήρωες της Αλβανικής και Αντιστασιακής Ελληνικής ΕΠΟΠΟΙΙΑΣ.

Αιώνια η μνήμη στους νεκρούς και επιζώντες ήρωες της παλαικής Εθνικής μας Αντίστασης.

ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ Η ΓΕΝΙΑ
ΤΗΣ ΔΕΚΑΕΤΙΑΣ ΤΟΥ 1940-1950

Φαίνεται πώς πλησιάζει—αν δεν έχει περάσει—ο καιρός για μια αξιολόγησή αυτής της γενιάς. Οι προηγούμενες γενιές: που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή και στην Ελλάδα της Μελούνας πρόστεσαν την Μακεδονία, την Ηπειρό και την Κρήτη ολοκληρώνοντας τους μακραίωνους πόθους του Ελληνικού λαού, όσο πυκνώναν τα σύνεφα του Β' πόλεμου δεν είχαν την ευκαιρία να κοιτάξουν ερευνητικά και με ανηυχία στα μάτια ~~αυτές~~ τις γενιές αυτές, αφού για αυτούς οι νέες γενιές το είχαν ρίξει στο "Γλυκόπιστο" τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιώνταν τι θα κάνουν οι νέες γενιές και πώς θα διαχειριστούν την Εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, και θα ανταποκρίνονταν στις προσαγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντίξοι των προγόνων. Θα παραδειγματιστούν από τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για ό,τι μεγάλο, πολύτιμο και Εθνοπαρειακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν και αναγέννησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατάθρυσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα. Με δυό λόγια θα τις υπερασπίζονταν όλες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν. Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή, έχει τα δικά της προβλήματα και οι προηγούμενες από την δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως είχε όχι απλώς περισσότερα, αλλά και—συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά την διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα διεξαγωγής του πολέμου. Η γενιά του 40, δεν είχε να αντιπαλέψει το Καργιοφίλι του '21, ούτε τον Γκρά του '97 και του '12, ούτε το ξέμπελι του Α' παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αντιπαλέψουν τα στούκας, τα ατσάλινα θηρία—τάνκ—το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο.

Ένα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ήταν ότι ο λαός ζούσε κάτω από ένα στιγνό και σκληρό δικτατορικό καθεστώς. Την αντιλαϊκή δικτατορία του Μεταξά. Η δικτατορία του Μεταξά, ήταν μιά δικτατορία ολοκληρωτικού τύπου. Διαλύσει όλα τα πολιτικά κόμματα και τις πολιτιστικές οργανώσεις. Φύμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία, συνέλλαβε δημοκρατικούς και αντιφασίστες πολίτες, κορυφαίους

πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Γέμισε τα νησιά με πολιτικούς κρατουμένους, για αυτό και ο λαός μισούσε θανάσιμα τον εσωτερικό φασισμό. Ένα καθεστώς, που αν δεν επιδίωκε την κατάκτηση της χώρας από τους ομοειδέτους τους, τουλάχιστον δε θα τους πολεμούσαν για αυτό και δεν προετοίμασε το λαό για πόλεμο.

Ο Μεταξάς την αυγή της 28ης Οκτωβρίου ζήτησε δύο "οχι": Το "οχι" στην Ιταλική εισβολή. Αλλά και το μεγάλο, το βροντερό "ΟΧΙ" στους πολιτικούς του αντιπάλους που ζήτησαν να συστρατευτούν στην πολεμική προσπάθεια για την υπεράσπιση της πατρίδας. Οχι μόνο δεν δέχθηκε τις αιτήσεις των κομμουνιστών που κρατούσε στα στρατόπεδα και τις φυλακές

-τους παρέδωσε σε συνέχεια με πρωτόκολο στους κατακτητές - αλλά απέρριψε και τις αιτήσεις των αποτάκτων δημοκρατικών Αξιωματικών του 1935.

Ο βασιλιάς και ο Μεταξάς είδαν από την πρώτη στιγμή του Ελληνοϊταλικού πόλεμο σαν αποκλειστική δική τους υποθεση. Καθεστωτικό πόλεμο. Η πολιτική αυτή που πήρε τερατώδεις μορφές και διαστάσεις από τη στιγμή που ο βασιλιάς και η κυβέρνηση εγκαταστάθηκαν στη Μέση Ανατολή, προκαθόρισε με μοιραίο, θα έλεγε κανείς τρόπο την μετέπειτα πορεία των Εθνικών μας πραγμάτων προς τις εμφύλιες συγκρούσεις του 1943-44 και σε συνέχεια στη συμφορά του εμφύλιου πολέμου 1946-49, και συνεπώς την πορεία και την ζωή αυτών των γενιών.

Η κυβέρνηση αυτή διατήρησε στενούς και εγεργούς δεσμούς με το τεταρτοαυγουστιανό κατεστημένο που είχε μείνει στην Ελλάδα για να στελεχώνει τις κατοχικές κυβερνήσεις των κούρσλικς. "δεν θα είμεθα εκτός πραγματικότητας, αν είπωμεν ότι όλα αι κατοχικά κυβερνήσεις των Αθηνών, ήταν πράξεις του σκληρού περί του βασιλέα πυρήνος..." έγραψε ο Πυρομάγλου, υπαρχηγός της άλλης μεγάλης-αντιΕΑΜμικής πολιτικοστρατιωτικής αντιστασιακής οργάνωσης ΕΔΕΣ,

Μετά την κατάληψη της χώρας από τους φασίστες η άρχουσα τάξη συνεργάστηκε αρμονικά και με τους τρεις κατακτητές προκειμένου να διασφαλίσει τα συμφέροντά της και κυρίως να τιθασεύσει και να υποτάξει τις γενιές του 1930-40 και τις γενιές του 1940-50 που άρχισαν να σκέπτενται, να κριτικάρουν και να αποδοκιμάζουν αρκετές από τις πράξεις της. Για το σκοπό αυτό έκανε δύο επιλογές. Η πρώτη για τις γενιές του 1930-40 και η δεύτερη για αυτές του 1940-50. Για τις γενιές του 1930-40 έκανε τη λαομίσητη δικτατορία του Μεταξά και σε συνέχεια τις έστειλε στον Αλβανικό πόλεμο για να αποδεκατιστούν.

Και για τις γενιές του 1940-50, που λόγω του Αλβανικού πολέμου και της Εθνικής Αντίστασης κατά των κατακτητών σε ένα μεγάλο βαθμό ξέφυγε απ τον έλεγχο της έκτασης έκανε με την βοήθεια των ξένων-Αγγλων-τον εμφύλιο πόλεμο προκείμενου να αποδεκατίσει ο,τι ζωντανό και επικριτικό έμεινε απο αυτές.

Οι επιλογές αυτές δεν έγιναν μόνο απο το μίσος προς τους πολιτικούς αντιπάλους

Η άρχουσα τάξη με τους κάθε φορά εκπροσώπους της δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα-ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της αντίστασης-κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως την δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελιτείες κλπ: Να κάνουν δύκτυα πολιτικών οργανώσεων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν τους τρεις κατακτητές με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν απο τους ίδιους τους κατακτητές.

Να πολεμήσει τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιο ασχημο να κάνουν όνειρα, ότι μπορούν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, να βοηθήσουν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα (40000 χιλ ένοπλο Εθνικό Απελευθερωτικό Στρατό είχε μόνο ο ΕΛΑΣ) και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες

σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.

Ε!οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πολύ και είναι απο αυτά τα "εγκλήματα" που δεν μπορεί να συγχωρήσει η άρχουσα τάξη στο λαό.

Απο αυτόν ακριβώς τον φόβο άφησε απροετοίμαστη τη χώρα για έναν τέτοιο πόλεμο και έστειλε τις γενιές του 1930-40 στον Αλβανικό πόλεμο χωρίς τα αντίστοιχα μέσα για να αποδεκατιστούν. Αυτοί όμως μπορεί να μην είχαν τα ανάλογα όπλα και τον απαραίτητο ανεφοδιασμό, είχαν όμως ο καθένας συντροφιά και γνώμονα τα οράματα και τις ελπίδες του λαού για: Εθνική Ανεξαρτησία, Δημοκρατία και Δίκαιο, που τόσο βάνουσα τους τα είχε στερήσει ο ντόπιος φασισμός.

Για αυτό όχι μόνο δεν αποδεκατίστηκαν πολεμώντας γενναία τις σιδηρόφρακτες στρατιές του Μουσουλίνι και του Χίτλερ, αλλά αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας απο τον άξονα όχι μόνο διατήρησαν ζωντανά στη μνήμη τους αυτά τα οράματα, αλλά πήραν και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα για να τα υλοποιήσουν. Έτσι απο την επομένη της κατοχής άρχισε τον

αγώνα για τη λευτερία, τη δημοκρατία και το δίκαιο.

Σ αυτόν το αγώνα προστέθηκαν και συμμετείχαν με όλες τους τις δυνάμεις και οι γενιές του 1940-50. Αυτές που για την εξόντωσή τους μαζί με τους ξένους προετοίμασε τον εμφύλιο πόλεμο 1945-49 και για τις νεώτερες τη δικτατορία των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967-74.

Το λάθος της άρχουσας τάξης (παρά τα μέτρα που πήρε προκειμένου να ματαιώσει εκ των προτέρων την προσπάθεια οργάνωσης απελευθερωτικού κινήματος στην περίπτωση που θα υποδούνονταν η χώρα) βρίσκεται στο γεγονός ότι δεν ερμήνευσε σωστά την αυθόρμητη προσέλευση και συμμετοχή του λαού στον Αλβανικό πόλεμο πρώτα και την Αντίσταση μετά ότι συνδέονταν άρρηκτα με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα μαζί με τον ξένο επιδρομέα στην αρχή και στους κατακτητές αμέσως μετά να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Για να πετύχει τον πιο πάνω σκοπό έπρεπε να βγει από τη μέση ο ΕΛΑΣ! που επάνδρωσαν οι φαντάροι και οι Αξιωματικοί Αλβανομάχοι. Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! που αποτελούνταν από όλα τα δημοκρατικά κόμματα που η δικτατορία του Μεταξά είχε διαλύσει. Να θραφτεί το σαν ένα κακό αυταρχικό επεισόδιο η τετράχρονη Εθνική Αντίσταση! και Μετά την απελευθέρωση η Ελλάδα να επανέλθει στο καθεστώς του 1940 και να συνεχίσει να ξεί στο ρυθμό της 4ης Αυγούστου.

Για το ίδιο σκοπό η άρχουσα τάξη, που ένα μέρος της συνεργάζονταν με τους κατακτητές, ένα άλλο μηχανοραφούσε με τους πρώην επικυρίαρχους και ένα άλλο είχε κάσει στα αυγά της ή έκανε μαύρη αγορά, ενώ σύσσωμος ο λαός πολεμούσε σε όλα τα μέτωπα και με όλα τα μέσα, αυτή προετοίμαζε το αιματοκύλισμά του. Σαν αποτέλεσμα αυτής της εγκληματικής προσπάθειας υπήρξε η επέμβαση των Αγγλων για άλλη μια φορά στα εσωτερικά της χώρας.

Αγγλική επέμβαση τον Δεκέμβρη, να "απελευθερώσει" την Ελλάδα από τους Έλληνες" υπήρξε η πιο ωμή, η πιο απροκάλυπτη και ξεστομίσιμη επέμβαση, ενώ συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του άξονα. Και ήταν η πιο απροκάλυπτη και ξεστομίσιμη γιατί πώς αλλιώς να ερμηνεύσει κανείς την εντολή-διαταγή του Τσιώρτσιλ προς τον Σπόμπυ: "Να ενεργήσετε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα".

Μετά τη βάρκιζα τα υπολείμματα αυτών των γενιών

γέμισαν τις φυλακές σαν "εγκληματίες" και τα βουνά με τα δολοφονημένα κουφάρια τους. Τα δικαστήρια έγιναν βιομηχανίες καταδικαστικών αποφάσεων. Οι φυλακές και

70/1000
12/00/88
Χαλκίδα
20/08/88

τα στρατόπεδα κάθε μέρα "φιλοξενούσαν" ολόένα και μεγαλύτερο αριθμό αγωνιστών. Οι διωγμοί είχαν τέτοια έκταση και σκληρότητα που όσοι τα έζησαν ξέρουν ότι σε πολλές περιπτώσεις ήταν πολύ πιο χειρότεροι από αυτούς των στρατών κατοχής. Επιβεβαίωση ότι η έκταση και η σκληρότητα των διωγμών ξεπερνούσε και αυτά των στρατών κατοχής αποτελεί το γεγονός ότι το μεταδεκεμβρινό κράτος με Υπουργό Δικαιοσύνης τον κ Κ Ρέντη, έχει εκδόσει 80000 εντάλματα συλλήψεων μετά την σύλληψη των δεκάδων χιλιάδων και πλέον που είχαν συλληφθεί χωρίς εντάλματα αμέσως μετά την συμφωνία της βάρκιζας. Οι διωγμοί που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στο ένα ή στον άλλο βαθμό συνέχισαν για τους Ανθρώπους της Αντίστασης-οι φυλακές και τα στρατόπεδα γεμάτα μέχρι το 1964-και για τα κοινωνικά φρονήματα μέχρι το 1974, αφού ένα μεγάλο μέρος των Αντιστασιακών ξαναέζησαν για άλλα επτά χρόνια στα στρατόπεδα και τις φυλακές της χούντας των συνταγματαρχών. Ήταν τόσο σκληροί και Απάνθρωποι οι διωγμοί που έχουν υποστεί οι Έλληνες Αντιστασιακοί, ώστε πολλοί από αυτούς να έχουν ζήσει τριάντα και πλέον χρόνια στα στρατόπεδα και τις φυλακές για την συμμετοχή τους και όχι μόνο στην Εθνική Αντίσταση.

Η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε από τις πιο δραματικές, και τις πιο τραγικές στην ιστορία της χώρας μας. Η Ελλάδα σπάρταξε με την συγκατάθεση τις ευλογίες και την προτροπή της τότε κυβέρνησης κάτω από το βούρβουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδου και ανεξέλεγκτου τρομοκράτη.

Ενας λαός καθημαγμένος από τον Αλβανικό πόλεμο και τη ναζιστική κατοχή, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών και οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους.

Ο λαός που πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικοσπελευρωτικό και στο συμμαχικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση που ήθελε ο Χίτλερ. Η μοναδική χώρα που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων. Η μοναδική χώρα που ανέπτυξε την Εθνική Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά με την ίδια ένταση και στην ίδια έκταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600000 και πλέον χιλιάδες ήταν οι νεκροί από την πείνα και ειδικά τα νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδείας και η Εθνική Αλληλεγγύη δεν οργάνωνε τα μαθητικά και φοιτητικά σισίτια, οι νεκροί θα ήταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα είχε αποδεκατιστεί από το Άνθος της Ελλάδας. Και θα ήταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί κάτω από την αδήριτη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τροφή και άλλα επισιτιστικά υλικά όχι μόνο είχαν

αποφασίσει αλλά και οργάνωσε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα τρόφιμα.

Για τα πολεμικά Αφρικάνικά μέτωπα του άξονα γεωγραφικά ο Ελληνικός χώρος ήταν αυτός που τα συνέδεε με την Γερμανία. Ήταν ο κύριος, βασικός και ίσως ο μοναδικός άξονας ανεφοδιασμού σε στρατιώτες, πολεμικό υλικό και τρόφιμα. Η απόσταση από τη Γερμανία ήταν μεγάλη και η

διαδρομή επικίνδυνη, αφού θα διέσχιζε την Γιουγκοσλαβία και αλόκληρη την Ελλάδα. Αναλογιζόμενοι την απόσταση, το κόστος και τους κινδύνους που θα διέτρεχε η μεταφορά τους προτίμησαν την πιο εύκολη λύση να επιστρατεύσουν Έλληνες για τα μέτωπα αυτά και να αρπάξουν τις σοδειές των Ελλήνων και ό,τι άλλο τρόφιμα είχαν απομείνει. Αλλωστε για αυτόν ακριβώς το σκοπό: Να μην ανεφοδιαστούν τα Αφρικανικά μέτωπα του άξονα η αντίσταση οργάνωσε τα μεγάλα συλλαλητήρια ενάντια στην επιστράτευση, να μην πάνε εργάτες στη Γερμανία και την μάχη της σοδειάς. Για τον ίδιο σκοπό η αντίσταση μαζί Εγγλους κομαντós ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου και έριξε το κύριο βάρος στο σιδηροδρομικό, χερσαίο-στον τομέο αυτό η προσφορά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ ήταν τεράστια και θαλάσσιο δίκτιο-ΕΛΑΝ-έτσι ώστε να μην φτάσουν τα κάθε είδους εφοδία στον προορισμό τους.

Μετά από έναν υπέρ πάντων τετράρχονο αγώνα η Ελλάδα πέρασε τις πιο τραγικές σελίδες της ιστορίας της. Οι Άγγλοι ιμπεριαλιστές κυβερνούσαν τη χώρα. Ανεβοκατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαβαν και διόριζαν Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ως και αυτούς τους κλητήρες. Καθοδικογούσαν άμεσα τις παρακρατικές οργανώσεις.

Μετά την λήξη του παγκοσμίου πολέμου όλες οι χώρες του κόσμου που έκαναν αντίσταση και ενδικά οι κατεχόμενες άρχισαν να προβάλλουν την προσφορά της αντίστασης στον συμμαχικό και τον Εθνικο-απελευθερωτικό αγώνα. Έτσι είδαμε χώρες που δεν έκαναν αντίστασή ή έκαναν μικρή και ελάχιστη προσπάθεια να την προβάλλουν έστώ τη μικρή προσφορά με τα πιο έντονα χρώματα. Ενώ Εμείς που είχαμε μία από τις πρώτες και τις μεγαλύτερες, σε συμμετοχή, σε όγκο και προσφορά και με άθλους ανεπανόληπτους για τα συμφέροντα και μόνο της άρχουσας τάξης την καταχυνιάσαμε.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών είχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία: Από τον Αυγούστο του 1936 είχε επιβληθεί μία στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Η δικτατορία του Μεταξά. Στη διάρκεια αυτή

μέχρι τον Οκτώβριο του 1940 που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός υπέφερε τα πάνδεινα. Ο λαός μισούσε θανάσιμα αυτόν τον εσωτερικό φασισμό. Συνεπώς όταν ο Ελληνικός λαός πολέμουσε στην Αλβανία πολέμουσε, όχι μόνο τον ξένο, αλλά και τον ντόπιο φασισμό. Ήθελε να απαλλαγεί και από τους δύο φασισμούς. Το ίδιο και πιά έντονο το πρόβλημα αυτό το είχε και η Εθνική Αντίσταση, που έβλεπε ότι όσο περνούσε ο καιρός οι απόντες και οι συνεργάτες των κατακτητών, οι μαυραγορίτες και οι κάθε λογής κερσοκόποι και τα ξένα κέντρα και οι συμφέροντα σε αρμονική συνεργασία προσπαθούσαν με όλα τα μέσα μετά την απελευθέρωση της χώρας να επανέλθει η χώρα στο πρίν από τον Αλβανικό πόλεμο δικτατορικό καθεστώς.

Απο αυτό ακριβώς το γεγονός, όπως και αγώνας του 21, έτους και Αντιστασιακός αγώνας είχε δύο σκέλη: Το Εθνικο-απελευθερωτικό και τον δημοκρατικο-κοινωνικό. Το Εθνικο-απελευθερωτικό σκέλος οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις της δεξιάς θα το αναγνώριζε ευχαρίστως. Και ο λόγος της ανάγκης τύπεις τον αναγνώρισε. Επειδή όμως η πραγματική Εθνική Αντίσταση αγωνίστηκε να δώσει λύση και στα δύο σκέλη, η δεξιά βάπτισε σε "αντιστασιακούς" τους ηγέτες και απόντες των κατακτητών και έξασπλησε έναν ασταμάτητο και απάνθρωπο διωγμό στο δημοκρατικό κοινωνικό σκέλος: Την

πραγματική Εθνική Αντίσταση, ανακόπτοντας με τον τρόπο αυτό την ομαλή κοινωνικο-οικονομική ανάπτυξη και εξέλιξη της χώρας.

Σε αυτό ακριβώς το γεγονός έχει τις ρίζες η κακοδαιμονία της χώρας μας. Σε αυτό οφείλονται οι αλλεπάλληλες οικονομικο-κοινωνικές κρίσεις. Οι λιτότητες, οι αβεβαιότητες, η μόνιμη ενεργεία και οι έντεχνες αντιπροθέσεις και πωλώσεις.

Πολλοί ήταν οι λόγοι που η δεξιά είχε να καταχωριάσει σε την Εθνική Αντίσταση. α) Η Εθνική Αντίσταση ήταν απλά λαϊκή, εθελοντική και δεν οργανώθηκε από τη άρχουσα τάξη και για αυτό δεν την έλεγχε. β) Αφού λοιπόν, δεν τον έλεγχε τον λαό σε συνεργασία και με την βοήθεια των αλλοξένων (Άγγλων) ετοίμασε τον εγγύλιο πόλεμο προκειμένου να τον υποτάξει και να αποδεκατίσει ο,τι έμεινε από τις γενιές του 1930-40 και τις έν ενεργεία γενιές του 1940-50, που παρά την δική της έγκριση με τα "μπεμπιλίνο"-κατά τον τέως αντιπρόεδρο κ Τσανετάκη, ταξίφ ακόμα-τόλμησαν να τα βάλουν με τους τρεις κατακτητές που αυτή αρμονικά συνεργάζονταν καθ όλη τη διάρκεια της κατακτητικής κατοχής και μια χαρά θα τα εύρησκε και μετά την λήξη του πολέμου μαζί τους. γ) Δυστυχώς όμως για την δεξιά. Η παγκόσμια κοινότητα, όχι μόνο γνώριζε την ύπαρξη της

Ελληνικής, Εθνικής, Αντίστασης, αλλά γνώριζε και τη δράση χρσμ της. Και τη γνώριζε γιατί οι άθλοώτες ήταν και πολλοί και ανεπαλήπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας για την έκβαση του συμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα. Η δεξιά, έχει μια μεγάλη και πλούσια πολιτική πείρα αφού με την μιά ή την άλλη ονομασία κυβερνάει από το 21. Σαν μια ουσιαστική εργαλείο στη διακυβέρνηση έχει την εθνική κοφρόσυνη, μια πτωχιά και βασίλευε και κυρίως την "βοήθεια" των ξένων. Με τη διαίρεση και βασίλευε και με τους εμφύλιους και στην περίπτωση της Αντίστασης τη "βοήθεια" των ξένων εφαρμόσε αποτελεσματικά αυτά τα πρόγονοι-άμ έπος, άμ έργο. Η δεξιά έχοντας την ανάγκη να προβάλλει την Αντίσταση του λαού στην νίκη στο παγκόσμια κοινή γνώμη στο βαθμό που εξόντωνε την Εθνική Αντίσταση του λαού αγνώριζε τους συνέργατες των κατακτητών και μετέπειτα παρακρατικούς σαν αντιστασιακούς. "Και σαν αντιστασιακούς" πλέον τους παρασημοφόρησε, τους τακτοποίησε σε πολιτικο-κοινωνικές θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, τους αποξημείωσε οικονομικά για τις "ογάλλυχόν" βλάβες που έπαθαν όταν πολεμούσαν τους Αντιστασιακούς στο πλευρό των κατακτητών και αργότερα όταν θεώρησε ότι στο τελειώσε μέσω των διωγμών με τους αντιστασιακούς. Τους γρήγορα προήγαγε βαθμολογικά και τους συντάξιοδότησε, έτσι που η παγκόσμια κοινή γνώμη να πειστεί πώς τα πάντα με τους αγωνιστές της Αντίστασης έγιναν και στην Ελλάδα, όπως έγινε και με την δική τους Αντίσταση.

Αμ Έπος, λοιπόν, Αμ Έργο. Οι συνέργατες των κατακτητών και μετέπειτα παρακρατικοί τα προνόμια και πολιτικο-κοινωνική αποκατάσταση και οι πραγματικοί αγωνιστές στα εκτελεστικά αποσπάσματα και όσοι επέσπαν των διωγμών-μέχρι τρίτου και τετάρτου βαθμού συγγενείας του Αντιστασιακού προέβλεπαν ρητά οι διαταγές να διωχθούν τις φυλακές και τα στρατοπέδα συγκέντρωσης από τις 12-10-1944 μέχρι 24-7-1974. Στο σημείο αυτό πρέπει να προστεθεί ότι εκτός από τους πύ πάνω λόγους που είχαν οι μεταπολεμικές κυβερνήσεις να τσάκισουν την Αντίσταση του λαού έτσι ώστε να ξεχάσει-θάψει τα όραματά για Εθνική Ανεξαρτησία να

ον ανεμάξκορη ομαλόη ολλύγη να εομίσσ (νολγγΑ) νωνεσ
ελλ από εννεμ ετ, ο μούτοκαεδοπο αν να εεδοτου να
και κοινωνική δικαιοσύνη, υπήρχε και ένας άλλος λόγος εξινεγ
ίσου βασικός για την μεταπολεμική αρχουσα τάξη: Τη φτηνή
εργατική δύναμη.

Για την εξασφάλιση αυτής της φτηνής και ανεξέλεκτης εργατικής δύναμης και την καταστροφάντηση της Αντιστασιακής εποποιίας, οργάνωσε και έεσπέλσε στην Αγγλοκρατούμενη Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο (200) και πλέον παρακρατικές-συμμορίες-οργάνώσεις, Αυτό τσα

νεοφασιστικό όργανο βίας και τρομοκρατίας με πρωτεργάτες τους πρόην ταγματασφαλίτες, δοσιλόγους και τεταρτοσυστήτες ήταν τα εργαλεία με τα οποία η δεξιά εξασφάλισε την πολυπόθητη φτηνή και ανεξέλεκτη εργατική δύναμη και κατασφυάζοντας το (ΕΑΜ) Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο: Την Εποποιία της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, οργάνωσε τις νόθες εκλογές και το δημοψήφισμα πλαστογραφώντας τη λαϊκή θέληση. Με τα ίδια εργαλεία επέβαλε στην αριστερά τον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να την εξοντώσει βιολογικά, αφού δεν μπορούσε να την υποτάξει πθικκο-πατριωτικά και ιδιολογικό-πολιτικά.

Η τρομοκρατία στην ύπαιθρο ήταν λευκή και αιματηρή. Εκατοντάδες τιμημένοι αγωνιστές του Αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης βρήκαν μαρτυρικό θάνατο. Σπάνια στην ιστορία της χώρας μας-πορ όλο που πολλές φορές γνώρισε τη δικτατορία-θα βρεθεί άλλη περίπτωση που η λαϊκή θέληση βρέθηκε σε τόσο ριζική αντίθεση με την αντιλαϊκή διακυβέρνηση της χώρας. Χιλιάδες οι καταδιωκόμενοι κατεύχον στις πόλεις, κρύβονταν στα βουνά προκειμένου να σωθούν από την λευκή τρομοκρατία ή εφευγάν στο εξωτερικό ζητώντας πολιτικό άσυλο.

Με αυτόν τον τρόπο και με αυτά τα μέσα η άρχουσα τάξη εξασφάλισε την πολυπόθητη φτηνή και ανεξέλεκτη εργατική δύναμη δημιούργησε όμως αυτό το τέρας που ακούει στο όνομα Αθήνα το κόστος της οποίας πλήρωσαν σημερινές γενιές και θα εξακολουθούν να πληρώνουν και οι επόμενες αν δεν παρθούν τα αντίστοιχα μέτρα προκειμένου να επανέλθουν οι απόγονοι των αδικιο-εκτοπισμένων αγωνιστών στους χώρους της καταγωγής τους. Σε ένα εκατομμύριο διακόσιες τριάντα έξη χιλιάδες (1236000) ανέρχεται η εσωτερική μετανάστευση στη δεκαετία 1950-60 και 60-70.

Θα έλεγε κανείς ότι την ανικανότητα της άρχουσας τάξης να αναπτύξει κοινωνικό-οικονομικά τη χώρα με βάση την εκάστοτε τρέχουσα τεχνολογία την αναπλήρωνε η μετανάστευση με τη φτηνή και ανεξέλεκτη εργατική δύναμη. Η οποία και όση ανάπτυξη παρουσίασε πριν από το πόλεμο η χώρα μας στηρίχθηκε στην φτηνή, ανεξέλεκτη και ληστρική εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, την φτώχεια, τη στέρηση και την πείνα των μεταναστών της Μικρασιατικής καταστροφής και η μεταπολεμική στην εσωτερική που αντίτιμο της αυτή η μετανάστευση εκτός από την στέρηση και την πείνα είχε και τη ζωή των αγωνιστών που κινδύνευσε από την λευκή τρομοκρατία.

Εκεί στην μεγαλούπολη-την Αθήνα-ο κύνηγημένος επώνυμος αγωνιστής ήταν ανώνυμος και αποκομμένος από τους δικούς

του και τα περιουσιακά του στοιχεία. Αδύναμος και ανυπερέσπιντος με μοναδικό στόχο και σκοπό να σώσει τη ζωή του από τον ανεξέλεγκτο τρομοκρατη υποτάχθηκε στην αρχή και δούλευε νύχτα και μέρα για ένα κομμάτι ψωμί.

Να λοιπόν που για άλλη μια φορά αξιοποίησε-εφάρμοσε με το αζημίωτο για λογαριασμό της η δεξιά το ρητό το Αμ Επος-Αμ Έργο.

Το απελευθερωτικό σκέλος με τον δικό της τρόπο το αναγνωρίζει και η δεξιά. Το κοινωνικό όμως το έχει ακόμα σε διωγμό και σήμερα ακόμα κάνει ο,τι μπορεί και ιστορικά να το μειώσει και να το δισαμβολώσει. Ένα κομματάκι χαρτί. Ενά τόσο δά χαρτάκι που να αναφέρονταν στην καταραμένη Αντίσταση, ήταν αρκετό να οδηγήσει τον κάτοχο και τους άμεσους συγγενείς στο νησί, τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα.

Η προσφορά των Αντιστασιακών προς την Πατρίδα είναι αποδεδειγμένη και αναγνωρισμένη. Έδωσαν αυτοί και οι οικογένειές τους ό,τι πολιτιμότερα έχει ο Ανθρώπος: Την αρτημέλεια και την ίδια τη Ζωή.

Η προσφορά αυτή, στους σημερινούς δύσκολους καιρούς που περνά η χώρα μας, γίνεται παράδειγμα προς μίμηση, ορόσημο και φώς που φωτίζει και καθοδηγεί. Η χώρα σήμερα δίγει ένα σκληρό και πολυμέτωπο αγώνα. Έναν αγώνα για να διασφαλίσει τα απάράγραπτα δίκαια του Έθνους. Για να διαφυλάξει την ειρήνη στα Βαλκάνια που άμεσα απειλείται. Για να αναρθώσει την οικονομία της και να εκσυγχρονίσει το κράτος, στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης πλέον. Στον αγώνα αυτό η συμβολή όλων των Ελλήνων είναι απαραίτητη και των Αντιστασιακών καθοριστική: γιατί υπηρέτησαν την Πατρίδα όχι μόνο με λόγια, αλλά με έργα.

Βεβαία η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ-και είναι προς τιμή του-το 1985 ύστερα από 40 χρόνια και ενός ασταμάτητου διόγμου και μιά χωρίς προηγούμενο σκροφαντική εκστρατεία αναγνώρησε την Εθνική Αντίσταση. Δεν τόλμησε όμως να την αντιδιαστήλη από τους συνεργάτες και αργότερα παρακρατικούς-αυτούς που όχι μόνο η κυβέρνηση του Καίρου, ο Αρχιπατριάρχης Αϊξενχάουερ, αλλά και η συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26 του Σεπτεμβρη 1944 κηρύχθηκαν για μιά φορά ακόμα επίσημα σαν "όργανα του εχθρού" με αποτέλεσμα να συνεχίζει όχι μόνο η αναγνώρισή τους σαν "αντιστασιακούς" και να συνταξιοδοτούνται για την προσφορά τους στους εχθρούς της χώρας και για τις καταστροφές και Ανθρώπινα θύματα που προξένησαν στο μαχώμενο σε πολλά μέτωπα και κάτω από πολύ δύσκολες και σκληρές για τη χώρα και το λαό συνθήκες. Και κυρίως δεν

ΕΡΓΑ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Η κυρία Μαρία Μαντουβάλου είναι Καθηγήτρια της

ΕΡΓΑ ΜΕ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ.

Η κυρία Μαρία Μαντουβάλου είναι Καθηγήτρια της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και πρόεδρος της ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ που ιδρύθηκε το 1993. Ξαν πρόεδρος της Αμφικτυονίας του οικουμενικού ελληνισμού συντόνισε στο Φιλολογικό Σύλλογο Παρνασσός στις 25.5.1996 την ίδρυση του ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΥΠΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΤΩΝ ΗΝΘΡΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ": ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ ΟΗΕ", μέλη του οποίου είναι όλοι όπου Γής Έλληνες, οι ξένοι καλεσμένοι που συμμετείχαν στην ιδρυτική πράξη και όλα τα μέλη της Αμφικτυονίας Οικουμενικού Ελληνισμού.

Η κυρία Μαντουβάλου, είναι αυτή πήρε την πρωτοβουλία και δίδασκε κατά τα Ακαδημαϊκά έτη 1986-87, 88 και 1988-89 στους φοιτητές του Πανεπιστημίου Αθηνών στο τμήμα: Ιστορίας Αρχαιολογίας, Ψυχολογίας, παιδαγωγικών του 21ετούς μηνός, στον τομέα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας το βιβλίο που έγραψε ο συναγωνιστής θανάσης Μουτσόπουλος για την Εθνική Αντίσταση με τίτλο "Το 30ο Σύνταγμα του ΕΛΑΣ" στέλνοντας με την πρωτοβουλία της αυτή ένα μήνυμα προς την πολιτεία, για μία πιά ουσιαστική αναγνώριση και καταξίωση της Εθνικής Αντίστασης. Ένα μήνυμα τόσο χρήσιμο, ιδιαίτερα στους σημερινούς καιρούς.

Το 30ο σύνταγμα Εδέσης ήταν ένα από τα τρία συντάγματα του ΕΛΑΣ, που μαζί με το 16ο Βεροίας και το 50ο Κατερίνης, αποτελούσαν την Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ με έδρα

Βέροια. Αυτή η προσπάθεια να φωτίσει ιστορικά την καταχρηστική Εθνική Αντίσταση στάθηκε η αφορμή να αλληλογραφήσουμε και σε συνέχεια στις 7.8.97 να έρθει στη Βέροια προκειμένου να γνωριστούμε και προσωπικά και να μου αφιερώσει από ένα αντίτυπο των εξής βιβλίων:

α) Ο ΡΗΓΑΣ ΣΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Επιστημονική Εταιρεία μελέτης "Φερών-Βελεστίνου-Ρήγας" Αθήνα 1996. Της Μαρίας Μαντουβάλου

β) ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ "ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΣ". Φιλολογικές πηγές και Ιδεολογική υποδομή του Νεότερου Ελληνισμού Εκδόσεις Αφοι Ταλίδση (Σολωνος

71 Αθήνα). Έργο της ίδιας.

γ) ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΕΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ Σ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗΣ. Και αυτό έργο δικό της. Και να μου χαρίσει:

1) Με περιεχόμενα: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ. 1) Πρακτικά εκδήλωσης της 31ης Μαρτίου 1993 που έγινε στην μεγάλη αίθουσα τελετών του Πανεπιστημίου Αθηνών. Συμμετείχαν στην εκδήλωση δεκαπέντε (13) κεντρικούς Έλληνες και ξένους ομιλητές. 2) Γ' Διεθνές Συνέδριο της Διεθνούς Αρκαδικής Ακαδημίας εις μνήμην Αλεξάνδρου Παπαναστασίου, Αρκαδία, Αύγουστος 1988, με τέσσερους (4) κεντρικούς Ομιλητές 3) Δημοσιεύματα-Αρθ. και Χειρόγραφα από έκδοση (20) και πλέον αρθρογράφων. "ΜΟΡΙΑΣ"- (Ανάτυπο)-τέυχος 39ο. Με συντονιστή της εκδήλωσης την κυρία Μαρία Μαντουβάλου. Και

2) ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΙΑ: ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ
Ημερίδα με θέμα: "ΙΔΡΥΣΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ". 25 Μαΐου 1996. Αθήνα 1996. Με Προμετωπίδα: Οχι Οι Ηγεσίες Αλλά Οι Λαοί Μέσα Από Την Ενωσή Τουσ Μπορούν Να Σώσουν Την Ελπίδα. Και με υπότιτλο: Είναι α πείρως περισσότερα αυτά που ΜΑΣ ΕΝΩΝΟΥΝ από αυτά που ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΟΥΝ. Και Πρέπει επιτέλους ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΟΥΜΕ οτι ήρθαμε εδώ οχι για ΝΑ ΧΩΡΙΣΟΥΜΕ αλλά για ΜΟΙΡΑΣΤΟΥΜΕ τον κόσμο. Και ο,τι αξίζει είναι οχι να "ΣΚΟΤΩΘΟΥΜΕ" σκοτώνοντας" αλλά να ΠΕΘΑΝΟΥΜΕ ζώντας τη ζωή του Ανθρώπου ού μέσα μας, γύρω μας".

Η κυρία Μαντουβάλου, εκτός από τα έργα αυτά και πόσα άλλα που δεν γνωρίζω, είναι η πρώτη που τόλμησε να το βάλει με τις άδειες ψυχές και να αλλάξει τη ροή της καθιερωμένης από μισό αιώνα σκέψη, ως αναφορά την ιστορική αλήθεια για την Εθνική Αντίσταση, που τόλμησε να πάλσει την επιβεβλημένη με τη βία και το θάνατο ταμπού.

Η έρευνα για την Μαρία δεν είναι απλώς μιά καθημερινή ανάγκη, αλλά μια διεργασία μέσα απ την οποία ο κόσμος και η ιστορία αποκτά ένα νόημα βαθύ. Ένα δράμα ζωής γεμάτη πάθος για δημιουργία και προσφορά. Μεσα από το ο γνήσιο ψυχισμό της, την κατασταλαγμένη σκέψη για τη ζωή και την αστείρευτη φαντασία αναζητεί τον μίτο της ιστορίας. Παντρέψει την ιστορία με τον λόγο. Με το δυναμισμό της αυξημένης ευθύνης, με λιτό, αλλά δυναμικό τ

ρόπο ψυχογραφεί την αγωνιστική πορεία και τις παρακατ
σθήκες του λαού μας ανά τους αιώνες. Έργα βγαλμένα απο
τη δική της στάβα. Αυτοδύναμο το καθένα. Έργα διαποτισμ
ένα απο τα πάθος της ελευθερίας, τη δικαιοσύνη και την
Ανθρωπιιά. Την Ανθρωπιιά που τόσο μας λείπει σήμερα.

Η συγγραφέας δεν αρκείται να παρακολουθεύ τα γεγονό
τα. Θέλει να μάθει τις αιτίες που κρύβονται πίσω απο κ
άθε ιστορικό γεγονός. Εισχωρεί στους μηχανισμούς προκε
ιμένου να συλλάβει τα κίνητρα του κινούν τα πρόσωπα κ
αι τον τροχό της ιστορίας. Να προσδιορίσει με σαφήνεια
ποιόν λόγο λειτούργησε έτσι και όχι αλλιώς το Α η
τ. Β ιστορικό γεγονός.

Με ένα σαφή, μεστό και συγκεκριμένο ιστορικό λόγο στ
πριγμένο σε γεγονότα ξεχειρώνει άγνωστους ιστορικούς
χώρους τόσο στη συγγραφή του έργου "Ο Ρήγας στα βήματα
του Μεγάλου Αλεξάνδρου" άλλο τόσο και στο έργο της: "Αδαμ
άντιος Κοραής ο Συγγραφέας της "Ελληνικής Νομαρχίας".

Η πατριδα για την κυρία Μαντουβάλου, όπως και για κά
θε Έλληνα, δεν είναι μιά αφηρημένη έννοια. Είναι η Γή τ
ων πατέρων, ανεξάρτητα απο εθνικιστικές υστερίες και σ
ωβινιστικές εξάρσεις υπεροχής, είναι πρώτα και κύρια έ
να "υλικό". Είναι κάτι το συγκεκριμένο: Είναι τα άτομα, τ
ο σπίτι, η γειτονιά, η πόλη, η χώρα ολόκληρη. Είναι η Ελλ
άδα. Είναι η μνήμη, η παράδοση, η ιστορία, η συλλογική κα
ι ατομική συνείδηση και θα ήταν ασύγγωστη ιστορική πε
νία για την κυρία Μαρία νά μην ασχοληθεί μαζί της.

Διαβάξοντάς τα έργα της Μαρίας, βλέπεις-νοιώεις να ξε
επηδά μπροστά σου η ίδια η Ελλάδα σε όλο της το μεγαλ
έρο και ο πραγματικός-αληθινός, ο Επαναστάτης Ρήγας. Ο
ργας της Ζωής και της δράσης. Ο Ρήγας που τα έργα του
με το φλογερό Επαναστατικό και κοινωνικό-απελευθερωτι
κό περιεχόμενο που οι σκοταδιστές είχαν καταχωνιάσει
και με έναν φωτοσβεστικό τρόπο πέρασαν το Ρήγα, το έργ
ο και τα έργα του απο την ιστορία στο μύθο, αρκούμενοι
να διδάξουν στα ελληνόπουλα μόνο το "ώς πότε παλικάρια
". Είναι αυτοί που δεν επιτρεψαν στο Εθνοπόστολο Ρήγα
να βγάλει το Δημοτικό. Που τον κρατούν για 175 χρόνια
μεταξισταστέο. Και λέω σκοταδιστές και φωτοσβέστες για
τί και όταν ακόμα ο φευδάρης μετασχηματίζεται σε α
στό δεν μπορεί να απαρνηθεί την καταγωγή και τον εαυ

τό του.Κουβαλάει μαζί του αυτές τις αρχές και αντιλήψεις.Ετσι ποτέ στα 175 χρόνια εθνικού βίου,εκτός απο τη Μαρία,σχεδόν κανένας δεν ασχολήθηκε να αναζητήσει, να καταγράψει και να κατατάξει στις οικουμενικές Αποστολικές του Διαστάσεις το Ρήγα,όπως το έκανε η Μαρία, με αυτό της το έργο.Το ίδιο και με τον Αδαμάντιο Κοραή

Πρόκειται για δυό εξαιρετικά μελετημένα και ιστορικά τεκμηριωμένα έργα,αφιερωμένα στα Εθνο-κοινωνικά και οικουμενικά ιδανικά και οράματα του Ρήγα.Και είναι αυτά που μπορεί να μας αγγίξει όλους.Απο τον ποιό αγνό και ανόθευτο Ανθρώπο,ώς τον πιό εγκλωβισμένο στο λαβύρινθο της γνώσης,τον "αντίπαλο"και τον πολέμιο ακόμα

Με την ευκαιρία του ερχομού της στη Βέροια ενδιαφέρθηκε να μάθει ορισμένα πράγματα για τους Βλάχους.Συζήτησε με τον Πρόεδρο του Συλλόγου Βλάχων Βεροίας κυριο Γκαλαίτση,για θέματα σχετικά με τους Βλάχους.

Εκτιμώ και συγχαίρω την ανεκτίμητη προσφορά της Μαρίας στην νέα της προσπάθεια να περάσει το Ρήγας απο το μύθο στην Νεοελληνική ιστορία και κυρίως στις πραγματικές του διαστάσεις.Να γνωρίσουμε οι Έλληνες τον αληθινό Ρήγας και το Εθνο-κοινωνικό και οικουμενικό έργο του.Εξ ίσου εκτιμώ και συγχαίρω την ανεκτίμητη και αξιοθαύμαστη προσπάθεια,που χωρίς αναστολές,δυσταγμούς και δηλήματα αναμετρήθηκε με τις Νεκρές Και Αδεις Ψυχές,και δίδαξε στο Πανεπιστήμιο το Επος της Εθνική Αντίσταση.Του μικρού αλλά αξιοθαύμαστου λαού μας.

Σε ευχαριστούμε απο καρδιάς η Συζυγός και εγώ για τη ν μεγάλη και ξεχωριστή χαρά που μας έδωσε ο ερχομος Σας στη Βέροια,γεγονός που μας έδωσε την ευκαιρά να γνωριστούμε όπως και οι δυό το ποθούσαμε και προσπι

Με πολύ αγάπη και εκτίμηση Βέροια 28 Αυγούστου 1997

Κόγιλας Νίκος.

Η ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΚΑΙ Ο ΤΡΟΠΟΣ ΧΡΗΣΗΣ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ ΤΑΞΗΣ

Πρίν από αρκετές μέρες, το θέμα της τρομοκρατίας βρέθηκε για μία ακόμη φορά στο επίκεντρο, μάλλον την φορά αυτή έγινε συζήτηση σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών. Οι συζητήσεις, πολλές, οι εικασίες περισσότερες και οι τοποθετήσεις επώνυμων και ανώνυμων ακόμα περισσότερες.

Ο καθένας επώνυμος και ανώνυμος, είπε την γνώμη του για το ποιός είναι τρομοκράτης, ποιός είναι ο ρόλος των οργάνων της δημόσιας τάξης και πώς αυτά θα μπορούσαν να λειτουργήσουν αποτελεσματικότερα γενικά και στον χώρο της καταστολής ειδικά.

Για το πώς τα θέλει, τα βλέπει και τα χρησιμοποιεί η αρχούσα τάξη, τα όργανα τάξης, μας το είπε, ο κ. Μηστοτάκης μόλις ανέλαβε Πρωθυπουργός. Αμέσως μετά τις προγραμματικές δηλώσεις, μας έδωσε για λογαριασμό της αρχούσας τάξης το περίγραμμα: Τα θέλει άκριτα, υπάκουα και υποτακτικά. Πρόθυμα να κάνουν τα πάντα για λογαριασμό της. Τα βλέπει σαν εργαλεία και τα χρησιμοποιεί σαν να πρόκειται για άψυχες μηχανές.

Και επειδή, η απαίτηση αυτή, δεν μπορεί να λειτουργήσει από μόνη της ή με εντολές, απευθυνόμενος προς τα όργανα τάξης, προκειμένου να προσδιορίσει με σαφήνεια τον ρόλο τους, τις απαιτήσεις αυτές τις διάνθισε-χρώσασε με εκείνο το ανεπανάληπτο, αλλά εκίνδυνο για τα ίδια τα όργανα τάξης "το κράτος είστε εσείς" και προκειμένου να επιβεβαιώσει του λόγω τώ ασφαλώς δεν παραλείπει να επισκέπτεται τους αστυνομικούς στα Νοσοκομεία και τις Εθνικές επτελείους τις πρώτες σχεδόν επισκέψεις που κάνει για χρόνια πολλά είναι οι χώροι που γλιτρώζουν τα σώματα δημόσιας τάξης.

Το ίδιο εννοεί και όταν ζητά συνένοση και στήριξη ή όταν ζητά συλλαλητήριο συμπαραστάσης και όταν θεωρεί "απόλυτα ικανοποιητικά" την εξήγηση του κ. Υπουργού δημόσιας τάξης-για τα διακριτικά-επισημοποιώντας την αφαίρεση των διακριτικών-αριθμών απ τις στολές "για να αυξηθεί η αυτοπεποίθηση των ανδρών των ΜΑΤ" με το επιχείρημα ότι "ισχύει και σήμερα το ίδιο καθεστώς, που ίσχυε και επί ΠΑΣΟΚ". Και λίγο αργότερα με την δήλωση ότι "δεν άλλαξε τίποτε. Ισχύει αυτό που ίσχυε πάντα" για να προσθέσει ότι "τίποτε δεν άλλαξε απ το αυτό που ίσχυε στο παρελθόν".

Η κάλυψη της δήλωσης του κ Υπουργού Δημόσιας τάξης "οτι οι αστυνομικοί πρέπει να καλύπτουν τα διακριτικά τους" αποτελεί ωμή παραβίαση του Νόμου και των κανονισμών που καθορίζει την λειτουργία τους. Δίνει το πράσινο φως για το ακαταδίωκτο κάθε αστυνομικής αυθαιρεσίας και οδηγεί στην παραβίαση των Συνταγματικών διατάξεων που καθορίζει ρητά ποιός είναι ο ρόλος και η αποστολή των οργάνων τάξης.

Επειδή πολλός λόγος γίνεται για το πώς λειτουργούν και συμπεριφέρονται τα όργανα τάξης επί Ν Δ και ΠΑΣΟΚ, εκείνο που πρέπει να δούμε είναι ποιός είναι η αποστολή τους και όχι πώς λειτούργησαν κάποτε και πώς λειτουργούν τώρα. Το Σύνταγμα ορίζει συγκεκριμένα και με σαφήνεια την αποστολή τους. Η άρχουσα τάξη όμως μέσω των πολιτικών της εκπροσώπων τα θέλει πιστά και αφοσιωμένα στην περιφρούρηση μόνο των δικών της πολιτικό-οικονομικών συμφερόντων.

Όσον αφορά τον τρόπο λειτουργίας και συμπεριφοράς των οργάνων τάξης, αυτή κάθε φορά καθορίζεται απ το πώς είναι διαμορφωμένα τα κοινωνικό-οικονομικά συμφέροντα της και κυρίως πώς ασφαλή νοιώθει κάθε φορά το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, που αυτή έχει διαμορφώσει. Τό ίδιο συμβαίνει-ισχύει και με τους νόμους: Ψηφίζονται για να απονέμουν-αποδώσουν κοινωνική δικαιοσύνη στην ουσία όμως: Ψηφίζονται για να στηρίξουν-εδραιώσουν τα κεκτημένα και αναθεωρούνται για να τα επεκτείνουν, γι αυτό και κανένας νόμος δεν καταργείται. Αφού ψηφιστεί και αν ακόμα δεν συντρέχουν στο μεταξύ οι ίδιοι λόγοι για τους οποίους ψηφίστηκε δεν καταργείται. Μπαίνει στο χρονοντούλαπο και όταν το καλέσει η ανάγκη γίνεται ως διαμαγείας η νεκρανόστασή του, έτσι που να επαληθεύει εσείς ο μεγάλος Μοντεσκιέ, που όταν τον ρώτησαν τι είναι Δίκαιο, είπε: "Δίκαιο είναι η αναγωγή σε Νόμο το συμφέρον της άρχουσας τάξης".

Σαν νομικός και πολιτικός-φρουρός-αυτό ακριβώς είχε υπόψη του και προσπαθεί να υλοποιήσει ο κ Μητροτάκης, όταν έλεγε οτι "το κράτος είστε εσείς" και οι εφαρμόζοντες τους Νόμους έβρουν να ξεχωρίζουν που επιβάλλεται να εφαρμόζονται και που όχι. Πχ στις 9-1-92 το Συμβούλιο Επικρατίας είχε εκδώσει απόφαση να ανασταλούν τα έργα επέκτασης της πετράλα. Κανένας όμως αρμόδιος δεν έσπευσε να εφαρμόσει την απόφαση. Και συνέβησαν τα γνωστά τραγικά στην πετράλα. Ενώ ο αυτός που "πρέπει" μέχρι ώτου πείς κίμινο έχει εφαρμόσει.

Για τον ίδιο ακριβώς λόγο και επί ΠΑΣΟΚ το κυρίαρχο σύνθημά σε ο,τι αφορά τα όργανα τάξης ήταν: "Με τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ για μία Ελλάδα νέα" Αυτό και άλλα παρόμοια-άστοχα-

συνθήματα επικαλείται ο κ. Μητσοτάκης, όταν λέει ότι το ίδιο καθεστώς ίσχυε και επί ΠΑΣΟΚ.

Βέβαια, η Κυβέρνηση, κατάφευγε, σε αυτά τα μέτρα, γιατί ήπριεν πάρει την εξουσία και για να την πάρει, ανέλαβε κάποιες υποχρεώσεις. Να μεταφέρει εισοδήματα από τα κατώτερα εισοδηματικά στρώματα στα ανώτερα. Στην προσπάθεια να υλοποιήσει τις υποχρεώσεις που ανέλαβε, προκαλεί την αγανάκτηση αυτών που βλέπουν, όχι μόνο να εξατμίζεται το ήδη γρήγορο εισόδημά τους, αλλά και καθημερινά να μεγαλώνει η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια βγαίνουν στους δρόμους, αγωνίζονται και διεκδικούν το δικαίωμα στην Ζώνη.

Για να ελέγξει λοιπόν, ο κ. Πρωθυπουργός, αυτό το ογκώμενο ρεύμα που λασά, έφτασε στο σημείο να ενθαρρύνει ουσιαστικά τα όργανα τάξης να αυθαιρετούν.

Ετσι μετά την δήλωση όταν ανέλαβε ο κ. Μητσοτάκης Πρωθυπουργός: "το κράτος είστε εσείς" τώρα τους ενισχύει την "αυτεπεποίθηση" έτσι ώστε να μπορούν να αυθαιρετούν αδιακρίτως, χωρίς τον φόβο ότι διατρέχει τον κίνδυνο να μην θυγαστούν από αυτούς πάνω στους οποιουσδήποτε αυθαιρετών και που τις περισσότερες φορές είναι ανύποπτοι πολίτες. Πχ. Σκυφτώλης, Μαρτίνο, την Δημιγώρα Κούρτοβικ για να αρκεστώ στις πρόσφατες του πράξεις.

Ενέργειες φανατικές εντάσσονται στα σχέδια προαποστολής, τρομοκράτησης των πολιτών και μετάτροπής της αστυνομίας σε ανεξέλεγκτο υπερκράτος. Είναι δείγματα αποχαλίνωσης, του αυταρχισμού και βάνουσης καταστολής κάθε εμπράκτης αμφιβήτησης ή κριτικής. Είναι δείγματα ότι οι Δημοκρατικές Ελευθερίες διατρέχουν τον κίνδυνο να εκμηδενιστούν και να μετατραπούν σε τύπο χωρίς περιεχόμενο. Είναι δείγματα ότι καθημερινά μεγαλώνει αντί να μικραίνει το Δημοκρατικό έλλειμμα.

Οι Αστυνομικοί άλλων των σώματων είναι και αυτοί. Οι Δημοσίοι Υπάλληλοι, Όργανα του κράτους, όπως είναι άλλοι άλλοι κρατικοί Υπάλληλοι. Συνεπώς η αφάρεση των διακριτικών είναι παράνομη, γιατί ο αριθμός στην στολή είναι η διακριτική ετικέτα, που έχει στο γραφείο του και η προσωπική σφραγίδα που έχει κάθε Δημοσίου Υπάλληλος έτσι ώστε ο πολίτης να ξέρει ποιά είναι ο Υπάλληλος και η πολιτεία να ελέγχει τις πράξεις του κάθε Υπαλλήλου.

Στην ανωνυμία κρύβεται το παρακράτος που την δράση του την γνωρίσαμε στο παρελθόν. Τα ΜΑΤ και κάθε άλλο σώμα δεν είναι παρακράτος. Είναι όργανα του και όχι του κράτους - επώνυμα και με συγκεκριμένη στολή στην οποία στην στολή, δεν μπορεί να μην έχει διακριτικά. Η ανωνυμία και η

ενθάρρυνση στην αυθαιρεσία ανοίγει τους Ασκόους του Αιόλου.

Βέβαια για αρκετές δεκαετίες και μέχρι την μεταπολίτευση η απώκρυψη των διακριτικών ήταν και από τι φαίνεται εξακολουθεί να είναι άγραφος νόμος για την Αστυνομία. Γιατί μόνο με τον τρόπο αυτό καλλιεργήθηκε παλιά και καλλιεργείται και σήμερα η παλιά διαχωριστική γραμμή. Από την μία πλευρά η ανεξέλεγκτη Αστυνομία και από την άλλη η κοινωνία με ανυπεράσπιστα τα Συνταγματικά και Ανθρώπινα δικαιώματα.

Οι κατακτητές τους "μιδήσαντες" και τους προδότες τους φορούσαν κουκούλες για να κρατήσουν την ανωνυμία γιατί αλλιώς δεν συνεργάζονταν. Η αφαίρεση των διακριτικών δεν ενισχύει την αυτοπεποίθηση, απλά ενθαρρύνει την αυθαιρεσία. Λύνει τα χέρια των ΜΑΤ να δέρνουν αδιάκριτα χωρίς τον φόβο να γνωριστούν από τον πόλητη του δέχεται τα χτυπήματα.

Τα όργανα τάξης είναι παιδιά του λαού είπε ο κ. Υπουργός Αναγνωστάπουλος. Πράγματι είναι παιδιά του λαού και μάλιστα από τα κατώτερα εισοδηματικά στρώματα. Πώς συμβαίνει όμως αυτά τα παιδιά του λαού μετά την κατάταξη τους στα σώματα ασφαλείας, να μετατρέπονται ο φόβος και ο τρόμος του λαού; Τι ακριβώς συμβαίνει και γίνεται αυτή η μεταστροφή; Και από παιδιά του λαού που πράγματι είναι σε όργανα της άρχουσας τάξης και των κόμμωτων που αυτά την εκπροσωπούν; Και όμως παρά την τέτοια μεταστροφή που τους γίνεται υπάρχει προσέλευση για κατάταξη. Και όχι μόνο υπάρχει αλλά θα λέγε κανείς ότι πρόκειμένου να καταταχθούν, υποχρεώνονται να καταφεύγουν και αυτοί σε παρακλήσεις, σε παράγοντες και πολιτικούς για να γίνουν δεχθεί στο σώμα.

Το γεγονός αυτό όπως είναι φυσικό τους δεσμεύει πολιτικά πριν, κατά και για όλη την διάρκεια της υπηρεσίας. Τους έδωσε τα υπόλοιπα μέλη της οικογενείας και τα παιδιά τους αργότερα. Αυτά και αφορμή ήταν είναι και παραμένει η ΑΝΕΡΓΙΑ, η πραγματική και πέντεχνη ή "άπαραίτητη" για να λειτουργήσει εύρυθμα και σωστά το σύστημα.

Αν δεν υπήρχε σ' αυτήν την έκταση η ανέργια και η καταραμένη φτώχεια στις οικογένειες, από τις οποίες προέρχονται, αν είναι βέβαιη, η ηγεσία της Αστυνομίας γενικά και ο κάθε φορά προϊστάμενος Υπουργός, μα και ο εκάστοτε Πρωθυπουργός, πώς δεν είναι η αφαίρεση των διακριτικών που τους κάνει να είναι "υπάκουοι, πειθαρχικοί και υποτακτικοί" στην υπηρεσία. Να υποχρεώνονται να παραβιάζουν τους κανονισμούς λειτουργίας και να είναι σκληροί και

άδικες πράξεις σπλάγχνα απ τα οποία προέρχονται. Να δώσουμε υποχρεώνονται να κάνουν όλες τις παραχωρήσεις και να ελέγξουν συμβιβασμούς είναι γιατί υπάρχουν λόγω ανέργιας δουλειάνγκες οι δικές των οικογενειών τους.

Αν δεν υπήρχε αυτή η καταραμένη ανέργια και η προφτιά χάρη δεν θα εύρησαν Ανθρωπο να ντύσουν οργανόσ τάξη. Και δεν θα εύρησαν, γιατί οι συνθήκες δουλειάς είναι τόσες σκληρές και δύσκολες, που ο καθένας πολύ θα το σκεφτόταν πριν το έλθει να απεφασίσει να καταταγεί αντεχειμιά οποιάδήποτε άλλη λύση.

Η δουλειά του κάθε δημόσιου υπάλληλου έχει την δική της ιδιομορφία. Ο Αστυνομικός όμως ανεξάρτητα από βαθμό και σώμα δεν είναι ο συνηθισμένος δημόσιος υπάλληλος. Είναι ένας ιδιόμορφος υπάλληλος που δουλεύει κάτω απ τις πιο δύσκολες, σκληρές και τραγικές συνθήκες.

Ο χώρος μέσα στον οποιο δουλεύει, είναι κατά κύριο λόγο η ύπαιθρος: Με βροχές, χιόνια, κρύο και παγωνιά. Με γαέρα Ή στη και κούσωνα. Δεν Ήρη κάπο διαμονής ωστόσο εργασία, γάμο, γιορτές και επετείους. Πότε είναι μέρα να πιλάσει δουλειά και πότε νύχτα να σχολάσει. Διατρέχει ανά πάσα στιγμή όλων των ειδών τους κινδύνους, χωρίς δικαίωμα γνώμης, κρίσης και άρνησης. Χωρίς δική του θέληση και απόφαση. Πάντα τρεμνός εντέλειται. Ποτέ δεν κρίνει και ούτε προτινάει. Είναι μεν δούλο λόγω ένα κινούμενο-νούμερο. Λειτουργεί ένδη μηχανή.

Αποστολή των οργάνων τάξης είναι η προστασία του πολίτη γενικά και όχι μόνο της άρχουσας τάξης, μιάς πολιτικής πολιτικής παράταξης ή ιδεολογίας να έλπι τον ότες οκεί νοη ούτο κομορ.

Για να γίνει αντιληπτό ο όλη την έκταση τί σήμαινει και πώς λειτουργεί το απλό όργανο τάξης αρκεί να φανταστεί για λίγο τον εαυτό του στην μέση του δρόμου να ρυθμίσει την κυκλοφορία να φυλάγει σκοπιά την νύχτα, ή να κυνηγήσει κάποιον κλέφτη ή κάποιον που έκανε μιά οποιαδήποτε απροσεχία παρανομία κλπ, κλπ.

Απ το σύνταγμα αποστολή των οργάνων τάξης είναι η αποφυγή αποτροπή, πρόληψη και η δίωξη του κοινού ποινικού εγκλήματος. Για το σκοπό αυτό η αστυνομία κάνει το δίκτυο πληροφοριών. Οργανώνει την συστηματική παρακολούθηση. Έχει επαφή και συνέχεια με το πολιτικό έγκλημα.

Δυστυχώς όμως όταν η άρχουσα τάξη δεν μπορεί να εφάρξει εξασφαλίσει τον όγκο των κερδών που έχει προγραμματίσει, ή γιατί ο λαός αντιδρά στην τέτοια ένταση της εκμετάλλευσης, οργανώνεται και προβάλλει αντίσταση στα σχέδια της πόλις περισσότερο, όταν δεν αποδέχεται τον τρόπο που τον κυβερνά ή της αμφισβητεί την εξουσία, τότε αναθέτει στους ελλοιους εκπροσώπους της στην εκτελεστική εξουσία, αν οχι να στείλει

εγκαταλείψω την δίωξη του ποινικού, αλλά το κύριο βάρος να το ρίξει κυρίως στο πολιτικό-ιδεολογικό "αδίκημα" το φρόνημα -σκέπτεσθε του λαού και τότε είναι που τα όργανα τάξης μετατρέπονται απο φρουροί και υποτίθεται υπερασπιστές του λαού γίνονται το φάβητρο, οι δεινόστες του λαού με όλες τις γνωστές στο Πανελλήνιο συνέπειες.

Και για να αναφερθώμε λίγο και στο παρελθόν που επικαλέστηκε ο κ Πρωθυπουργός, προκειμένου να μας πείσει ότι τίποτε δεν άλλαξε στην λειτουργία των οργάνων τάξης και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους έχει δίκαιο ο κ Πρωθυπουργός, στον πολιτικό και ιδεολογικό χώρο σε ο,τι αφορά το έλεγχο του φρονημάτος έτσι λειτουργούν αυτό ακριβώς ευχετασμβεί :

Αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας από τους τρεις κατακτητές, η άρχουσα τάξη, που στην διάρκεια της κατοχής αρνήθηκε για άλλη μία φορά, να παίξει τον ιστορικό της ρόλο-όπως και το 21-για να ξανά επανέλθει στην εξουσία και για να μπορεί να ελέγξει: Την σκέψη, την θέληση και δράση του λαού, προκειμένου να λύσει τα δικά της ταξικά και πολιτικο-οικονομικά προβλήματα, επί σαράντα σχεδόν χρόνια, μετέφερε ολόκληρο το ποινικό και εγκληματολογικό δίκτυο στην σκέψη και το φρόνημα, με αποτέλεσμα με το πέραςμα του χρόνου να αποδιαθρωθεί τεχνικά και να μίν είναι σήμερα σε θέση να ανταποκριθεί σωστά και σε όλη την έκταση, ούτε στο ποινικό για να μίν αναφέρει κανείς την τρομοκρατία που δέκα εφτά και πλέον χρόνια τώρα να βρίσκει εκτός θέματος πλά ο στόχος της μίν εναντίον

Και επειδή ενδέχεται κάποιος να αμφισβητήσει την τέτοια χρήση των οργάνων τάξης, έχω το δικό μου προσωπικό παράδειγμα, που όχι απλώς επαληθεύει, αλλά επιβεβαιώνει του λόγου τή αληθεία, από τις αρχές του 1963 μέχρι σήμερα.

Αποφυλακίστηκα τον Απρίλη το 1963, έκτοτε και μέχρι τις πρώτες πρωίνες ώρες της 21 Απριλίου 1967, που με συνέλαβαν δεν υπήρχε μέρα, ώρα και στιγμή που να μίν έχω δίπλα ή πίσω μου, όπου και αν πήγαινα-ακόμα και σε δημόσιο ουρητήριο ένα όργανο τάξης. Το ίδιο συνέβη και μετά τον γυρισμό μου στις 22-2-70 σαν άρρωστος απ το Παρθένι της Λέρου που με είχαν εξορίσει ως την μεταπολίτευση. Αλλά και μετά την ελευθέρωση μεταπολίτευση, λόγω συνήθειας και μέχρι ότου και τα όργανα τάξης συνειδητοποιήσουν την πρόση της χούντας.

Αν δεν υπήρχε η ANEPPA, οι μέθοδοί των οργάνων τάξης δεν θα ήταν και σήμερα ακόμα αυτοί που ήταν κάποτε. Οι τρωματισμένοι υπερωρίες και οι αρχίες θα πληρώνονταν και ανθυμείνω θα ήταν το επάγγελμα. Και κυρίως η συμπεριφορά του συστήματος

ον από... (faint header text)

και των ανωτέρων, δεν θα ήταν αυτή που είναι και σήμερα. Και το πιο βασικό θα υπήρχε συνδικαλισμός και στα σώματα ασφαλείας, όπως υπάρχει για όλους τους άλλους δημόσιους υπαλλήλους.

Και μία που ο λόγος για τον συνδικαλισμό. Γιατί αλήθεια η Κυβέρνηση, δεν επιτρέπει - φοβάται των συνδικαλισμό στα σώματα ασφαλείας;

Τα όργανα τάξης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι άνθρωποι, άρα και η μεταχείριση τους θα πρέπει να είναι ανθρώπινη, και πρώτα απ' όλα απ' το ίδιο το σώστημα, την εκτελεστική εξουσία, τον εκώστωτε προϊστάμενο Υπουργό, και απ' όλη την κλίμακα των βαθμωφόρων με τους οποίους ζει και συνεργάζεται ο απλός αστυνομικός.

Τα όργανα τάξης όποιου σώματος και βαθμού και αν είναι πρέπει να ξέρουν, ότι ο λαός τα αγαπά και τα σέβεται, όχι μόνο γιατί προέρχονται απ' τα σπλάχνα του, αλλά και γιατί απ' το σύνταγμα είναι όργανα ΤΑΞΗΣ και όχι εργαλεία στα χέρια κάποιων. Τα εκτιμά γιατί ξέρει πως το έργο που προσφέρουν όταν είναι στα πλαίσια του Συντάγματος και των κανονισμών λειτουργίας είναι κοινωνικό και το ψωμί που τρώει απ' αυτή την δουλειά είναι και άγιο και πολύ πικρό. Τα αγαπάει γιατί ξέρει ότι όποιο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα και αν αποφασίσει ο κάθε λαός να επιβάλει για αρκετές δεκαετίες και έως ότου συνειδητοποιήσουμε τί σημαίνει

Συνάνθρωπος, Λευτεριά, Δίκαιο, Δημοκρατία και ο, τι άλλο έχει σχέση με την ουσία και το περιεχόμενο Άνθρωπος - θα υπάρχουν όργανα τάξης συνεπώς και η συμπεριφορά της άρχουσας τάξης και της εκτελεστικής εξουσίας προς αυτά πρέπει να είναι Ανθρώπινη. Το ίδιο ισχύει και για τα όργανα τάξης ότι η συμπεριφορά προς τον τον λαό πρέπει να είναι πολιτισμένη, Ανθρώπινη και προπαντός δίκαια.

Συνεπώς, όταν τα όργανα τάξης πάψουν να είναι ο φόβος και ο τρόμος του λαού. Όταν γίνουν αυτά που ο λαός αποκαλεί αστυνομία των πολιτών. Όταν θα εφαρμόζονται σωστά οι κανονισμοί, τηρηθούν απαρέγκλητα τα Ανθρώπινα και Συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα του πολίτη. Όταν περιφρουρεί την περιουσία, και τα γενικότερα συμφέροντα ολόκληρου του λαού και όχι μόνο της άρχουσας τάξης. Όταν για πρώτη φορά νοιώσει ο λαός ότι τα όργανα τάξης είναι πράγματι όργανα τάξης ολόκληρου του λαού και όχι μόνο όργανα της άρχουσας τάξης. Όταν καταλάβουν ότι έχουν εργοδότη τον λαό και ότι αυτός απ' το υστέρημά του τα πληρώνει. Όταν και με τον δικό τους αγώνα στηρίξουν τα ήδη

υπάρχοντα συνδικαλιστικά σωματεία έτσι ώστε να

λειτουργήσει και στα όργανα τάξης ο εργατικός ρυθμός, να είναι ελεύθερος, δημοκρατικός και ενιαίος συνδικαλισμός και όχι αυτής της μορφής συνδικαλισμού που σκόρπωσε το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, που πέρα απ' όλα τα άλλα χωρίζεται στους αξιωματικούς απ' τους υπόλοιπους αστυνομικούς. Συνδικαλισμός που θα εφαρμόζει σωστά και προς κάθε κατεύθυνση τα προβλεπόμενα απ' τον κανονισμό λειτουργίας. Που θα υπάρχει αυτοέλεγχος ώστε να μην παραβιάζεται και κυρίως να μην γίνονται παρανομίες. Τότε θα τα δει και ο λαός σαν ελεύθερα πραγματικά όργανα τάξης, θα τα εκτιμήσει και θα τα ελέγξει συμπαρασταθεί.

Ο αστυνομικός πρέπει να είναι φίλος και προσώπης του πολίτη και όχι διώκτης και δυνάστης του.

Επειδή πιά πάνω χρησιμοποιήσα την φράση: Όταν και με τον δική τους αγώνα στηρίζουν τα ήδη υπάρχοντα σωματεία. Φράση που μπορεί να σκόρπει μερικούς τους πληροφορώ, ότι έχουν και οι αστυνομικοί τους δικούς τους αγώνες. Στην διάρκεια της κατοχής εκατοντάδες αστυνομικοί και κορυφαία στελέχη ήταν οργανωμένοι στο ΕΑΜ και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες στην Εθνική Αντίσταση και πολλοί απ' αυτούς που πολέμησαν τους κατακτητές απ' τις γραμμές του ΕΛΑΣ και δεν είναι λίγοι εκείνοι που τραυματίστηκαν, σκοτώθηκαν και κυνήγησαν για την συμμετοχή τους στην Εθνική Αντίσταση.

Δηλώσεις σαν αυτές κύριε Πρωθυπουργέ, όχι μόνο δεν είναι δυνατών να έχουν την συνέπαιση και την στήριξη, αλλά οφείνται να φέρνουν σε αντιπαράθεση τα όργανα της τάξης με την κοινωνία. Διασπούν την κοινωνική συνοχή. Καταστρέφουν τον κοινωνικό ιστό. Οδηγούν στην αντιπαράθεση την στιγμή που οι απειλές για την χώρα μας κάθε μέρα που περνά πυκνώνουν γίνονται περισσότερες και μεγαλύτερες.

Οποίος δεν έχει παρελθόν δεν υπάρχει. Και άποιος ξεχνάει το παρελθόν είναι υποχρεωμένος να το ξαναζήσει. Το παρελθόν όμως κύριε Πρωθυπουργέ, που επικαλεστήκατε προκειμένου να πείσεται όργανα τάξης και λαός, ότι "πάντα έτσι λειτουργούσαν" είναι ένα κεφάλαιο που δεν πρέπει να το χρησιμοποιεί κανείς σαν επιχείρημα. Και δεν πρέπει γιατί ο τρόπος που χρησιμοποίησε η άρχουσα τάξη, τα όργανα τάξης και ασφάλειας είναι καταδικασμένος στην συνείδηση του λαού, σε βαθμό που και η ίδια πρόκειμένου να τα αποχαρακτηρίσει. Να αμβύνει την αληινή εντύπωση που είχε προκαλέσει η άσχημη και Απάνθρωπη συμπεριφορά στην οργάνωσή τα εξανθήκασε, υποχρεώθηκε να αλλάξει τις στολές, γι' αυτό

και πρέπει να εχει σαν αναφορά την αποφυγή και όχι την επαναφορά. Και δεν πρέπει γιατί θυμίζει

μαύρες, σκοτεινές, τραγικές και Απάνθρωπες μέρες.

Τότε η αξιοπρέπεια, το δίκαιο και τα δικαιώματα του Ανθρώπου και του πολίτη ειχαν ξεχαστεί και η αξία της Ζωή του Ανθρώπου ήταν άση και η αξία ενός αυγού, αν όχι φτηνότερη. Και σε αυτήν την κατοχή η Ζωή του Ανθρώπου ειχε μιά κάποια μεγαλύτερη αξία απο ο,τι τα πρώτα τέσσερα-πέντε μεταπολεμικά χρόνια.

Συνεπώς, αν κάτι πρέπει να γίνει με τα όργανα τάξης και στα όργανα τάξης, είναι να αποτοξινωθούν απ τα κατάλλεια του εμφυλίου πολέμου και της δικτατορικής περιόδου. Να τους επιτραπεί το ειδος και η μορφή της συνδικαλιστικής οργάνωσης που οι ίδιοι κρίνουν σαν την καλύτερη για το σώμα τους και κυρίως ως εγκαταληφθεί επιτέλους κάθε προσπάθεια χειραγώγησης. Ας λειτουργήσουν επιτέλους και τα τάξης μέσα στα συνταγματικά καθορισμένα και για αυτά πλαίσια, έτσι ώστε να νοιώσουν και αυτοί ισότιμοι και αξιοπρεπείς Ανθρωποι. Αν πράγματι παρθούν προς την κατεύθυνση αυτή τα αντιστοίχα μέτρα ας είναι βέβαιοι ότι θα εργαστούν με περισσότερο ζήλο, άρα και απόδοση. Αλλα και οι ίδιοι να μην εξαπατούνται απ τα συνθήματα "το κράτος ειστε σοεις" και αλλώ παρόμια ηχηρά συνθήματα.

Βέροια 30-8 1992

Κώγιας νίκος.

Η ΓΕΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ 1940-1950

Φαίνεται πως πλησιάζει να δει το φως η γενιά που γεννήθηκε στα χρόνια της Μεταξικής δικτατορίας. Οι προηγούμενες γενιές που μετέωλεσαν στην Ελλάδα της Μεταξικής δικτατορίας, την Μακεδονία, την Ήπειρο και την Κρήτη και ολοκλήρωσαν τους μακροχρόνιους κόπους του Ελληνικού λαού, όσο πυκνώνονταν οι σύννεφοι του Β' παγκοσμίου πολέμου, είχαν την ευκαιρία να κοιτάξουν ερευνητικά και με υπευθυνότητα στα μάτια αυτές τις γενιές, αφού για αυτούς οι νέες γενιές στο είχαν ρίξει στο "Γλυκόπιατο" τη στιγμή που διαγράφονταν οι οδοί και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα. Και αναρωτιώνταν: τι θα κάνουν οι νέες γενιές και πώς διαχειριστούν την Εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων και θα ανταποκρίνονταν στις προκλήσεις της εποχής και κυρίως θα σταθούσαν αντάξιοι των προγόνων. Θα παραδειγματίστηκαν από τις πατριωτικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για το μεγάλο, πολύτιμο και Εθνοπατριωτικό έργο που έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί να τολμήσουν που τολμήσαν οι προηγούμενες γενιές που αγάπησαν και αναγέννησαν την Ελλάδα ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατέγραψαν με μύριαυς κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νεότερη Ελλάδα. Με δύο λόγια θα τις υπερασπίζονταν όλες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν. Θα τα άφηναν στην τύχη. Κάθε χρονική εποχή έχει τα δικά της προβλήματα και οι προηγούμενες από την δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως είχε όχι απλώς περισσότερα αλλά και πολυπλοκότερα-συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά την διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα διεξαγωγής του πολέμου. Η γενιά του 40, δεν είχε να αντιπαλέψει το Καργυρόφιλο του 21, ούτε τον Γκρά του 97 και του 12, ούτε τα ξέμπελια του Α' παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αντιπαλέψουν τα στούκας, τα σταάλια, θηρία-άνθρωποι, το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά τουφέκια, τα αυτόματα και τα μιδράλια που ξερνούσαν τόνους κούτι σίδερα στο νουσιόπολι δευτεράλεπα. Ένα άλλο θέμα που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ήταν ότι ο λαός ζούσε κάτω από ένα σπιγνάκι και σκληρό δικτατορικό καθεστώς. Την αντιλαϊκή δικτατορία του Μεταξά. Η δικτατορία του Μεταξά, ήταν μια δικτατορία με Εθνικοσοσιαλιστικού τύπου. Διαλύσει όλα τα πολιτικά κόμματα και τις πολιτιστικές οργανώσεις. Φύμωσε τον τύπο, έκαψε χίλια βιβλία, συνέλλαβε δημοκρατικούς και αντιφασιστές πολίτες, κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Γέμισε τα νησιά με πολιτικούς ελαφιομεταλλικούς κρατουμένους, για αυτό και ο λαός μισούσε θανάσιμα τον οποιοδήποτε εσωτερικό φασισμό. Ένα καθεστώς, που αν δεν επιδύσκε την

Ε λοι αυτο

κατάκτηση της χώρας από τους ομοειδέτους τους, τουλάχιστο δε θα τους πολέμουσαν για αυτό και δεν προέβλεπε το λαό για πόλεμο. Απόδειξη ότι το ΟΧΙ στους φασίστες επιδρομείς δεν το είπε (ο Μεταξάς) που ήταν εκπρόσωπος της άρχουσας τάξης αλλά ο Ελληνικός λαός και οι δημοκράτες Αξιωματικοί, αποτελεί το γεγονός ότι μεταντην κατάληψη της χώρας από τους φασίστες συνεργάστηκε αρμονικά και με τους τρεις κατακτητές προκειμένου να διασφαλίσει τα συμφέροντά της και κυρίως να τιθασεύσει και να υποτάξει τις γενιές του 1930-40 και τις γενιές του 1940-50 που άρχισε να σκέπτεται, να κριτικάρει και να αποδοκιμάζει αρκετές από τις πράξεις της. Για το σκοπό αυτό έστησε δύο δοκνηκιά. Το ένα για τις γενιές του 1930-40 και το άλλο για αυτές του 1940-50. Για τις γενιές του

1930-40 έκανε τη λαομίσητη δικτατορία του Μεταξά. Και για τις γενιές του 1940-50, που λόγω του Αλβανικού πολέμου και της Εθνικής Αντίστασης κατά των κατακτητών σε ένα μεγάλο βαθμό ξέφυγε από τον έλεγχό της έκανε με την βοήθεια των ξένων Αγγλων τον εμφύλιο πόλεμο προκειμένου να αποδεκατίσει, ο,τι ζωντανά και επικριτικά έμεινε από αυτές. Η άρχουσα τάξη με τους κάθε φορά εκπροσώπους της δεν συγχώρησε ποτέ το λαό τότε και τώρα ακόμα και ειδικά τους πρωταγωνιστές κομμουνιστές και προοδευτικούς δημοκράτες που αυτοί δίχως την δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνον και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελητείες, να κάνουν δεύκτια πολιτικών οργανώσεων, να συκροτήσουν ένα πλο στρατό και να πολεμήσουν τους τρεις κατακτητές με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν από τους ίδιους τους κατακτητές. Να πολεμήσει τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιο σάχημα να κάνουν όνειρα ότι μπορούν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, να βοηθήσουν αποτελεσματικά (60000 χιλ ένα πλο Εθνικό-Απελευθερωτικό Στρατό είχε μόνο ο ΕΛΑΣ) τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα και το χειρότερο να δραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση της χώρας. Είχα πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνηση. Αυτό πάει πολύ και είναι από αυτά που δεν μπορεί να συγχωρήσει η άρχουσα τάξη στο λαού. Από αυτόν ακριβώς τον φόβο άφησε απροετοίμαστη τη χώρα για έναν τέτοιο πόλεμο και έστειλε τις γενιές του 1930-40 στον Αλβανικό πόλεμο χωρίς τα αντίστοιχα μέσα για να αποδεκατιστούν. Αυτό όμως μπορεί να μην είχαν τα ανάλογα όπλα και τον απαραίτητο ανεφοδιασμό, είχαν όμως ο καθένας συντροφιά και γνώμονα τα

σε συνεργασία και με την βοήθεια των ξένων (Αγγλων) ετοίμασε τον μεγάλτο πόλεμο προκειμένου να αποτυποτάξει και να αποδοθεί αποδεκτό ηστρο, το έμεινε να πολιτσογενές του ο 1930-40 και ντις έν ενεργεία κ γενιές του ο 1940-50, που οπάρη την νδυκή της έγκρηση με τα "μπεπιλύνο" -κατόντον- τώεσσαντι πρόεδρο κη Τσανετά κ ποζιό -άκόμα- τόλμησαν να βιασβάλουν με τους στρέψ κατακτητές χ που ε αυτή αρμόνικα συνεργάξονταν καθόλη τη διάρκεια της κατοχής και ημρα γάρη θα στασέρησε και μετόν την λήξη του πολέμου με μαζί τους. γ) Δυστυχώς όμως έγιναν ην δεξιά η παγκόσμια επηροπη κοινότητα οχημόνοη γνώριξε την ηύαρη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά αγνώριξε και τη δράση της και τη γνώριξε οπ γιατί ουσάθλοι της ήταν και πολλοί και ανεπανόληπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας ογρατηνοέκβαση του συμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα. Σαν έσηνη και πονηρή, που είναι η δεξιά, αλλά και με μεγάλη και πλούσια πολιτική πείρα που έχει να κυβερνά απο το 21 με τω διαίρει και βασίλευε και με τους εμπυλίους εφάρμοσε το ρητό-αχ αυτοί οι πρόγονοι-άμ έπος, άμ έργο: Η δεξιά έχοντας την ανάγκη να προβάλλει την Αντίσταση του λαού στην παγκόσμια κοινή γνώμη στο βαθμό που εξόντωνε την Εθνική Αντίσταση του λαού αναγνώριξε τους συνεργάτες των κατακτητών και μετέπειτα παρακρατικούς σαν "αντιστασιατικούς" και σαν "αντιστασιακούς πλέον τους παρασημοφόρησε, τους τακτοποίησε σε πολιτικο-κοινωνικές

θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, τους αποζημείωσε οικονομικά για τις τυχόν "βλάβες" που έπαθαν όταν πολεμούσαν τους Αντιστασιακούς στο πλευρό των κατακτητών και αργότερα όταν άρχισαν οι διωγμοί των Αντιστασιακών. Τους προήγαγε βαθμολογικά και τους συνταξιοδότησε, έτσι που η παγκόσμια κοινή γνώμη να πειστεί πως τα πάντα με τους αγωνιστές της Αντίστασης έγιναν και στην Ελλάδα όπως έγινε και με την δική τους Αντίσταση. Άμ Έπος λοιπόν, Άμ Έργο: Οι συνεργάτες των κατακτητών και μετέπειτα παρακρατικοί τα προνόμια και πολιτικο-κοινωνική αποκατάσταση και οι πραγματικοί αγωνιστές στα εκτελεστικά αποσπάσματα και όσοι επέζησαν των διωγμών-μέχρι τρίτου και τετάρτου βαθμού συγγενείας του Αντιστασιακού προέβλεπαν ρητά οι διαταγές να διωχθούν-τις φυλακές και τα στρατοπεδα συγκέντρωσης απο τις 12-10-1944 μέχρι 247-1974. Το απελευθερωτικό σκέλος το αναγνωρίζει και η δεξιά. Το κοινωνικό όμως το έχει ακόμα σε διωγμό. Η προσφορά των Αντιστασιακών προς την Πατρίδα είναι αποδεδειγμένη και αναγνωρισμένη. Έδωσαν αυτοί και οι οικογένειες τους ό,τι πολιτιμότερο έχει ο Άνθρωπος: Την αρτημέλεια και την ίδια τη Ζωή. Η προσφορά αυτή, στους σημερινούς δύσκολους καιρούς που περνά η χώρα μας, γίνεται

Η ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Σε λίγον καιρό. Το αργότερο μέχρι τον οκτώμβρη θα πρέπει το Ελληνικό κοινοβούλιο να συζητήσει και να επικυρώσει την συνθήκη του Μαστριχτ. Μια συμφωνία που είναι ένα ακόμη βήμα προς την ολοκλήρωση. Στην ολοκλήρωση παρά τις διαφορές και δυσκολίες, που κάθε φορά προκύπτουν για τις μικρές κυρίως χώρες.

Με την επικύρωση και αυτής της συμφωνίας και τα λίγα επόμενα βήματα που θα χρειαστούν για την τακτοποίηση ορισμένων ακόμα λεπτομερειών που πρέπει να γίνουν θα σημαίνει πως γίναμε ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ. Το πρόβλημα όμως είναι αν ήμαστε. Αν γίναμε και αν θα ήμαστε Ευρωπαίοι μετά την επικύρωση. Και αν δεν γίναμε. Και αν δεν ήμαστε. Μα και αν δεν θα γίνουμε και μετά την επικύρωση τι είναι επιτέλους αυτό που μας εμπόδισε ή και μας εμποδίζει να γίνουμε. Να συντονίσουμε τα βήματά μας μαζί τους.

Οποιο ιστορικό βιβλίο και αν ανοίξει κανείς ανεξάρτητα από το ποιός είναι ο Συγγραφέας του και σε πιά χώρα ανήκει - εκτός από τον κύριο Ντεζωρέ - θα βρεί μέσα από τις πρώτες ακόμα γραμμές τα απαραίτητα εκείνα στοιχεία που θα τον πείσουν ότι ο Ευρωπαϊκός και γενικότερα ο Δυτικός πολιτισμός όχι μόνο έχει υποδομή, αλλά και στηρίζεται στον Αρχαίο Ελληνικό Πολιτισμό. Και αν συμβεί να μην του αρκούν μόνο τα γραπτά, αλλά του χρειάζονται και άλλες αποδείξεις προκειμένου να πειστεί δεν του μένει παρά να κάνει ένα ταξίδι σε οποιάδήποτε χώρα της Ευρώπης ώστε να δει και με τα ίδια του τα μάτια αυτά που όλα τα ιστορικά βιβλία γράφουν σε ό,τι αφορά την σχέση του Ευρωπαϊκού, με τον Ελληνικό πολιτισμό. Τότε δεν θα του μείνει πλέον καμιά αμφιβολία. Θα πεισθεί και αυτός όσο δώσιπστος και αν είναι, όπως και τόσσοι άλλοι για την αντικειμενικότητα με την οποία είναι γραμμένη η ιστορία σε ό,τι αφορά το θέμα αυτό.

Προκειμένου να επιβεβαιωθεί αυτό, ότι πράγματι έτσι είναι θα αρκούσε να επικαλεστεί κανείς τον Σέρ Σάμνερ Μαίηνυ και να αναρωτηθεί τι ήταν αυτό που ανάγκασε έναν Ευρωπαίο και μάλιστα Σέρ να πει: "Σε ένα μικρό λαό δόθηκε να δημιουργήσει την αρχή της προόδου. Αυτός ο λαός ήταν ο Ελληνικός. Εξώ από τις τυφλές δυνάμεις της

φύσης τίποτε δεν κινείται μέσα σε αυτό το σώμπα που να μην έχει Ελληνική καταγωγή".

Σαν τι θα μπορούσαμε να προσθέσουμε Εμείς, σαν λαός προκειμένου να πείσουμε ότι πράγματι ο Δυτικός πολιτισμός βγαίνει από την Ελληνική κληρονομιά, πέρα από αυτό τα λίγα που ειπε, ένας Ευρωπαίος Σέρ, και που ουσία και περιεχόμενο όχι μόνο επαληθεύουν, αλλά και επιβεβαιώνουν αυρήν την αντικείμενική πραγματικότητα.

Αν έχουμε να πούμε κάτι σαν λαός είναι ότι όπως στον Ελληνικό, έλαχε ο ιστορικός κλήρος να δώσει τα φώτα στους λαούς της Δύσης. Το ίδιο στον Γαλλικό, έλαχε ο δοξασμένος κλήρος να στήσει το τρώπανο της μεγάλης αποφασιστικής νίκης, που σημείωσε—έσπρωξε—την τάση της ζωής προς τις ανώτερες, ενότητες, με το να αναδείξει τη συνείδηση σαν το μόνο θεμέλιο της ενθικής ύπαρξης.

Η Γαλλική Επανάσταση έβγαλε την ιστορία από την μούχλα, που την είχε κλείσει ο Μεσαίωνας, με αποκορώφωμα την διακήρυξη των δικαιωμάτων του Ανθρώπου—αν και αυτά τα δικαιώματα κάπου τα έχουν προσημεύσει οι πρόγονοί μας—και του πολίτη. Και επιπρόσθετα άνοιξε τον δρόμο στις μεγάλες και βαθιές πνευματικές και ηθικές ζυμώσεις που διαμόρφωσαν τους τρεις προηγούμενους αναγεννητικούς Αιώνες. Αξίες και αρχές που ενστερνίστηκε και ο λαός μας στην επανάσταση του 21, και σε συνέχεια ανεξάρτητα αν αυτές οι μεγάλες αρχές στην πράξη νοθεύτηκαν τόσο στην δική μας χώρα άλλο τόσο και στην γεννήτριά τους Γαλλία. Αρχές και αξίες που χρησιμοποιήθηκαν σε σκοπούς εξώ από την αρχική τους σκόπευση. Για σκοπούς ταξικούς και κρατικής δύναμης, επιρροής και ακτινοβολίας. Για σκοπούς οικονομικούς, εμπορικούς κλπ, κλπ.

Αφού λοιπόν, έτσι έχουν τα πράγματα, γιατί Εμείς που δώσαμε τα βήθρα πάνω στα οποία στηρίζεται και αναπτύσσεται ο Δυτικός πολιτισμός. Εμείς που τον έχουμε δική μας δεν στάθηκε δυνατόν να τον αξιοποιήσουμε, έτσι ώστε να είχαμε αποφύγει τα τόσα

αδιέξοδα: Εθνικά, οικονομικά και κοινωνικά που αντιμετώπισε, αντιμετώπιζει και θα αντιμετώπισει ο λαός και η χώρα μας, αν κάποτε δεν αποφασίσουμε σαν λαός να βάλουμε τελεία και πάυλα στις αιτίες που τα προκάλεσαν και μας οδήγησαν σε αυτά.

Ποιά άραγε είναι η κακοδαιμονία—κατάρρα—που μας δέρνει, ώστε να υποστούμε σαν λαός και χώρα αυτές τις

τραγικές Εθνικές, κοινωνικές, οικονομικές και πολιτισμικές συνέπειες; Σε ποιά σημεία-θέματα-σαν λαός δεν λειτουργήσαμε σωστά; Και γιατί δεν λειτουργήσαμε σωστά; Δεν Ήσαμε πιά είναι το καλό ή δεν είχαμε την δυνατότητα να τις αποφύγουμε όλες αυτές τις τραγικές συνέπειες; Εθνικές συμφορές-97 και 22-Την ανυπαρξία εθνικού παραγωγικού ιστού. Την φτώχεια που μαστίζει τον λαό, που τώρα την λέμε λιτότητα. Την μονιμή και σταθερή οικονομική κρίση και την μάλιστα της ανεργίας. Την πνευία της παιδείας που κινδυνεύει να αποσυνθίση το γένος των Ελλήνων. Σε βαθμό που η σοφία πήρε διαζύγιο απο την δράση, η ευτυχία απο την ευημερία. Η ομορφιά απο την ηθική και την αλήθεια. Την ανασφάλεια και την αβεβαιότητα για το αύριο. Το τεράστιο Εθνικό χρέος. Η υπανάπτυξη και η προχειρότητα. Η πολλαπλή και περίπλοκη Γραφειοκρατία. Ο κρατικός μηχανισμός δουλεύει ακόμα με άτμύ. Η διαπιστία, η αντιπαράθεση και ο διχασμός οδηγούν στην κοινοτοποίηση του εθνικού ιστού. Ο εσθιελισμός και τα στεγανά οδηγούν σε παθητικότητα, αβουλία και απραξία. Οι Ανθρώπινες σχέσεις έχουν τρωθεί ανεπανόρθωτα. Τα έντονα γνωρίσματα αναχρονισμού στους χώρους της εξουσίας και Μεσαιωνισμού στην εκκλησία. Την κατάντια των μέσων μαζικής ενημέρωσης, με αποκορύφωμα τα πολλά και μεγάλα Δημοκρατικά ελλείμματα, που καλύπτουν και περιορίζουν μεν την έκκριση οι κατασταλτικοί μηχανισμοί. Βαθαίνουν όμως και επιδεινώνουν την ήδη άσχημη κατάσταση που υπάρχει.

Για να προσδιορίσει κανείς έστω μερικά απο αυτά τα κακώς κείμενα πρέπει να καταφύγει στην κατάγωγή τους. Στον τόπο και τον χρόνο που αυτά τα κακώς κείμενα ξεκίνησαν.

Εκατό εβδομήντα ένα (171) χρόνια πέρασαν απο τότε που οι Έλληνες αποφάσισαν τα αποτινάξουν τον Ξένο ζυγό. Η Ελληνική Επανάσταση αντίθετα με τις ελπίδες του Αλέξανδρου Υψηλάντη και των Φιλικών δημιούργησε πανικό στις μοναρχίες της Ευρώπης. Και όταν έμαθαν οει ο Υψηλάντης πέρασε το προύθο και μπήκε στην Μορδοβλαχία καλώντας σε Επανάσταση, σώσωμη η Ευρωπαϊκή διπλωματία την καταδίκασε απο το ξεκίνημά της ακόμα. Και καταδικάστηκε γιατί Ήσπασε σε μια εποχή, που η Μοναρχική αντίδραση λυσομανούσε και η ιερή συμμαχία βρισκότανε στις δάξες της. Οι Μονάρχες πίστευαν πως

5.

ώστερα από την συντριβή του Ναπολέοντα, οι λαοί θα ηούχαζαν και οι μοναρχίες θα ξανάβρισκαν τα χαμένα τους κέφια.

Το γεγονός αυτό είχε αντίκτυπο στην διεξαγωγή και το αποτέλεσμα της Επανάστασης, γιατί εκτός άλλων δυσκολιών, δημιούργησε μεγαλύτερη αντίδραση από ό,τι έπρεπε στο εσωτερικό. Μερική απογοήτευση στον λαό και ελπίδες στον κατακτητή ότι με την ανοχή έστώ των Μοναρχιών της Ευρώπης θα την τσάκιζε στο ξεκίνημά της. Αν σε αυτό προστεθεί η σχέση και οι δεσμοί των Κοντζαμπάσιδων και του κλήρου με τον κατακτητή καθώς και οι σχέσεις και επαφές που είχαν αρκετοί από αυτούς με τους πολέμιους της Επανάστασης η κατάσταση έγινε ακόμα δυσκολότερη.

Ένα άλλο γεγονός που καθόρισε κατά κάποιον τρόπο την πορεία της Επανάστασης ήταν τα μέσα για την διεξαγωγή της. Η Επανάσταση από την πρώτη στιγμή χρειαζόταν χρήματα για τον αγώνα. Όμως τα χρήματα δεν ήταν δυνατόν να βρεθούν από το εσωτερικό. Τα μόνα μέσα που μπορούσαν να προέλθουν από το εσωτερικό ήταν τα πολεμικά λάφυρα και ο Εθνικός πλούτος-γρή κλη-που απελευθερώνονταν. Όμως τα πλούσια δυστυχώς αντί να καλύψουν τις ανάγκες του αγώνα τα μοιράζονταν μερικοί "οπληρχηγοί" οι κοντζαμπάσιδες και οι Δεσποτάδες. Ούτε η δεκάτη σε είδος κάλυπτε τις ανάγκες γιατί και αυτήν την άρπαζαν οι ίδιοι ακόμα. Το ίδιο γινόταν και με τα απέραντα Τουρκικά κτήματα που απελευθερώνονταν: Την Εθνική Γη και κάθε άλλη μορφή πλούτου, που μπορούσε και έπρεπε να καλύψει τις ανάγκες του αγώνα. Μέσα στην αναμπομπούλα οι κοντζαμπάσιδες κόνανε ο,τι θέλανε και τους άρεζε και μόνο τον αγώνα δεν σκέφτονταν. Έτσι η μόνη λύση ήταν ο δανεισμός από το εξωτερικό.

Για τις ανάγκες του αγώνα, έγιναν δυο δάνεια. Το ένα το 1824, 800000 χιλιάδες λίρες και το άλλο το 1825 2000000 εκατομμύρια λίρες από την Αγγλία. Για το πρώτο οι δανιστές πήραν υποθήκη τα μελλοντικά έσοδα των τελωνείων, των αλικιών και των ιχθυοτροφείων. Για το δεύτερο ζητήσαν και πήραν υποθήκη την Εθνική Γη.

Το τραγικό με τα δάνεια αυτά και τα όσα άλλα ακολούθησαν των δανείων είναι ότι: Ενώ πάρθηκαν για τις ανάγκες του αγώνα στην Ελλάδα ήρθαν μόνο 250000 χιλιάδες λίρες από το πρώτο, και 230115 λίρες από το

δεύτερο. Τα υπόλοιπα τα καταβρόχθισαν στο Λονδίνο οι μεσίτες και οι δανειστές "φιλελληνες". Βέβαια το κακό με τα δάνεια συνεχίζεται και στην νεώτερη ιστορία μας. Για άλλο σκοπό πέρνονται και αλλού κατάληγουν. Σε σχέση με τα δάνεια του αγώνα πρέπει να τονίστεί ότι και αυτά τα λίγα χρήματα που ήρθαν δεν χρησιμοποιήθηκαν για την νύκνη της Επανάστασης, αλλά για την υπονόμευσή της και κυρίως στην προετοιμασία του εμφυλίου πόλεμου.

Η ιστορία των δανείων παλιών και νέων είναι μιά από τις θλιβρότερες σελίδες της Επανάστασης του '21 και της νεώτερης Ελλάδας. Και σε ό,τι αφορά την συμπεριφορά των Αγγλων δανειστών μας και για να αντιληφθούμε πάτε και σε οποιοδήποτε δώσαν τα δικά πρώτα δάνεια που υποχρεωθήκαμε σαν λαός να κάνουμε υποτίθεται για τις ανάγκες της επανάστασης, αρκεί να πούμε ότι όπως αποκαλύπτει τώρα Ελευθεροτυπία 25-6-9, "το πρώτο δάνειο στην ιστορία της που χορήγησε στην Κύπρο το Λονδίνο, προορίζεται για πληρωμή των αποζημιώσεων που επέβαλε η Αγγλική αρμοσεία για τα γεγονότα του ενωτικού κινήματος στο νησί το 1932, που σκοπό είχε την ένωση με την Ελλάδα.

Το γεγονός αυτό πείθει ότι με τα υπόλοιπα-2319885 χρυσές λίρες από τα 2800000 των δανείων πληρώθηκαν και από πάνω για την Επικυριαρχία που μας επέβαλαν για εκατό και πλέον χρόνια οι Βρετανοί "σύμμαχοι".

Και ενώ σε όλη την Ευρώπη, η Ελληνική Επανάσταση συμβόλιζε τον αγώνα κατά του μοναρχισμού και του Φεουδαρχισμού με την τροπή που πήραν τα πράγματα με τις υποθήκες και την επικυριαρχία των Ξένων. Τους εμφυλίους και την απομάκρυνση των πρωτεργατών-καταδίκες, εξορίες κλπ-από τα κέντρα που πέρνονταν οι αποφάσεις του αγώνα και με την επικράτηση των συντηρητικών-Κοζταμπάσηδες, Κλήρος κλπ-ου στόχοι και το περιεχόμενο της επανάστασης άλλαξε. Καταπολεμήθηκε έντονα και με όλα τα μέσα το κοινωνικό-λαϊκό περιεχόμενο και ενισχύθηκε το "απελευθερωτικό" μόνοςκέλος της. Έτσι από προοδευτική που ήταν πράγματι και πολέμια της τυραννίας, τελικά οι άνθρωποι που επικράτησαν έψαχναν στις αυλές της Ευρώπης να βρουν βασιλιά, την εποχή ακριβώς που τους βασιλιάδες όη λαοί τους πήγαίναν στην γκιλοτίνα.

Οι συνέπειες της τέτοιας τροπής που πήραν τα πράγματα ήταν τραγικές για την χώρα και τον λαό. Η

απελευθέρωση ήταν υπό την επικυριαρχία των Ξένων. Ο Εθνικός πλούτος στο σύνολό του ήταν υποθηκευμένος και αυτή η Γη ακόμα. Οι συντηρητικές δυνάμεις που ενδεδειγμένα επικράτησαν με την βοήθεια των Ξένων, εκμεταλλεύθηκαν την εθνική συνείδηση που ευχε διαμορφωθεί πριν και κατά την διάρκεια του αγώνα. Νόθευσαν την φύση και την λειτουργία της για να την κάνουν από πηγή κοινωνικής και πνευματικής Ζωής υπηρέτρια των πιά πεζών και αστενοκαρδων συμφερόντων. Και το βασικότερο αποσύνθεσε τον ενιαίο Εθνικό αγώνα σε μικρά κομμάτια που στον καθένα όχι μόνο δεν κατανοούσε το άλλο, αλλά το ένα αντιστατεύονταν και ανταγωνίζονταν το άλλο.

Το τέτοιο κομμάτισμα οδήγησε σε μια εσωτερική φτώχεια, που όσο προχωρούσε ο αγώνας γίνονταν όλο και πιά αισθητή μέσα απο την αφάνταστη συγκέντρωση του υλικού πλούτου στα χέρια των ανθρώπων της εξουσίας. Μια εξουσία όμως δοσμένη απο τους Ξένους, στηριγμένη στις δικές τους λύγες και για λογαριασμό τους και πάντα υποπροθεσμία και την επίβλεψη τους.

Ο συσχετισμός των δυνάμεων μετά την εξάντληση των εκπροσώπων του κοινωνικο-λαϊκου περιεχομένου της Επανάστασης, δεν επέτρεψε να προχωρήσει στην πραγματοποίηση των αρχικών της στόχων. Σε αυτό συνετέλεσε και η διπλωματική και οικονομική απομόνωση της επαναστατημένης Ελλάδας. Το γεγονός αυτό ουσιαστικά αντιδραστικοί γενικά και οι Τουκρόφιλου ειδικά το μοχσιμοποίησε στην ύπουλη προπαγάνδα προκειμένου να απογοητεύσουν τον μαχόμενο λαό, για να εδραιώσουν την δική τους εξουσία. Την "εξουσία" που στις 12-8-1824 η Ελληνική Κυβέρνηση με επίσημο έγγραφο της προς το Φόρειν Οφφισ, διατύπωνε και επίσημα τις αντιλήψεις των Ανθρώπων της εξουσίας-Μαυροκοδριάτος-υπόσχονταν ότι η Ελεύθερη Ελλάδα θα γίνει δορυφώρος της Αγγλίας στα Βαλκάνια και το Αιγαίο, και φρουρός των δυτικών δυνάμεων αν υποστηριχθεί κατά του Ρωσικου επεκτατισμού. Και στις 5/17-12-24 με γράμμα του προς τον Μέττερνιχ, εκθέτοντας σε αυτό ποιός είναι οι πραγματικοί σκοποι και η ιδεολογία των Ελλήνων.

Εγγραφε λοιπόν προς τον κύριο και βασικό πόλεμο της Επανάστασης και κατ'εξοχήν εκπρόσωπο της Ευρωπαϊκής Φεουδαρχίας και του σκοταδισμού ότι: "Η Ελληνική Επανάσταση, δεν έχει καμιά σχέση με τα κινήματα των

καρμπονάρων, των ριζοσπαστών και των κοινοτικών... "Με την τροπή που πήραν τα πράγματα όχι μόνο δεν έχετε να φοβηθείτε τίποτε, αλλά αν μας στηρίξετε θα βγείτε και κερδισμένοι.

Θα αναλάμβανε δηλαδή διατεταγμένη υπερέσβα για λογαριασμό των Ξένων και ειδικά των Αγγλών, και των σκοταδιστών της Αυστροουγγαρίας. Των Αγγλών Ιανών που πολύ εύστοχα τους περιγράφει ο Βέρμαρντ Σφόου στο "βήμα": "Δεν υπάρχει τίποτε τόσο κακό που δεν θα βρείτε στους Αγγλους να το κάνουν. Αλλά ποτέ δεν θα τους βρείτε με την πλευρά του άδικου. Ο Αγγλος κάνει τα πάντα βάσει αρχών. Σε πολέμω επι πατριωτικών αρχών. Σε ληστεύει επι εμπορικών αρχών. Σε υποδουλώνει επι ηγεμονικών αρχών. Υποστηρίζει τον Βασιλιά βάσει βασιλικών αρχών και τον κατατομεί βάσει... δημοκρατικών αρχών".

Ενώ είχε ξυπνήσει και τρέφονταν η Εθνική συνείδηση και το Εθνικό γίγνεσθε γιγνάντωνε και αγκάλιαζε ολόκληρο τον Ελληνισμό. Ενώ τα μηνύματα της Επανάστασης είχαν βαθιά και έντονη απήχηση και αποδοχή σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο. Η ήττα των φιλικών, που εκρωσπούσαν και εξέφραζαν τις αστικο-προοδευτικές αρχές και αντιλήψεις εκτός του ότι δεν επέτρεψαν να γίνουν εκείνες οι σημαντικές πολιτικές αλλαγές και οι κοινωνικές ανακατατάξεις. Οι απαραίτητες βαθιές μεταβολές στην κοινωνική δομή. Ελλείψαν οι νέοι προσανατολισμοί που θα συνέβαλαν στην μεταγενέστερη εξέλιξη του ελληνισμού.

Ετσι αντί για την διαμόρφωση ενός σύγχρονου αστικού κράτους, κάτω απο την πίεση των Ξένων οδηγήθηκε στον συμβιβασμό: Στην Αστικο-Τσιφλικήδικη εξουσία. Ο συμβιβασμός αυτός όπως ήταν φυσικά αφάιρεσε απο την Επανάσταση την ακτινοβολία που αντανάκλούσε το κοινωνικό της περιεχόμενο και απο φωτοδότης που ήταν έγινε φωτοσβέστης. Σκότωσε την αυτοπεποίθηση του λαού, διέσπασε την ενότητα και υποβάθμισε την Εθνική ιδέα σαν μια γενικότερη έννοια που αυτή διέγραψε μέχρι την μάχη του Ναυαρίνο.

Μετά την Ναυμαχία του Ναυαρίνο-που ήταν η αποφράδα χρονική στιγμή-η Επανάσταση υποθηκεύτηκε στους Ξένους και σε συνέχεια με την εξόντωση των Φιλικών και λαϊκών πρωταγωνιστών έχασε την Εθνική της συνοχή. Τα δεδομένα αυτά επέτρεψαν στους σκοταδιστές να εξαπολώσουν εναν απινή διωγμό ενάντια σε όποιον σκέφτονταν διαφορετικά

και εναν ασυγκράτητο ευνοχισμό των πάντων.
Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, αντί για ενότητα και
αγώνα οι αντιδραστικές δυνάμεις που επικράτησαν
καλλιέργησαν την διχνοια και τον διχασμό προκειμένου
να εδραιώσουν την εξουσία τους με αποκρύφωμα τον
εμφύλιο πόλεμο. Και το ακώμα πιά χειρότερο όλων αυτών
ήταν να μετατραπεί η καταλήξη η Επανάσταση απο
Πανελλαδική σε τοπική.

Μα και μετά την "ανεξερτησία" το 1830 η κοινωνική και
οικονομική διαθροση της Ελλάδας ουσιαστικά δεν
διαφοροποιήθηκε. Και δεν άλλαξε γιατί τόσο η Γη, άλλο
τόσο και ο άλλος Εθνικός πλούτος που κατείχαν οι
Τούρκοι τα πήραν οι Κοτζαμπάσηδες, οι προύχοντες, ο
Κλήρος και τα Μοναστήρια. Και μόνο το 1860 με τον
Τρικούπη που εξέφρασε τις αστικές αντιλήψεις άρχισε
κάποια πρόοδος. Το κακό όμως έχει γίνει. Είχαν προστεθεί
και άλλα σαράντα χρόνια σκλαβιάς στα τετρακόσια και
πλέον Τουρκικής σκλαβιάς. Οι μεγάλες δυνάμεις, Αγγλία
πρίν και ΗΠΑ μετά το 1947, που στήριζα τους
σκοταδιστές-4η Αυγούστου, δολοφους, 21η Απριλίου
κλπ-και στην παρακική κίνηση προς την σωστή κατεύθυνση
έβγαζαν Αγγίματα-τον έκτο στόλο-στα διάφορα λιμάνια της
τότε "ελεύθερης" Ελλάδας. Και όταν αργότερα άρχισαν τα
πρώτα σκιρτήματα-θετικά βήματα-προς την πρόοδο και την
ανάπτυξη οι ίδες δυνάμεις που με τις ευλογίες τους οι
εσωτερικές αντιδραστικές δυνάμεις καταχώνιασαν το
κοινωνικό περιεχόμενο της Επανάστασης δεν δώσαν το
1854 και για τρία ολόκληρα χρόνια, μέχρι το 1857 να
κάνουν κατοχή της χώρας, προκειμένου να ανακάψουν την
πορεία προς την πρόοδο.

Όλα αυτά τα 171 χρόνια, οι ξένες δυνάμεις, με την
παρέμβαση ή με την βοήθεια τους, ήταν σχεδόν πάντοτε
λίγο ή πολύ αυτοί που καθόρισαν την γέννηση και το
μέγεθος της Ελλάδας, μα και την λύση των προβλημάτων και
των κρίσεων που γνώρισε η χώρα μας. Το κέντρο της
πολιτικής απο την σύσταση του Νεοελληνικού κράτους
μέχρι το 1947, ήταν στην Αγγλία και μετά το 1947
μεταφέρθηκε στην Αμερική. Το γεγονός αυτό δεν επέτρεψε
στις κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις να αναπτυχθούν
και να λειτουργήσουν αυτόνομα. Να γίνει ο λαός κύριος
και αφέντης στον τόπο και των πεπρωμένων του.

Λειτουργώντας με τον τρόπο αυτό οι συντηρητικές

δυνάμεις μας κληροδότησαν την μεταεπαναστατική Ελλάδα εξάρτημένη από τον Αγγλικό ιμπεριαλισμό, που κράτησε μέχρι τον Μάρτη του 1947. Όμως και τότε δεν μας άφησαν να καθορίσουμε Εμείς σαν λαός την τύχη μας, αλλά μας έκαναν σκάνδα βάρια-κύριος είδε με πιά ανάλλαγμα στους Αμερικάνους, αφού πρώτα ολοκλήρωσαν, με την πείρα που διαθέτουν, την υποδομή για τον νέο εμφύλιο πόλεμο που θα επέτρεπε στους Αμερικάνους να συνεχίσουν ανενόχλητοι την επικυριαρχία, με ετεροδικές εκπτώσεις, όπως στο Βλέπουμε λοιπόν, ότι την εποχή των Αγγλικών τροχάρων κανονιοφόρων που μας οδήγησε στην εντολή του Σέρπο Τσιάρτσιλ, προς τον Σκόμπυ το 1944: "Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα" εντολή που ήταν το πρόλογος των Δεκεμβριανών και λίγο αργότερα στον εμφύλιο πόλεμο. Εναν πόλεμο που σαν σκοπή και στόχο είχε να τσάκισει για μια ακόμη φορά την απόφαση του λαού να γίνει κύριος και αφέντης στον τόπο του. *Εννοείται*

Μια νέα Εθνική τραγωδία, που την προσετοίμαζαν από τις πρώτες ακόμα μέρες που ξεκίνησε η Εθνική Αντίσταση κατά της τριπλής κατοχής χωρίς τον δικό τους απόλυτο έλεγχο, την διαδέχθηκε εποχή των Στόλων, που και αυτοί με την σειρά τους μας οδήγησαν στο: "Ιδιώ-ολοκρατικό σας". Στην Ετεροδικία και στο λαγύ βότρωμα να βήραγο που δεν θέλει δώλωμα του κυρίου Αρμού το 1958. *"νυσσός"*

Τα δεδομένα αυτά και πολλά άλλα που δεν είναι του παρόντος - όχι μόνο πείθουν, αλλά και επεβεβαιώνουν ιστορικά: Οτι η άρχουσα τάξη της χώρας μας δεν έπαιξε τον ιστορικό της ρόλο. Δεν στάθηκε ικανή να φέρει σε πέρας την ιστορική της αποστολή. Ενεργώντας κατά αυτόν τον τρόπο, δεν πρόδωσε μόνο τον Ελληνικό λαό. Πρόδωσε και τον ίδιο τον εαυτό της. Να εκμεταλλευθεί για τον εαυτό της τις πλουτοπαραγωγικές πηγές της χώρας, καθύπερθε εργατικό δυναμικό καθώς και την σπάνια Γεωστρατηγική της θέση. *Εξάρα*

Αυτή η ιστορική ανικανότητα της άρχουσας τάξης να παίξει τον ιστορικό της ρόλο οειχετρέψεν τραγική και επιπτώσεις για τον λαό και την χώρα: α) Οδήγησε στην ξένη εξάρτηση β) Στην κάθετη αντιπαράθεση με τον λαό που ποθούσε και αγωνίστηκε για Λευτεριά και δικαιοκρίνεια γ) Ου μόνιμες πληγές και πληγές της χφτώχιας και της δυστυχίας του λαού. Η ανεργία και η μετανάστευση *Εξάρα*

εξακολουθούν να είναι οδυνηρές, γιατί λειτούργησαν με την λογική του αντίκανου και της εξουσίας και όχι με το κοινό συμφέρον του λαού και της χώρας.

Έτσι η άρχουσα τάξη αφού στάθηκε ανίκανη να εκφράσει ιστορικά το γέννησθε του Ελληνικού λαού προκειμένου να διατηρηθεί στην εξουσία, δεν δίστασε να υποθηκεύσει λαό και χώρα στους ξένους.

Ο λαός όμως που αγωνίστηκε για λευτεριά και δικαιοσύνη στο βαθμό, που έβλεπε να μην πέρνουν σάρκα και οστά τα οράματά του πήεξε για την υλοποίησή τους. Στο βαθμό όμως που πήεξε και κάθε φορά που η ηγεση διέγραφε κάποια προοπτική να δώσει μιού Εθνικά-κοινωνικά συμφέρουσα λύση. Να σταματήσει αυτών τον θανάσιμο για τον λαό και την χώρα τένακγαλισμό με τους ξένους. Να κώψει τον ομφάλιο λώρο που συνδέει τις συντηρητικές και λυσιπρόσπρον ανάχρονιστικές δυνάμεις της Πατρίδας μας με τους ξένους, έτσι ώστε η εξουσία να πηγάζει από τον λαό και όχι από τους ξένους.

Αλλά η εξάρτηση έβρισκε αντιμέτωπο όχι μόνο την άρχουσα τάξη, αλλά και την εξάρτησή με τις γνωστές εθνικοφροσύνη και κινήματα, δικτατορίες, πραξικοπήματα πολιτικά και εκλογικά κλπ-καθ'εμφυλίους παλιά και τώρα, αλλά και κατοχή-1857 και 1944-με το πρόσημα πάντα να μας "βοηθήσουν".

Και σήμερα ακμάς εκτός από τον κίνδυνο αρμοσύνης της εξωτερικής πολιτικής σε αδιέξοδα που επιβάλλουν οι ξέπανά υπάρχουσες στην άρχουσα τάξη ιδεολογικές και ψυχολογικές συγκυλώσεις-σε ο,τι αφορά την σχέση με την εξάρτησης- οι συνέπειες της πολιτικής αυτής δεν θα είναι λιγώτερο επιζήμιες. Και θα είναι επιζήμιες γιατί αποστονεσωτερικά της χώρας, αναβιώνουν τα γνωστά σύνδεμα της Εθνικοφροσύνης που από το 21 ακμάς ταλαιπωρεί λαό και χώρα.

Η εθνικόφροσύνη ήταν το βασικό εργαλείο στα χέρια των σκοταδιστών και των Γέε, Μών και μέσω αυτής υποθήκευσαν, 171 χρόνια τις τεραστιες δυνατότητες που είχε η Ελληνική κοινωνία να εκσυγχρονιστεί.

Χωρίς να υποτιμώ την αξία των κινητοποιήσεων για τα Εθνικά θέματα-έπως το Μακεδονικό-δυστυχώς και το θέμα αυτό οι ανάχρονιστικές δυνάμεις το χρησιμοποίησαν σαν μοχλό για να δημιουργηθεί μιού έξωπη γύρω από τα εθνικά και σαν ευκαιρία για να ανασυνταχτούν, να νομιμοποιήσουν

το λόγο τους και σε συνέχεια να συναρθρώσουν τους ιδεολογικούς τους προκαταλήψεις ού δυναίμεις αυτές γη

Αν αυτήν την προσπάθεια την δούμε σε συνδυασμό με μια ασφυκτική μονοφωνία που σχεδόν επέβαλαν στα ΜΜΕ και τον περιορισμό στο δικαίωμα της κριτικής σε ζητήματα που θεωρούνται εθνικά, δείχνει ότι η πολιτική Ζωή της χώρας οπισθοδρομεί με γρήγορα και μεγάλα βήματα. Και αν δεν μπει φρένο σε αυτόν τον κατήφορο δεν είναι μακριά η μέρα που θα οδηγηθούμε στα παλιά γνωστά ιδεολογικά πρότυπα Εθνικού απομονοτισμού, στην ιδεολογική σύνδεση με το ένδοξο παρελθόν παλιού και της μεταπολεμικής περιόδου, στην θρησκευτική και Εθνική μισαλλοδοξία και στην ασφάλεια του αυταρχισμού.

Απο αυτό ακριβώς το γεγονός του κέντρου και των πολιτικές δυνάμεις της χώρας δεν ήταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν με τρόπο αυτόνομο.

Η Ελλάδα είναι η πιο ευαίσθητη και ευπαθής περιοχή του κόσμου. Συνεπώς, όπως και αν ήταν οι στρατηγικές και διπλωματικές θέσεις των ξένων, η Ελλάδα μην έχοντας λόγω εξάρτησης δική της ελεύθερη Εθνική πολιτική, αναπόφευκτα ήταν το αντικείμενο της διεθνούς προσοχής, λόγω της Γεωστρατηγικής της θέσης. Σαν πύλη των μεγάλων δυνάμεων την εποχή που η Οθωμανική Αυτοκρατορία διαμελιζόταν, σαν απαραίτητη ναυτική βάση για τον έλεγχο των Βαλκανίων και σαν προμαχώνες του "Ελεύθερου κόσμου" στον αγώνα του ενάντια στην εξάπλωση του κομμουνισμού ή σαν μια σπάνια και ασφαλής βάση που επιτρέπει τον στρατηγικό έλεγχο της Μέσης Ανατολής που -λόγω του πετρελαίου- βρίσκεται σε συνεχή αντασφάλιση και ασφάλεια.

Η Ελλάδα πληρώνει -λόγω ηγεσίας- τα σπασμένα από το διεθνές ενδιαφέρον που προκαλούσε και θα συνεχίσει να πληρώνει αν η αρχουσα τάξη της χώρας δεν ξεκάνει μια για πάντα με την εθελοδοξία και τα γέγ-μάν.

Τα δεδομένα αυτά εκτός των άλλων επιβεβαιώνουν ότι δεν παίρνει κανείς βοήθεια άνευ όρων παρά μόνο τάση, όση είναι αναγκαία σε αυτόν που την δίνει. Και πάντα για να πετύχει τους δικούς του σκοπούς.

"Η Ελλάδα, υπολογίζει στην υποστήριξη της Αμερικής και προσωπικά στο πρόεδρο Μπους" για το κυπριακό και γενικότερα είπε πρό ημερών ο κύριος πρόεδρος. Η Ελλάδα κύριε Πρωθυπουργέ, πρέπει κάποτε να μάθει και

κυρίως πολιτική και κοινωνικό-οικονομική της υγεία, να υπολογίσει πρώτα και κύρια στον Ελληνικό λαό και στον εαυτό της και ύστερα στους άλλους. Και όταν λέω στους άλλους εννοώ αυτούς που θα μας βοηθήσουν, γιατί κατανοούν το σωστό και το δίκαιο και όχι αυτούς που θα μας δώσουν ένα γυαλί να μας πάρουν εκατό τμήθια μας μπλέξουν σε κάποιο αιματηρό και καταστροφικό πόλεμο, όπως αυτόν που προετοιμάζουν οι "φιλόε" μας στον Βαλκανικό χώρο. Η Ελλάδα στο ελεύθερο κόσμο Μελετώντας κάνει στην ιστορική πορεία της κοινωνίας την Ανθρώπων και παιδική την προϊστορία της διαπιστώνει πως η κοινωνία των Ανθρώπων, έζησε πολλά εκατομμύρια χρόνια χωρίς εν πράγματι ιδιοκτησία. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο μόνος πλοιοθυσιαρός και περίουσία που έχει ο Ανθρώπος. Ο κάθε Ανθρώπος είναι το κομμάτι του και η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει. Συνεπώς το ανήκει Ελλάδα με αυτήν τον υπέροχο λαό. Τον εφύη και φίλεργο λαό. Τον λαό με σωματική και πνευματική υγεία. Εναν λαό που προσπάθησε με όλα τα μέσα να μιλήσει, να φωνάξει να προτείνει. Να αναλάβει πρωτοβουλίες, να επωμιστεί ευθύνες. Να κάνει θυσίες. Εναν λαό που δεν δίστασε ώσες φορές χρειάστηκε να χύσει και αυτό το αίμα του για να λυθούν σωστά και δίκαια τα προβλήματα Εθνικά και γενικότερα. Εναν λαό που βγήκε απο μια σκληρή και απάνθρωπη μακράιωνη-τετρακόσια και πλέον χρόνια-σκλαβιά. Εναν λαό που σε όλη την διάρκεια της σκλαβιάς αντρεώνονταν, έπλαθε και ήθελε έναν διαφορετικό τρόπο Ζωής. Που αντιλαμβάνονταν αλλιώς τις Ανθρώπινες αξίες. Τις αξίες της Λευτερίας και της αξιοπρέπειας. Εθνικά και ατομικά και που όχι μόνο τις εννοούσε, αλλά αγωνίστηκε, πέλεψε, μώτωσε για αυτά τα Ανθρώπινα ιδανικά. Εναν λαό που ήθελε να εργαστεί. Να δημιουργήσει να προοδεύσει. Αν λοιπόν, η Ελλάδα εμεινε καθυστερημένη και εξαρτημένη απο τους ξένους δεν οφείλεται στο γεγονός ότι ο λαός δεν πληρεί τις προϋποθέσεις ή ότι ο λαός δεν έκανε όλες τις φορές αυτό που έπρεπε προκειμένου να δώσει σωστή απάντηση στα προβλήματα ή να σταθεί αντάξιος για να συμμετάσχει στην Ευρωπαϊκή οικογένεια, που είναι και ο γενήτόρας της. Αν στοιχείο της φυσιογνωμίας ενός λαού αποτελεί και το ήθος ομιλήες του, τα οράματα και οι Ανθρώπινες αξίες του μπορούν να γίνουε πραγματικότητα. Και τί δεν έκανε

προς την κατεύθυνση αυτή ο λαός, μέσα σε αυτά τα εκατόν εβδομήντα ένα <171> χρόνια. Πόρος, μόχθος, θυσίες και ζαίμα για μία λείψυτη, αξιοπρεπή και χαρούμενη ζωή. Πόση προσπάθεια έκανε να μπολιάσει στην πολιτική ζωή της χώρας ο,τι πιά καινούριο, ο,τι πιά χυρσοκοιταμένο ζωντανό. Ο,τι πιά το ληρό και αληθινό. Ποτέ δεν έλλειψε

απο τον λαό η φαντασία και η τάληρη νησπορά της. Για τον λαό ποτέ δεν υπάρχουν τελευταία πράγματα στην πολιτική και την ζωή. Και δεν υπάρχουν γιατί τα τραγούδια, τα παραμύθια και ο ουρανός με τα οποία τράφηκε έχουν μέσα τους την λευτεριά, την λεβεντιά και την αξιοπρέπεια σαν περιεχόμενο ζωής.

Δυστυχώς τα αυτιά της αρχουσας τάξης παλιά, μα και τώρα ποτέ δεν θέλησαν να ακούσουν αυτά που το λαός θεωρούσε σωστές, αναγκαίες και συμφέρουσες λύσεις για το σύνολο του λαού και την χώρα. Και νοχό μόνο δεν θέλησε να ακούσει, αλλά κάθε φορά που ο λαός προσπάθησε να τα βάλει σε εφαρμογή, έτσι που να μπορεί να συμμετάσχει και να εκφράζεται και αυτός όλες τις φορές και όλα τα κόμματα της αρχουσας τάξης—που τα δεξιά ήταν και εξακουλουθούν να εναντιωη πολιτική της έκφραση ανεξάρτητα αν κατά καιρούς αλλάζουν άνομα ή τίτλο—μέσω των μηχανισμών της εξουσίας διαψεύδουν τις ελπίδες που ο λαός πετραδόκι—πετραδόκι κατάρθωνε να συνθήση. Να δομήσει διέξοδο στα αδιέξοδα που η ίδια δημιούργησε. Να ανακόψει την πορεία προς την παρακμή, το περιθώριο της χώρας και τις συμφορές βάζει σε "τάξη" τον λαό με την βία, την νοθεία και όταν τα πράγματα είναι πιά δύσκολα με ένα πραξικόπημα. Μια ο ρολός ρολοτή ρονε ρωφ0

δικτατορία: πώγκας, μεταξές, παπαδόπουλος γυμνα αναφερθώ μόνο στους σύγχρονους δικτάτορες, με αποτέλεσμα να οδηγείται λαός και η χώρα απο το ένα αδιέξοδο στο άλλο. Απο την μία κοινωνικό-οικονομική κρίση στην άλλη. Και λόγω της αβεβαιότητας και ανασφάλειας για το μέλλον και σε κρίση δημογραφική. Επο λολοη η ζεπε και Κ. Και ενώ οι συντηρητικές—αντιδραστικές—τοκ να το δυνάμεις, έλυναν και λύνουν και σήμερα τα δικιά τους κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα με τον καλύτερο τρόπο και στο σύνολο. Ο λαός μένει στο περιθώριο. Μακριά απο τα κέντρα που πέρνονταν οι αποφάσεις. ρεζένηυδ ρεζένηυδ

Ο ιστορικός και πνευματικός χαρακτήρας του Ελληνικού Έθνους δεν είναι εύκολο να προσδιοριστεί επακριβώς και

να προαυτώ γι' αυτό εναντίον μεν Βαλκανικών χωρών να είναι ποσο-
 πη Σλαβικών, Μεσανατολικών αλλά νοχι και εναντίον όμως
 Μουσουλμανικών, Ευρωπαϊκών αλλά νοχι και Δυτικών. Η γ-
 ορροσύνη Ελλάδα είναι ένα κράμα φυλετικής και ποσο-
 πη πνευματικής συνοχής πανάμεσα στην κλασική και την
 Βυζαντινή εποχή. Το γεγονός αυτό οφείθει με το ήνωμα
 εκτός από την προνομιακή μοναδική-Γεωστρατηγική θέση
 που κατέχει τον πλάκωμο χώρο της η άρχουσα τάξη δεν
 πρόδινε τον ιστορικό της ρόλο και στηρίζονταν σε αυτόν
 τον καθολικό λαό. Αλλά του πολιτισμικού πλούτου
 του από αυτών εχέυπαρκε και να στακέρυ των πολλών
 δυνατοτήτων και ομείων εποχιαθές τεθ και την
 Γεωστρατηγική θέση θα μπορούσε να παύσει εναντί
 καθοριστικής σημασίας αυτόνομο ρόλο τόσο στον Βαλκανικό
 χώρο, αλλά τόσο και στον χώρο της Μέσης Ανατολής και
 εναντί νοχι και στον Ευρωπαϊκό. Αυτό άλλωστε το απόδειξε
 πριν αναπορήνη επανάσταση του 21, όταν η Φιλική Επανά-
 σταση, με επικεφαλής τον Βόρδο της Ελευθερίας
 διαμόρφωσε αυτόν τον καθοριστικής σημασίας για την
 Ελλάδα ρόλο, όταν ήταν ακόμα κάτω από τον Τουρκικό Ύψος.
 Η επικράτηση του Ελληνικού στοιχείου ήταν νοχι μόνο
 αισθητική αλλά τα μεγάλα εμπορικά και πνευματικά κέντρα
 της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και λόγω των προνομίων που
 είχαν εξασφαλίσει από τις εμπορικές και πνευματικές
 δραστηριότητες που ασκούσαν σε ολόκληρη την Βοήμο
 Αυτοκρατορία ήταν αυτοί που λόγω της θέσης και της
 γνώσης που μεταλαμπάδευσαν τις επαναστατικές ιδέες που
 εκλάσαν τον 18ο αιώνα.
 Όμως ένας τέτοιος ρόλος ανεξάρτητος και πρωτοπορικός
 δεν σούφερνε στις τότε μεγάλες δυνάμεις και ειδικά στην
 Βρετανική τότε Αυτοκρατορία, που ήταν υπέρ της διατήρησης
 της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας-μυθ και αυτοί τα ευρυσκαν
 για χάρα με τους Τούρκους-σαν αντί βαρο στην επέκταση
 της Ρωσίας.
 Και επειδή πολλοί από Εμάς τους Έλληνες πιστεύουμε
 ότι αν κατορθώσαμε να ανασυγκροτηθούμε σε Εθνικό Κράτος
 αυτό το οφείλουμε στην βοήθεια που μας έδωσαν οι
 μεγάλες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία-στη Ναυμαχία του
 Ναυαρίνου την οποία Ναυμαχία, λες και την οργάνωσαν οι
 μεγάλες δυνάμεις για να σβώσουν τον πυρό που θα
 μεταλαμπάδευσε την φλόγα της ήου η Επανάσταση
 βρίσκονταν στην πιο δύσκολη θέση και το πρώτο κολό του

πρηθυσμό που έμεναν κάτω από την τουρκική κυριαρχία
 οκαλλιέργησαν την "μεγάλη τιδή" και τον "μαρμαρινό" ο
 Βασιλιάς. Αυτό ήταν το μεγάλο πολιτικό και ιδεολογικό
 σύνθημα σε αντίθεση με την ιδιότητα που είχαν οι επάνω χείροι
 σκοταδιστές. Ήταν ταμπάκηδες. Η σύνθημα που ένωτάλυψτε την
 εξάρτηση και την ανικανότητα αυτών που κατείχαν την
 ντινεξουσία και την άσχημη εσωτερική κατάσταση στο διεθνές
 νεπίπεδο είχε τεράστιας επιπτώσεις. Και ήταν τεράστιας
 και καταστροφικές γιατί πέρα από τις συνέπειες που είχε
 στο εσωτερικό αυτός ο ανεξέλεγκτος και άδυσλοκτος
 κινεθνικισμός οδήγησε στον εσωβενισμό. Για αυτό και η χώρα
 εβρέθηκε σε αντιπαράθεση με τους υπόλοιπους Βαλκανικούς
 ράλαους. Η κλιμονοκλιση και η ανεμορηλικη και η ανεμορηλικη
 Αυτός ο προσανατολισμός - τον οποίον και "φύλαξε" λίγες
 Αγγλου"γιά δική τους σύμφωντα πατρωνόρισαν αυτοεξ
 έντεχνα - προς την κλασική αρχαιότητα εκτός του φότιο
 στάθηκε γενά από τα μεγαλύτερα εμπόδια για μια κρημοΤ
 νεοεραλιστική και προοδευτική πολιτική οδήγησε σε έναν
 υοτ στενώτερη εξάρτηση και η πρόσδεση της Τουρκίας στο
 Αγγλικό κέρμα, με αντίλλαγμα την εγγύηση αποπλευρώχτης
 Αγγλίας που δεν θα επιτρέψει στους Έλληνες να οροοεΜ
 πραγματοποιήσουν την ανασύσταση της Βυζαντινής κρημοΤ
 οτ αυτοκρατορίας που ήταν το περιεχόμενο της μεγάλης
 οιδέας. Και μόνο ήταν η αυξήθηκε η Γερμανική επιρροή στον
 χώρο της οθωμανικής αυτοκρατορίας και στο εσωτερικό της
 οθωμανικής αρχισαν οι κοινωνικο-οικονομικές ανακατατάξεις
 δεδομένα που πρόστάμαζαν την διάλυση της αυτοκρατορίας
 η Αγγλία βρέθηκε σε ιστι αφόρα την πολιτική της στην
 ο. Μεσόγειο σε διάσκολη θέση. Αποτο οτ νεοεθιδοεΑ ποεμ
 ήχοτο. Υστερά από την τρόπή που πήραν τα πράγματα στην
 Οθωμανική αυτοκρατορία την εποχή εκείνη στον χώρο των
 ο Βαλκανίων και το βόρειο Αιγαίο, η μόνη χώρα που η Αγγλία
 ομείλεχε την πολιτική της ήταν η Ελλάδα. Για να υοτ ον
 οδδλ επανακτήσει την χαμένη της επιρροή και να ανεβάσει τα
 διαπραγματευτικά της ατού έκρινε πως ο βασικός κερικός
 της υπόθεσης ήταν η Μακεδονία, που αποτελεί την καρδιά
 της Βαλκανικής χερσονήσου με την τεράστια στρατηγική
 σημασία για τα ειδικά και γενικάτερα συμφέροντα της
 Αγγλίας οτ εμ ομογενοο εο οοδδ) οο οεετάρμεχ στο
 ο. Για να διεκδικήσει όμως η Ελλάδα την Μακεδονία - που
 ο δικαίωματική την ανήκε - έπρεπε πρώτα να παρθεί η Θε
 Θεσσαλία. Για να πετύχουν αυτό σκοπώ αυτό ο Αγγλοο

έριξαν την Κυβέρνηση Τρικούπη, που ενδεχομένως θα αντιδρούσε και τους τοποτηρητές και κοπαδούς της "Μεγάλης Ιδέας" παρά τα τεράστια χρήη και την οικονομική υφεση κήρυξαν τον πόλεμο το 1897 κατά της Τουρκίας.

Βέβαια η ήττα ευτυχώς δεν είχε εδαφικά επάκωλουθα, οι συνέπειες όμως στον οικονομικό και κύριως στον ηθικό τόμο ήταν τεράστιες. Η "ντροπή του 1897" προσδιώρισε-κάθωρισε-θα έλεγα την τελική διαμόρφωση του συνολικού Εθνικού χώρου και τον ρόλο που η χώρα μας θα έπαιζε μετά την οριστική διαμόρφωση του.

Και όπως συμβαίνει πάντα σε αυτές τις περιπτώσεις ουδέν κακό αμοιγές καλού. Στον πόλεμο αυτόν της "Ντροπής" πείστηκαν ουλάχιστον της "Μεγάλης Ιδέας" ότι η ανασύσταση της "Ιστορικής Ελλάδας" δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί να τις συνθήκες του 19ου Αιώνα. Και το βασικότερο από όλους απέδειξε ότι η νέα αναμέτρηση με την Τουρκία για την ολοκλήρωση των Εθνικών πόθων θα έπρεπε να γίνει σε συνεργασία με τις άλλες Βαλκανικές χώρες και όχι στα κάθε φορά Αγγλικά συμφέροντα, που αλλάζαν από την μία στιγμή στην άλλη.

Για να γίνει κατανοητό ως πώς βαθμιαία η Αγγλική διπλωματία έλεγχε και καθόριζε την Εθνική και οικονομική πολιτική της Ελλάδας αρκεί να δούμε πως τελικά διαμορφώθηκε ο γεωγραφικός χάρτης της χώρας μας μετά την ολοκλήρωση των Εθνικών πόθων με τους βαλκανικούς πολέμους το 1912. Αντί για το σύνολο του Μακεδονικού χώρου που θα έπρεπε να πάρει η Ελλάδα της δώθηκε το 50% και της εκατό και αυτό χωροταξικά διαμορφωμένο σε ένα τόξο, κατά μήκος του Αιγαίου έτσι που οι Έλληνες να φυλάγουν θερμότητες κατά μήκος αυτού του τόξου για λογαριασμό των Αγγλων για να κρατήσουν την τρίτη μεγάλη δύναμη την Ρωσία να με την οποία ανέκαθεν στον χώρο αυτό ήταν αντιμέτωπες γιατί και αυτή ήθελε να έχει λιμάνια στην λεκάνη της Μεσογείου.

Και το κακό έγινε χειρότερο όταν η Τουρκία στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο τάχθηκε ανοιχτά με το μέρος της Γερμανίας και οι Έλληνες, που είχαν εθιστεί στην εξάρτηση-λές και δεν τους αρκούσε η Αγγλική εξάρτηση σε συνδιασμό με την πολιτική του διαίρει και βασίλευε, που ακολουθούν πάντα οι επικυρίαρχοι- για ταξικά ή και προσωπικά συμφέροντα παραγνώρισαν η έβαλαν πάνω από τα Εθνικά τα παχικά η τα προσωπικά συμφέροντα, χώρισαν σε

δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα: Το πέννα μεθυληνηνο-Γερμανο-εξαρτημένο-Μοναρχικό-σκοταδιστες-με κύριό αρχο σύνθημα: "Μικρή αλλά τιμημένη Ελλάδα" και το άλλο με εκσυγχρονιστές-Μικρά Βί οτ οελάον νοτ νοζυρήκ ποεφν Αστοί +Βενιζέλος, Αγγλο-εξαρτημένο με κύριό αρχο σύνθημα την "Μείζονα Ελλάδα" σύνθημα που μεροτην προτροπή των Αγγλων, οδήγησε στην νεκρανάσταση της "Μεγάλης Ιδέας". Σύνθημα που προσεστιγμήνομε στην συνθήκη των Σεβρών το 1920, φάνηκε το τυκικανόποιούν της εδαφικές απαιτήσεις της Ελλάδας, αφου τόσση Δυτική και Ήπειρο Ανατολική Θράκη καθώς και τα Νησιά Τένεδοσ και Ιμβρος παραχωρήθηκαν στην Ελλάδα και ένα μέρος της κενδοχώρας και η Σμύρνη περιήλθαν στην Ελληνική Διοίκηση.

Η νεκρανάσταση της "Μεγάλης Ιδέας" που τώρα πλέον σαν σκοπό και στόχο είχε την Ελλάδα των δύο Ηπείρων και των πέντε (5) θαλασσών ενώ φαινομενικά λειτουργούσε υπέρ της Ελλάδας, ουσιαστικά την χρησιμοποίησαν οι περμεφευτες Αγγλοι, προκειμένου μέσω αυτού να μεταπεύσουν εκβιάσουν τους Τούρκους για το "δικό τους καλό" να απαγκιστρωθούν από την επγροφή των Γερμανών και να επιστρέψουν στην δική τους στρώμα, άλλως πώς οχημόνοτα μέρη που για λόγους τακτικής παραχωρήθηκαν στην "φέλη" Ελλάδα, αλλά και άλλα Τουρκικά εδάφη θα της "παραχωρηθούν". Αυτόν σεις, τι αφορά τους παλιό τουρκους, χωγ ο εκθωροομπίδ εκκλετ

Όμως και στην Τουρκία το σκηνικό άλλαξε. Με την καθυστέρηση μερικές δεκαετίες οι Αστοί της Τουρκίας έκαναν και αυτοί την εσωτερική κοινωνική επανάσταση, με πολιτικό τους εκφραστή τον Μεγάλο Οραματιστή του του Τουρκικού λαού Μουσταφά Κεμάλ. Και ήταν οι Αγγλοι, τα βρήκαν με τους Νεό τουρκους τα συμφέροντα των Αγγλων μετατοπίστηκαν χωροταξικά. Και καθώς η πολιτική των Αγγλων ποτέ δεν συνέπεταν ή συμβιβάζονταν με τη μεγάλη και βιομηχανικά αναπτυγμένη και ευημερούσα Ελλάδα, μας οδήγησαν στην Μικρασιατική καταστροφή και σε συνέχεια στην συνθήκη της Λωζάνης το 1923. Μια συνθήκη που έδινε πίσω στην Τουρκία, την Ανατολική Θράκη, τα νησιά Τένεδο και Ιμβρο και τις ανατολικές επαρχίες μαζί και την Σμύρνη και επιπρόσθετα για να μην μείνει έστω και η παραμικρή εκκρεμότητα που θα μπορούσε να δυσο αποτελέσει αφορμή από μέρος της Ελλάδας να βάλει σε (πειρασμό) την Ελλάδα, να διεκδικήσει την Ελληνικότητα αυτού των εδαφών επέβαλε και την υποχρεωτική ανταλλαγή

των πληθυσμών.

Οι συνέπειες της Μικρασιατικής καταστροφής ήταν τεράστιες και για αρκετές δεκαετίες έβαλαν την σφραγίδα τους στην Ζωή της χώρας. Και ήταν τεράστιες γιατί εκτός από τα εδάφη και το ενώμιον εκατομμύριο (1500000) πρόσφυγες χάθηκαν και δυνατότητα που είχαν διαφράσει με τον αγώνα τους οι Κύπριοι την εποχή εκείνη να ενωθούν με την Ελλάδα, έτσι ώστε να μην και σήμερα ακόμα το Κυπριακό το υπαριθμών ένα πρόβλημα για την Ελλάδα και μόνιμη τριβή με την Τουρκία.

Μελετώντας κανείς έστω και περιληπτικά την ιστορία της εποχής εκείνης καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα ότι η τροπή που πήραν τα πράγματα από την μία στιγμή στην άλλη, δείχνει ότι η συνθήκη της Λωζάνης ήταν το αντίτιμο που πλήρωσε η Ελλάδα για να επιστρέψει -προσβεθεί- η Τουρκία στο Αγγλικό έρμα. Έτσι που να φυλάγει και αυτή μαζί με την Ελλάδα θερμότητες στο Αιγαίο για λογαριασμό των Αγγλών και της Δύσης Γενικότερα.

Και επειδή συμβαίνει κάποια φορά οι γειτονικοί λαοί αν τους αφήσουν να κατορθώσουν να ξεπεράσουν τις τυχόν μικροδιαφορές για να μην συμβεί αυτό το Τραγικό για τον εκάστοτε επικυρίαρχο άλλο και συνδουλεύουν αυτές τις μικροδιαφορές ή αν δεν υπάρχουν φροντίζουν να βρεθούν έτσι που οι αντιμαχόμενοι να καταφεύγουν σε αυτούς που τα τις προκάλεσαν για να τις λύσουν!

Το ίδιο ισχύει και για την Αμερικάνικη ηγεσία που διαδέχθηκε την Αγγλική μετά το 1947. Βέβαια η Αμερική πήρε την επικυριαρχία από του Αγγλους σε άλλη εποχή. Τόσο για τα εσωτερικά Ελληνικά πράγματα, άλλο τόσο και τα διεθνή.

Βέβαια η ευθύνη και της εκάστοτε ηγεσίας των ΗΠΑ, είναι τεράστια για την εξέλιξη που είχαν τα πράγματα στην περιοχή της Μεσογείου. Το Κυπριακό και τις Ελληνο-Τουρκικές σχέσεις. Ξεκινώντας από την σκέψη ότι και οι χώρες φυλάγουν θερμότητες για λογαριασμό τους πλέον ακολούθησε και αυτή την ίδια πολιτική.

Γνωρίζοντας ότι και στις δυο αυτές χώρες η εξουσία δεν πηγάζει από τον λαό αλλά ότι είναι δοθεί από τον κάθε φορά επικυρίαρχο, για να τις έχει υποχείρια στήριζε και τις δυο χώρες Κυβερνήσεις όχι μόνο Ανθρώπους της πιδίας κοσμοαντίληψης και ιδεολογίας, αλλά και συγκεκριμένα άτομα που όχι μόνο θα εκτελούσαν σωστά και στην

εντέλεια τις εντολές τους, αλλά και θάναπλειοδοτούσαν στην υλοποίηση των καθηκόντων που θα τους αναθέτει. Και για να μην προκύψει το ενδεχόμενο κάποιος από αυτούς να σκεφτεί την Ελλάδα να σκεφτεί εκείνο το περίφημο: Ως πάτε Παλλικάρια... και στράφει προς την πραγματική υπηγή της εξουσία. Το λάθος κινεί την Ελλάδα βέβηλη να σκεφτεί: Σάν λαοί και γείτονες δεν υπάρχουν πολλά πράγματα που να μας χωρίζουν. Αλλά και υπάρχουν, αν καθίσουμε σε κάποιον τραπέζι σαν γείτονες που Ημάς τα βρούμε. Προς τί λοιπόν αυτή η έχτρα ανάμεσα μας; Επειτα οι καιροί έχουν γυρίσματα. Ου ξένοι έρχονται και παρέρχονται η ιστορία είναι γεμάτη από αλλαγές - ενώ η δική μας μοίρα είναι αυτή. Να ζήσουμε είτε το ποστ ποστ γέλουμε, είτε το σχήμα ζή. Ο ένας λαός δίπλα και κολλητά στον άλλο. Για να μην συμβεί λοιπόν αυτά καλλιεργούν στο έπακρο τις τυχόν διαφορές που υπάρχουν ή δημιουργούν νέες έτσι ώστε να μπορούν άνετα να ρίχνουν τον ένα λαό ενάντια στον άλλο. Αυτό που να δείχνουν την χρησιμότητά τους να χυμό μόνο σαν επικυρίαρχοι, αλλά και σαν ουσιαστικά να επιδιωχτείς. Στην λύση των διαφορών που ούγδισοι σακαφίστηκαν. Αυτό σε ο,τι αφορά την διατήρηση τεταμένων σχέσεων ανάμεσα τους δυό λαούς. Να απειλεί την Ελλάδα με την Τουρκία και την Τουρκία με την Ελλάδα. Ανάλογα με τα κάθε φορά συμφέροντά της. Ομως για να μπορεί να μείνει κάποιος μακρόχρονα επικυρίαρχος, δεν αρκεί να ριθμίζει και να ελέγχει μόνο τις σχέσεις των δυό λαών. Πρέπει να καθορίζει, να ελέγχει και να έχει τον πρώτο και τελευταίο λόγο και στα εσωτερικά πράγματα της κάθε χώρας έτσι που να μην μπορεί να γίνει κάτι εναντίον του ή χωρίς την θέληση ή την έγκριση. Σε ο,τι αφορά την πολιτική στο εσωτερικό κάθε χώρας: Της Τουρκίας τα ξέρουμε. Τα δική μας τα ζήσαμε στο πετόμας: Εμφύλιος υπο την εμπειμένη ηγεσία Αμερικανού στρατηγού Βάν Φλίτ. Εκτακτα μέτρα. Υπέμετρο στρατό και επέρογκες στρατιωτικές δαπάνες για να φυλάει για λογαριασμό τους θερμούς. Ανεξέλεκτες Αεροπορικές, Λιμενικές, τηλεπικοινωνιακές κλπ βάσεις. Ραδιοφωνικούς σταθμούς. Αποθήκη πυρηνικών όπλων. Πολιτικά και εκλογικά πραξικοπήματα. Επτάχρονη Δικτατορία. Κατοχή της μισής σχεδόν Κύπρου από την Τουρκία. Με αποκρύφωμα η κήρυξη

πολέμου με την Τουρκία. Αυτό είναι ενώ μικρά απανθήματα της πολιτικής των ΗΠΑ στην Ελλάδα τα μεταπολεμικά χρόνια.

Με δυο λόγια τόσο οι Άγγλοι προηγούμενα, άλλο τόσο και οι Αμερικανοί μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο δεν επέτρεψαν στον Ελληνικό Λαό να καθορίσει ο ίδιος τα της Ζωής του με αποτέλεσμα η υπανάπτυξη και η μόνιμη βαθιά κοινωνικώς-οικονομική κρίση που μαστίζει την χώρα μας από το 1821, μέχρι και σήμερα.

Η καταγραφή των ιστορικών γεγονότων όπως ακριβώς έλαβαν χώρα επιβεβαιώνουν ότι αυτά που τόσο οι ίδιοι οι Άγγλοι, αλλά τόσο και τα εξαρτώμενα από αυτούς αντρικελάς, προσπάθησαν να μας την παρουσιάσουν σαν ενδιαφέρον και βοήθεια στον τιτάνιο αγώνα του λαού μας να απελευθερωθεί από τον Τούρκικο ζυγό δεν ήταν παρά καλώς κειμενισμένα και με το αζημίωτο μάλιστα τα δικά τους και μόνο συμφέροντα.

Όμως η Ζωή συνεχίζεται και οι ΗΠΑ, με το νέο τους δόγμα θέλου μετά την πτώση του υπάρτου να εγκαθιδρύσουν την μονοκρατορία τους στον πλανήτη Γη. Βέβαια αυτό δεν είναι σημερινό τους όνειρο. Το έχουν εκπονήσει αρκετές δεκαετίες πριν και το στηρίζουν με την θεωρία του ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΟΥ.

Για να γίνει όμως κάποιος κοσμοκράτορας όσο δυνατός και αν είναι θέλει και "συνεταίρους-συνεργάτες" και για την περιοχή των Βαλκανίων η ΗΠΑ έκριναν πως η Τουρκία συγκεντρώνει τις περισσότερες για τον σκοπό αυτό προϋποθέσεις και ως εκ τούτου της ανέθεσαν να παίξει τον ρόλο που περιφериώρη. Και το κακό για την χώρα μας γίνεται χειρότερο από το γεγονός ότι και η ΕΟΚ ερωτοτροπεί για λόγους ίσως συγκεκριμένους με την Τουρκία. Και το ακόμα πιο άσχημο είναι ότι η Αμερική έχει μεγάλα και γερά προγεφυρώματα στην Ελλάδα και η σημερινή Κυβέρνηση στο θέμα αυτό ακολουθεί την πολιτική: Αγαπά την Ζωζω-ΕΟΚ-αλλά μου άρεση και η Κοκκή, με αποτέλεσμα κανένας να μην μας πέρνει στα σοβαρά υπόψη του ή να μας χρησιμοποιεί ο καθένας κατά πως τον συμφέρει, για ο,τι και μόνο τον συμφέρει και για όσο χρόνο τον συμφέρει.

Η Ελλάδα με την μεγαλύτερη πολιτιστική και Ανθρωπιστική κληρονομιά-την τερπστια συμμετοχή της στην εποποιία της Ευρωπαϊκής οικοδόμησης-θα μπορούσε να

συμβάλλει αποφασιστικά στην γονιμοποίηση της ιδέας της ενωμένης Ευρώπης με τα πολιτισμικά στοιχεία όλων των Βαλκανικών χωρών, καθώς πρόκειται για χώρους που προήλθαν από την διάλυση της οθωμανικής Αυτοκρατορίας και έχουν βαθιούς καινούς δεσμούς: Ιστορικούς, πολιτιστικούς και θρησκευτικούς. Η καλλιέργεια αυτών των δεσμών και σχέσεων θα μπορούσε σε αυτήν την εποχή των ανακατατάξεων στον Βαλκανικό χώρο να πάρουν σάρκα και οστά τα κυρήγματα του μεγάλου Ρήγα: Την φορά αυτή όμως όχι για διαλύσουν την Οθωμανική Αυτοκρατορία, αλλά να αποτελέσουν φραγμό στις βλέψεις για αναβίωσή της. Βλέψεις που από ο,τι φαίνεται πράγματι τρέφονται σε ορισμένους θερμοκέφαλους της Αγκυρας, αλλά και που ενθαρρύνονται ποικιλότροπα από τον Πρόεδρο Μπούζου, για να πετύχουν τον σκοπό τους και γνωρίζοντας ότι η Τουρκία αναζητεί έναν ευρύτερο ηγεμονικό ρόλο στην περιοχή τους προτρέπουν να τον παίξουν αυτόν τον πρώτο, αφού συμπιπτει και με τον δικό τους σκοπό και στόχο.

Η ΗΠΑ θεωρούν, ότι ο πρώτος ρόλος στην περιοχή ανήκει στην Τουρκία, η οποία για αυτούς είναι μία μεγάλη περιφεριακή δύναμη ενταγμένη στους πολιτικό-Στρατηγικούς σχεδιασμούς του Πενταγώνου. Συνεπώς σαν τέτοια πρέπει να ευνοηθεί στον ρόλο αυτό.

Η Ελλάδα είναι μία ευαίσθητη και ευπαθής ή πιά ευπαθής θα έλεγα περιοχή του κόσμου. Σαν τέτοια ασφαλώς η Ελλάδα και λόγω της θέσης της και λόγω ιστορίας, μα και λόγω Εθνικών συμφερόντων δεν μπορεί να αποδεχθεί αυτόν τον ρόλο της Τουρκίας σαν επικυριάρχου της περιοχής. Η αποδοχή αυτόματα θα σήμαινε διαμελισμό της Κύπρου, του Αιγαίου κλπ. Η αποδοχή θα σήμαινε να αποτελέσει η Ελλάδα το πρώτο και μεγαλύτερο θύμα στην λεγόμενη νέα τάξη πραγμάτων στην περιοχή. Ακόμα η αποδοχή θα μας υποχρεώσει σαν λαό να ξαναζητήσουμε την Μικρασιατική καταστροφή του 1922, με πολλαπλές συνέπειες.

Το γεγονός αυτό μας υποχρεώνει σαν χώρα και λαό με λογική και ψυχραιμία αλλά και αποφασιστικότητα όλος ο πολιτικός και πνευματικός κόσμος της χώρας, αφήνοντας τα Εθνικά θέματα έξω από τις κομματικές αντιπαραθέσεις να συγκροτήσουν ένα Εθνικό Συμβούλιο, μέσα από το οποίο να

δώσουμε μιά στρατηγική απάντηση στα λαχέδια αυτά απο την σκοπιά της ειρήνης και της σταθερότητας, και κίβρως να κάνουμε σαφή και συγκεκριμένα οτι ο Εθνικός όριζοντας της Ελλάδας έχει πάρει τις ποθητές του διαστάσεις. Δεν διεκδηλώμε τίποτε απο κανέναν, αλλά και οτι θα πονο διαφυλάξουμε σαν κέρη οφθαλμού τα πραγματικά Εθνικά μας συμφέροντα. — — — *απο δω θα γίνει*

Όταν τα πάντα αλλάζουν, δεν μπορείς να μένεις στις θέσεις και απόψεις του παρελθόντος. Πρέπει να πάψουμε να ζούμε σαν λαός και άτομα με ψευδαισθήσεις ελλοτρεχες

Κάθε άτομο και λαός για να ωριμάσει και να αναπτυχθεί περνά υποχρεωτικά απο την νηπιακή και παιδική του ηλικία. Βέβαια για μας τους Έλληνες που η παρουσία μας στην Ζωή και τον πολιτισμό είναι μακρόχρονη δεν βρισκόμαστε ευτυχώς σε αυτήν την φάση. Εχουμε όμως και Εμεις την σύγχρονη παιδική μας ηλικία, που αρχίζει απο την Νέα μας Παλιγεννεσία. Συνεπώς πρέπει σαν λαός να πειστούμε οτι τα 171 χρόνια απο την Επανάσταση του 21 ήταν υπέρ αρκετά για την ενηλικίωσή μας. Αν μέχρι τώρα "επιτρέπονταν" μιά κάποια χειραγώγηση, λάθη, σφάλματα και παραλείψεις στο εξής όχι μόνο δεν επιτρέπονται, αλλά και πρέπει να τιμωρούνται διά της ψήφου και γιό πάντα οι πράξαντες τα ΦΑΒΛΑ.

Η ώρα γιό το ξεκαθάρισμα έχει απο καιρό σημάνει για μας τους Έλληνες. Αφου λοιπόν, δεν διεκδηκώμε τίποτε και απο κανέναν, δεν μένει παρά να δώμε τα τρία βασικά, κήρια και καθοριστικής σημασίας θέματα που μας ταλάνίζουν—μας αλλέθουν—και καθημερινά μας φέρνουν σε προστριβή και σύγκρουση είναι: Πρώτο η μακρόχρονη εξάρτηση απο τους ξένους με τις τεράστιες επιπτώσεις που αυτή συνεπάγεται. Εξάρτηση που μας οδήγησε σαν λαό να μας λείπει η ανεξάρτητη, αδέμευτη και ανυπότακτη παιδεία: Εθνική και ατομική. Πρέπει να ομολογήουμε οτι ποτέ δεν ατόνισε η ξενοδουλία των συντηρητικών και αναχρονιστικών δυνάμεων. Το σύνδρομο της εξάρτησης εξακολουθεί να πλανώτε πάνω απο την Ελλάδα, πλάκ

Και πλανώτε γιότι η άρχουσα τάξη που προέκυψε μετά την Ναυμαχία του Ναυαρόνου, άλλα και αυτή που διαμορφώθηκε μετά το 1830, με τον Τρικούπη και το 1909 με τον Βενιζέλο, ενώ ολοκλήρωσαν με τεράστιες θυσίες αίματος το πανελλήνιο Εθνικό κράτος και έφεραν την κήθαρη στην πολιτική τραγωδία που η διάρκειός του

ητ κράτισε πεντακώσια και πλέον χρόνια και ολοκληρώθηκε με
 τον την Ελληνοτουρκική φιιλία, δεν στάθηκε ικανή λόγω ακριβώς
 αυτής της εξάρτησης - που ενώ έλυσε τα ιδικά της - να
 να προβλήματα με την εξάρτηση - δεν στάθηκε ικανή να
 αναπτύξη παραγωγικά την χώρα γεγονός που θα έδινε την
 δυνατότητα στον Ελληνικό λαό να υλοποιήσει, με τους υσει
 σε προϊόντα την καθημερινά παραγόμενη μύκη και
 πνευματική του δύναμη - τον μόνο θυσασυρά και περιουσία
 που έχει καθ' ύπομον και λαός - θυσασυρά τον οποίο θα
 εκμεταλλεύονταν η ίδια και για λογαριασμό της και όχι
 να κάνει τον δουλέμπορα και να την εξάγει στο εξωτερικό
 μέσω της μετανάστευσης, εκτιμάω οποιονδήποτε
 που οι Αρσενίωθιότοι στην παραγωγική ανάπτυξη της χώρας
 ήταν και παραμένουν πολέμιοι - αντί στάθηκε η Ξένη
 εξάρτηση και κυρίως οι Αγγλοι, που την εποχή εκείνη
 ήταν το εργοστάσιο του κόσμου και ήθελε να έχει και την
 Ελλάδα πελάτη και τοχο ανταγωνιστή
 ητ οπ Δεν στάθηκε με δυό λόγια ικανή να εξασφαλίσει
 δουλεία στο Ελληνικό λαό - έτσι ώστε να μπορεί να φάει
 ένα κομμάτι γλυκό ψωμί στον τόπο που γεννήθηκε. Και όχι
 να πρέχει στα πέρια του κόσμου δουλεύοντας κάτω από
 τις πιο τραγικές και Απάνθρωπες συνθήκες
 συνθήκες - ανθρακορυχείο, λάντζα κλπ - για να το
 εξασφαλίσουν. Δεν μπόρεσε λόγω υποταχής στους Ξένους να
 βάλει σε κίνηση και εφαρμογή την διαλεκτική ενότητα
 του: Θέλω, μπορώ, κάνω. Ενότητα που λειτουργεί, με το
 θέλω και αφού θέλω μπορώ θέση. Με το μπορώ και αφού μπορώ
 κάνω: Αρνηση. Και αφού μπόρεσα και #κανα αυτό που
 ήθελα: Αρνηση της άρνησης Ξαναθέλω: Θέση. Νέα προσπάθεια
 κο. Αέναη επανάληψη της ενότητας: Θέλω, μπορώ, κάνω.
 Οι επιπτώσεις της ενεργίας και της μετανάστευσης
 στην οικονομία της χώρας, που δεν μπορεί να εξασφαλίσει
 δουλεία και καταφεύγει στην μετανάστευση είναι όχι
 απλά τεράστιες αλλά τραγικές. Και είναι τραγικές γιατί
 ενώ γίνονται οι δαπάνες - διατροφή, ένδυση, στέγαση
 κλπ - καθημερινά για την παραγωγή της πνευματικής και
 μύκης δύναμης - δεν μετουσιώνεται σε Εθνικό
 πλούτο. Συνέπεια σε ό,τι αφορά την ανεργία κάθε μέρα
 που περνά η χώρα να γίνεται φτωχότερη. Ο άνεργος να
 υποφέρει και να οδηγείται σε αδιέξοδα. Τον βέβαιον
 υποσιτισμό - πείνα και πόλα τα άλλα επάκλουθα που αυτή
 συνεπάγεται.

Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΩΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

Πρίν από αρκετές μέρες, το θέμα της τρομοκρατίας βρέθηκε για μία ακόμα φορά στο επίκεντρο, μάλιστα την φορά αυτή έγινε συζήτηση σε επίπεδο πολιτικών αρχηγών. Οι συζητήσεις πολλές, οι εικασίες περισσότερες και οι τοποθετήσεις επώνυμων και ανώνυμων ακόμα περισσότερες.

Ο καθένας επώνυμος και ανώνυμος, είπε την γνώμη του για το ποιός είναι τρομοκράτης, ποιός είναι ο ρόλος των οργάνων της δημόσιας τάξης και πώς αυτά θα μπορούσαν να λειτουργήσουν αποτελεσματικότερα γενικά και στον χώρο της καταστολής ειδικά.

Ο κ Μηστοτάκης μάλιστα ανέλαβε Πρωθυπουργός, αμέσως μετά τις προγραμματικές δηλώσεις απευθυνόμενος προς τα όργανα τάξης, προσδιόρισε με σαφήνεια τον ρόλο τους "το κράτος είστε εσείς" και προκειμένου να επιβεβαιώσει του λόγω τώ ασφαλέως δεν παραλείπει να επισκέπτεται τους αστυνομικούς στα Νοσοκομεία και τις Εθνικές επετείους τις πρώτες σχεδόν επισκέψεις που κάνει για χρόνια πολλά είναι οι χώροι που γιορτάζουν τα σώματα δημόσιας τάξης.

Το ίδιο εννοεί και όταν ζητά συνέναυση και στήριξη ή όταν ζητά συλλαλητήριο συμπαραστάσης και όταν θεωρεί "απόλυτα ικανοποιητική" την εξήγηση του κ Υπουργού δημόσιας τάξης—για τα διακριτικά—επισημοποιώντας την αφαίρεση των διακριτικών αριθμών απ τις στολές "για να αυξηθεί η αυτοπεποίθηση των ανδρών των ΜΑΤ" με το επιχείρημα ότι "ισχύει και σήμερα το ίδιο καθυστάς, που ίσχυε και επί ΠΑΣΟΚ". Και λίγο αργότερα με την δήλωση ότι "δεν άλλαξε τίποτα. Ισχύει αυτό που ίσχυε πάντα" για να προσθέσει ότι "τίποτε δεν άλλαξε απ το αυτό που ίσχυε στο παρελθόν"

Η κάλυψη της δήλωσης του κ Υπουργού δημόσιας τάξης "οι αστυνομικοί πρέπει να καλύπτουν τα διακριτικά τους", αποτελεί ωμή παραβίαση του Νόμου και των κανονισμών που καθορίζει την λειτουργία τους. Δίνει το πράσινο φως για το ακαταδίωκτο κάθε αστυνομικής αυθαιρεσίας και οδηγεί στην παραβίαση των Συνταγματικών διατάξεων που καθορίζει ρητά ποιός είναι ο ρόλος και η αποστολή των οργάνων τάξης.

Επειδή πολλήσ λόγος γίνεται για το πώς λειτουργούν και συμπεριφέρονται τα όργανα τάξης επί Ν Δ και ΠΑΣΟΚ, εκείνο που πρέπει να δούμε είναι ποιός είναι η αποστολή τους. Το Σύνταγμα ορίζει συγκεκριμένα την αποστολή τους. Η άρχουσα

τάξη όμως μέσω των πολιτικών της εκπροσώπων τα θέλει

πιστώ και αφοσιωμένα στην περιφρούρηση των δικών της συμφερόντων.

Όσον αφορά τον τρόπο λειτουργίας και συμπεριφοράς των οργάνων τάξης αυτή κάθε φορά καθορίζεται απ το πώς είναι διαμορφωμένα τα κοινωνικά-οικονομικά συμφέροντα της και κυρίως πώς ασφαλή νοιώθει κάθε φορά το κοινωνικό-οικονομικό σύστημα, που αυτή έχει διαμορφώσει. Τό ίδιο συμβαίνει-ισχύει και με τους νόμους: Ψηφίζονται για να απονέμουν-αποδώσουν κοινωνική δικαιοσύνη στην ουσία όμως: Ψηφίζονται για να στηρίξουν-εδραιώσουν τα κεκτημένα και αναθεωρούνται και να τα επεκτείνουν, γι αυτό και κανένας νόμος δεν καταργείται. Αφού ψηφιστεί και αν ακόμα δεν συντρέχουν στο μεταξύ οι ίδιοι λόγοι για τους οποίους ψηφίστηκε δεν καταργείται. Μπαίνει στο χρονοντούλαπο και όταν το καλέσει η ανάγκη γίνεται ως διαμαγείας η νεκρανάστασή του έτσι που να επαληθεύει εσείς ο μεγάλος Μοντεσκή, που όταν τον ρώτησαν τι είναι Δίκαιο, είπε: "Δίκαιο είναι η αναγωγή σε Νόμο το συμφέρον της άρχουσας τάξης".

Σαν νομικός και πολιτικός-φρουρός-αυτά ακριβώς είχε υπόψη του και προσπαθεί να υλοποιήσει ο κ Μηστοτάκης, όταν έλεγε ότι "το κράτος είστε εσείς" και οι εφαρμόζοντες τους Νόμους ξέρουν να ξεχωρίζουν που επιβάλλεται να εφαρμόζονται και που όχι. Πχ στις 9-1-92 το Συμβούλιο Επικρατίας είχε εκδώσει απόφαση να ανασταλούν τα έργα επέκτασης της πετρώλα. Κανένας όμως αρμόδιος δεν έσπευσε να εφαρμόσει την απόφαση. Ενώ ο αυτός που "πρέπει" μέχρι άτου πείρς κίμινο έχει εφαρμοστεί.

Για τον ίδιο ακριβώς λόγο και επί ΠΑΣΟΚ το κυρίαρχο σύνθημα σε ό,τι αφορά τα όργανα τάξης ήταν: "Με τα ΜΑΤ και τα ΜΕΑ για μία Ελλάδα νέα". Αυτό και άλλα παρόμοια συνθήματα επικαλείται ο κ Μηστοτάκης, ότι το ίδιο καθεστώς ίσχυε και επί ΠΑΣΟΚ.

Βέβαια, η Κυβέρνηση καταφεύγει σ αυτά τα μέσα γιατί-πρίν πάρει την εξουσία και για να την πάρει ανέλαβε κάποιες υποχρεώσεις: Να μεταφέρει εισοδήματα απ τα κατώτερα στρώματα στα ανώτερα. Στην προσπάθεια να υλοποιήσει τις υποχρεώσεις που ανέλαβε, προκαλεί την αγανάκτηση αυτών που βλέπουν όχι μόνο να εξαιμίζεται το ήδη γλήσχρο εισόδημά τους, αλλά και καθημερινά να μεγαλώνει η αβεβαιότητα και η ανασφάλεια βγαίνουν στους

δρόμους. Αγνίζονται και διεκδικούν το δικαίωμα στην Ζωή.

Για να ελέγξει λοιπόν, ο κ Πρωθυπουργός, αυτό το ογκώμενο ρεύμα του λαού έφτασε στο σημείο να ενθαρρύνει

ουσιαστικά τα όργανα τάξης να αυθαιρετούν.

Έτσι μετά την δήλωση ήταν ανέλαβε ο κ Μπεσοτάκης Πρωθυπουργός: "κράτος είστε εσείς" τώρα τους ενισχύει την "αυτοπεποίθηση" έτσι ώστε να μπορούν να αυθαιρετούν. Τ

αδιόκριτα, χωρίς τον φόβο ότι διατρέχει τον κίνδυνο να γ

μηνυθούν απ αυτούς πάνω στους οποίους αυθαιρετούν, και που

τις περισσότερες φορές είναι ανώποτοι πολίτες. Πχ

Σκυφτάλης, Μαρίνος, την Δηκιγόρο Κούρτοβικ για να αρκεστώ

στις πρόσφατες

Ενέργειες σαν αυτές εντάσσονται στα σχέδια τρομοκρατίας των πολιτών και μετατροπή της αστυνομίας σε

ανεξέλεγκτο υπερ κράτος. Είναι δείγματα αποχαλίνωσης, του

αυταρχισμού και βάνυσης καταστολής κάθε έμπρακτης

αμφιβήτησης ή κριτικής. Είναι δείγματα ότι οι Δημοκρατικές

Ελευθερίες διατρέχουν τον κίνδυνο να εκμηδενιστούν και να

μετατραπούν σε τύπο χωρίς περιεχόμενο. Είναι δείγματα ότι

καθημερινά μεγαλώνει αντί να μικραίνει το Δημοκρατικό

έλλειμμα.

Οι Αστυνομικοί όλων των σωμάτων είναι Δημόσιοι Υπάλληλοι. Όργανα του κράτους, όπως είναι όλοι οι άλλοι

κρατικοί Υπάλληλοι. Συνεπώς η αφαίρεση των διακριτικών

είναι παράνομη γιατί ο αριθμός στην στολή είναι η

διακριτική ετικέτα που έχει στο γραφείο του και η

προσωπική σφραγίδα που έχει κάθε Δημόσιος Υπάλληλος έτσι

ώστε ο πολίτης να ξέρει ποιος είναι ο Υπάλληλος και η

πολιτεία να ελέγχει τις πράξεις του κάθε Υπάλληλου.

Στην ανωνυμία κρύβεται το παρακράτος που την δράση του

την γνωρίσαμε στο παρελθόν. Τα ΜΑΤ και κάθε άλλο σώμα δεν

είναι παρακράτος. Είναι όργανα του και όχι το

κράτος-επώνυμά και με συγκεκριμένη στολή στην οποία

στολή, δεν μπορεί να μην έχει διακριτικά. Η ανωνυμία και η

ενθάρρυνση στην αυθαιρεσία ανοίγει τους Ασκούς του

Διάλου.

Βέβαια τα μεταπολεμικά χρόνια η απόκρυψη των

διακριτικών ήταν και απ ό,τι φαίνεται, εξακολουθεί να

είναι άγραφος νόμος για την Αστυνομία. Γιατί μόνο με τον

τρόπο αυτό καλλιεργήθηκε παλιά και καλλιεργείται και

σήμερα η παλιά διαχωριστική γραμμή. Απ την μία πλευρά η

ανεξέλεγκτη Αστυνομία και απ την άλλη η κοινωνία με

ανυπεράσπιστα τα Συνταγματικά της δικαιώματα.

Οι κατακτητές τους "μιδήςαντες" και τους προδότες τους

φορούσαν κουκούλες για να κρατήσουν την ανωνυμία γιατί

αλλοίως δεν συνεργάζονταν. Η αφαίρεση των διακριτικών δεν

ενισχύει την αυτοπεποίθηση ενθαρρύνει την

αυθαιρεσία. Λύνει τα χέρια των ΜΑΤ να δίνουν αδιάκριτα χωρίς τον φόβο να γνωριστούν απ τον πολίτη του δέχεται τα χτυπήματα.

Τα όργανα τάξης είναι παιδιά του λαού ειπε ο κ. Υπουργός Αναγνωστάπουλος. Πράγματι είναι παιδιά του λαού και μάλιστα απ τα κατώτερα εισοδηματικά στρώματα. Πώς συμβαίνει όμως αυτά τα παιδιά του λαού μετά την κατάταξη τους στα σώματα ασφαλείας να μετατρέπονται ο φόβος και ο τρόμος του λαού; Τι ακριβώς συμβαίνει και γίνεται αυτή η μεταστροφή; Και από παιδιά του λαού που πράγματι είναι σε όργανα της άρχουσας τάξης και των κομμάτων που αυτά την εκπροσωπούν; Και όμως παρά την τέτοια μεταστροφή που τους γίνεται υπάρχει προσέλευση για κατάταξη. Και όχι μόνο υπάρχει αλλά θα έλεγε κανείς ότι προκειμένου να καταταγούν υποχρεώνονται να καταφεύγουν σε παρακλήσεις σε παράγοντες και πολιτικούς για να γίνουν δεχθεί στο σώμα.

Το γεγονός αυτό όπως είναι φυσικό τους δεσμεύει πολιτικά πριν, κατά και για όλη την διάρκεια της υπηρεσίας. Τους ίδιους τα υπόλοιπα μέλη της οικογένειας και τα παιδιά τους αργότερα. Αιτία και αφορμή ήταν είναι και παραμένει η ΑΝΕΡΓΙΑ, η πραγματική και η ψευτεχνη η "απαραίτητη" για να λειτουργήσει εύρυθμα και σωστά το σύστημα.

Αν δεν υπήρχε σ αυτήν την έκταση η ανεργία και η καταραμένη φτώχεια στις οικογένειες απ τις οποίες προέρχονται ως είναι βέβαιη η ηγεσία της Αστυνομίας γενικώς και ο κάθε φορά προϊστάμενος Υπουργός, μά και ο εκάστοτε Πρωθυπουργός, πώς δεν είναι η αφαίρεση των διακριτικών που τους κάνει να είναι "υπάκουοι, πειθαρχικοί και υποτακτικοί" στην υπηρεσία. Να υποχρεώνονται να παραβιάζουν τους κανονισμούς λειτουργίας και να είναι σκληροί και άδικοι προς τα σπλάχνα απ τα οποία προέρχονται. Να υποχρεώνονται να κάνουν όλες τις παραχωρήσεις και συμβιβασμούς είναι γιατί υπάρχουν λάγχα ανεργίας οι ανάγκες

Αν δεν υπήρχε αυτή η καταραμένη ανεργία δεν θα είρησκαν Άνθρωπο να ντύσουν όργανο τάξης. Και δεν θα είρησκαν γιατί οι συνθήκες δουλειάς είναι τόσο σκληρές και δύσκολες, που ο καθένας πολύ θα το σκεφτόταν πριν αποφασίσει να καταταγεί αν είχε μια οποιαδήποτε άλλη

λύση.

Η δουλειά του κάθε δημόσιου υπαλλήλου έχει την δική της ιδιομορφία. Ο Αστυνομικός όμως ανεξάρτητα απο βαθμό και σώμα δεν είναι ο συνηθισμένος δημόσιος

υπάλληλος. Είναι ένας ιδιόμορφος υπάλληλος που δουλεύει κάτω απ τις πιο δύσκολες, σκληρές και τραγικές συνθήκες.

Ο χώρος μέσα στον οποίο δουλεύει είναι κατά κύριο λόγο η ύπαιθρος: Με βροχές, χιόνια, κρύο και παγωνιά. Με αέρα ζέστη και καύσινα. Δεν ξέρη τόπο διαμονής, ωράριο εργασίας, γιορτές και εορτασμών. Πότε είναι μέρα να πιάσει δουλειά και πότε νύχτα να σχολάσει. Διατρέχει ανά πάσα στιγμή όλων των ειδών τους κινδύνους, χωρίς δικαίωμα γνώμης και άρνησης. Χωρίς δική του θέληση και απόφαση. Πάντα εντέλειται. Ποτέ δεν κρίνει και ούτε προτίνει. Είναι με δυό λόγια ένα κινούμενο-νούμερο. Λειτουργεί εν ήδη μηχανής.

Αποστολή των οργάνων τάξης είναι η προστασία του πολίτη γενικά και όχι μόνο της άρχουσας τάξης, μιας πολιτικής παράταξης ή ιδεολογίας.

Για να γίνει αντιληπτό σ όλη την έκταση τί σημαίνει και πώς λειτουργεί το απλό όργανο τάξης αρκεί να φανταστεί για λίγο στον εαυτό του στην μέση του δρόμου να ρυθμίσει την κυκλοφορία. Η να κινήσει κάποιον κλέφτη ή κάποιον που έκανε μια οποιαδήποτε παρανομία κλη, κλη.

Απ το σύνταγμα αποστολή των οργάνων τάξης είναι η αποτροπή, βρώληση και η δώση του κοινού ποινικού εγκλήματος. Για το σκοπό αυτό η αστυνομία κάνει το δίκτυο πληροφοριών, οργανώνει την συστηματική παρακολούθηση. Έχει επαφή και συνέχεια με το ποινικό έγκλημα.

Δυστυχώς όμως όταν η άρχουσα τάξη δεν μπορεί να εξασφαλίσει τον άγκο των κερδών που έχει προγραμματίσει γιατί ο λαός αντιδρά στην τέτοια ένταση της εκμετάλλευσης, οργανώνεται και προβάλλει αντίσταση στα σχέδια της πολύ περισσότερο όταν δεν αποδέχεται τον τρόπο που τον κυβερνά ή της αμφισβητεί την εξουσία τότε αναθέτει στους εκπροσώπους της στην εκτελεστική εξουσία, αν όχι να εγκαταλείψει την δώση του ποινικού, αλλά το κύριο βήρος να το ρίξει κυρίως στο πολιτικό-ιδεολογικό "αδίκημα" το φρόνημα-σκέπτεσθε του λαού και τότε είναι που τα όργανα τάξης μετατρέπονται απο φρουροί και υποτίθεται υπερασπιστές του λαού γίνονται το φάβητρο, οι δεινόστες του λαού με όλες τις γνωστές στο

πανελλήνιο συνέπεις.

Και για να αναφερθούμε λίγο και στο παρελθόν που επικαλέστηκε ο κ Πρωθυπουργός, πρόκειμένου να μας πείσει ότι τίποτε δεν άλλαξε στην λειτουργία των οργάνων τάξης και για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους έχει δίκαιο ο κ Πρωθυπουργός, στον πολιτικό και ιδεολογικό χώρο σε

ο,τι αφορά το έλεγχο του φρονήματος έτσι λειτουργούν-αυτά ακριβώς είχε συμβεί:

Αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρεις κατακτητές η άρχουσα τάξη, που στην διάρκεια της κατοχής αρνήθηκε για άλλη μία φορά, να παίξει τον ιστορικό της ρόλο- όπως και το 21-για να ξανά επανέλθει στην εξουσία και για να μπορεί να ελέγξει: Την σκέψη, την θέληση και δράση του λαού προκειμένου να λύσει τα δικά της ταξικά και πολιτικο-οικονομικά προβλήματα επί σαράντα σχεδόν χρόνια μετέφερε ολόκληρο το ποινικό και εγκληματολογικό δίκτυο στην σκέψη και το φρόνημα, με αποτέλεσμα με το πέρασμα του χρόνου να αποδιαθρωθεί-τεχνικά- και να μην είναι σήμερα σε θέση να ανταποκριθεί σωστά και σ' άλλη την έκταση, ώστε στο ποινικό για να μην αναφέρει κανείς την τρομοκρατία που δέκα εφτά και πλέον χρόνια τώρα να βρίσκεται εκτός θέματος.

Επειδή ενδέχεται κάποιος να αμφισβητήσει την τέτοια χρήση των οργάνων τάξης, έχω το δικό μου προσωπικό παράδειγμα, που όχι απλώς επαληθεύει, αλλά επιβεβαιώνει του λόγου το αληθές.

Αποφυλακίστηκα τον Απρίλη το 1963, έκτοτε και μέχρι τις πρώτες πρώτες ώρες της 21 Απριλίου 1967, που με συνέλαβαν δεν υπήρχε μέρα, ώρα και στιγμή που να μην έχω δίπλα ή πίσω μου, όπου και αν πήγαινα-ακόμα-σε δημόσιο ουρήτήριο ένα όργανο τάξης. Το ίδιο συνέβει και μετά τον γυρισμό μου στις 22-2-70 σαν άρρωστος απ το Παρθένυ της Λέρου που με είχαν εξορίσει ως την μεταπολίτευση και λόγω συνήθειας και μέχρι τότε και τα όργανα τάξης συνειδητοποιήσουν την πράξη της χούντας.

Αν δεν υπήρχε η ΑΝΕΡΓΙΑ, οι μισθοί των οργάνων τάξης δεν θα ήταν και σήμερα ακόμα αυτοί που ήταν κάποτε. Οι υπερωρίες και οι αρχές θα πληρώνονταν και ανθυμεινώς θα ήταν το επάγγελμα. Και κυρίως η συμπεριφορά του συστήματος και των ανωτέρων, δεν θα ήταν αυτή που είναι και σήμερα ακόμη. Και το πιο βασικό θα υπήρχε συνδικαλισμός και στα σώματα ασφαλείας, όπως υπάρχει για όλους τους άλλους

στη χώρα: οι εργαζόμενοι, οι υπάλληλοι, οι φοιτητές, οι δημοσίους υπαλλήλους.

Και μια που ο λόγος για τον συνδικαλισμό. Γιατί αλήθεια η Κυβέρνηση, δεν επιτρέπει-φοβάται- των συνδικαλισμό στα σώματα ασφαλείας;

Τα όργανα τάξης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι είναι Άνθρωποι, άρα και η μεταχείρησή τους θα πρέπει να είναι Ανθρώπινη, και πρώτα απ όλα απ το ίδιο το σύστημα, την εκτελεστική εξουσία, τον εκάστοτε προϊστάμενο Υπουργό, και

απ' όλη την κλίμακα των βαθμοφάρων με τους οποίους ζει και συνεργάζεται ο απλός αστυνομικός.

Τα όργανα τάξης όποιου σώματος και βαθμού και άν είναι πρέπει να ξέρουν ότι ο λαός τα αγαπά και τα σεβείται όχι μόνο γιατί προέρχονται απ' τα σπλάχνα του, αλλά και γιατί απ' το σύνταγμα είναι όργανα ΤΑΞΗΣ και όχι εργαλεία στα χέρια κάποιων. Τα αγαπάει γιατί ξέρει ότι όποιο πρόβλημα κοινωνικό-οικονομικό σύστημα και αν αποφασίσει ο λαός να επιβάλλει για αρκετές δεκαετίες και έως ότου

συνειδητοποιήσουμε τί σημαίνει να ζεις εναντίον ενός ελεύθερου Συνάνθρωπου, Λευτέρου, Δίκαιου, Δημοκρατικού καινούτιπάλλο έχει σχέση με την ουσία και τον περιεχόμενο Ανθρώπου - θανου και υπάρχουν όργανα τάξης συνεπώς και η συμπεριφορά της ίδιας αρχουσας τάξης και της εκτελεστικής εξουσίας προς αυτά πρέπει να είναι Ανθρώπινη. Το ίδιο ισχύει και για τα άλλα όργανα τάξης ότι η συμπεριφορά προς το λαό πρέπει να είναι πολιτισμένη, Ανθρώπινη και υπέρπαντως δι' καθαρού ο

Συνεπώς, όταν τα όργανα τάξης πάψουν να είναι ο φόβος και ο τρόμος του λαού. Όταν γίνουν βαυκά που ο λαός νοθεύει απ'καλεί αστυνομία των πολιτών. Όταν θα εφαρμόζονται σωστά οι κανονισμοί, τηρηθούν απαρέγκλιτα τα Ανθρώπινα και συνταγματικά κατοχυρωμένα δικαιώματα του πολίτη. Όταν η συμπεριφορά της περιουσία, και τα γενικότερα συμφέροντα της ολόκληρης του λαού και όχι μόνο της αρχουσας τάξης. Όταν για πρώτη φορά νοιώσει ο λαός ότι τα όργανα τάξης είναι πράγματι όργανα τάξης ολόκληρου του λαού και όχι μόνο όργανα της αρχουσας τάξης. Όταν καταλάβουν ότι έχουν πλάνα εργοδότη τον λαό και ότι αυτές απ' το νατέρημα του τα όργανα πληρώνει. Όταν και με τον δικό τους αγώνα στηρίξουν τα ήδη υπάρχοντα συνδικαλιστικά σωματεία έτσι ώστε να λειτουργήσει και στα όργανα τάξης ο ελευθεροί και δημοκρατικός και ενιαίος συνδικαλισμός και όχι αυτής της μορφής συνδικαλισμού που σκόρπωσε το Υπουργείο Δημόσιας Τάξης, που πέρα απ' όλα τα άλλα χωρίζει τους

αξιωματικούς απ' τους υπόλοιπους αστυνομικούς Συνδικαλισμό που θα εφαρμόζει σωστά και προς κάθε κατεύθυνση τα προβλεπόμενα απ' τον κανονισμό λειτουργίας. Που θα υπάγεται αυτοέλεγχος ώστε να μην παραβιάζεται και κυρίως να μην γίνονται παρανομίες. Τότε θα τα δει και ο λαός σαν όργανα πραγματικά όργανα τάξης. Θα τα εκτιμήσει και θα τα υπερασπιστεί συμπαράσταθεί.

Ο αστυνομικός πρέπει να είναι φίλος και προστάτης του πολίτη και όχι δυνάστης του. Επειδή πια πάνω χρησιμοποιεί την φρόση: Όταν και μερικοί

τον δικό τους αγώνα στηρίζουν τα ήδη υπάρχοντα κεντρικά όργανα της οργάνωσης. Φράση που μπορεί να σοκάρει μερικώς τους υφάρξαντες πληρεφόρους, ότι έχουν και οι αστυνομικοί τους δικούς τους αγώνες. Στην διάρκεια της κατοχής εκατοντάδες αστυνομικοί και κορυφαίοι στελέχη ήταν οργανωμένοι στο ΕΑΜ και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες στην Εθνική Αντίσταση και πολλοί απ αυτούς πολέμησαν τους κατάκτητές απ τις γραμμές του ΕΛΑΣ.

Δηλώσεις σαν αυτές κύριε Πρωθυπουργέ, όχι μόνο δεν είναι δυνατόν να έχουν την σύνευσή και την στήριξη, αλλά φέρνουν σε αντιπαράθεση τα όργανα της τάξης με την κοινωνία. Διασπούν την κοινωνική συνοχή. Καταστρέφουν τον κοινωνικό ιστό. Οδηγούν στην αντιπαράθεση την στιγμή που οι απειλές για την χώρα μας κάθε μέρα που περνά πυκνώνουν γίνονται περισσότερες και μεγαλύτερες.

Οποιος δεν έχει παρελθόν δεν υπάρχει. Και όποιος ξεχνάει το παρελθόν είναι υποχρεωμένος να το ξαναζήσει. Το παρελθόν όμως κύριε Πρωθυπουργέ, που επικαλεστήκατε προκειμένου να πείσεται "ότι πάντα έτσι γίνονταν" είναι ένα κεφάλαιο που δεν πρέπει να το επικαλείται κανείς σαν επιχειρήματα. Και δεν πρέπει γιατί ο τρόπος που χρησιμοποιήσε η άρχουσα τάξη τα όργανα τάξης και ασφάλειας είναι καταδικασμένο στην συνείδηση του λαού σε βαθμό που και η ίδια προκειμένου να τα αποχαρκτηρίσει. Να αμβλύνει την αλγηνή εντύπωση που είχε προκαλέσει η άσχημη και Απάνθρωπη συμπεριφορά στην οποία τα ρουχάκια των εξανόγκων υποχρεώθηκε να αλλάξει τις στολές, για αυτό και πρέπει να έχει σαν αναφορά την αποφυγή και όχι την επαναφορά. Και δεν πρέπει γιατί θυμίζει μαύρες, σκοτεινές, τραγικές και Απάνθρωπες μέρες.

Τότε η αξιοπρέπεια, το δίκαιο και τα δικαιώματα του Ανθρώπου και του πολίτη είχαν ξεχαστεί και η Ζωή του Ανθρώπου ήταν όση και η αξία ενός αυγού, αν όχι φτηνότερη. Και σε αυτήν την κατοχή η Ζωή του Ανθρώπου είχε μια κάποια μεγαλύτερη αξία απο ο,τι τα πρώτα τέσσερα πέντε μεταπολεμικά χρόνια.

Συνεπώς αν κάτι πρέπει να γίνει με τα όργανα τάξης και στα όργανα τάξης είναι να αποτοξινωθούν απ τα κατάλοιπα του εμφυλίου πολέμου και και της δικτατορικής περιόδου. Να τους επιτραπεί το είδος και η μορφή της συνδικαλιστικής οργάνωσης που οι ίδιοι κρίνουν σαν την καλύτερη για το σώμα τους και κυρίως ας εγκαταληφθεί επιτέλους κάθε προσπάθεια χειραγώγησης. Ας λειτουργήσουν επιτέλους και τα

τάξης μέσα στα συνταγματικά καθορισμένα και για αυτά
πλαίσια, έτσι ώστε να νοιώσουν και αυτοί ισότιμοι και
αξιοπρεπής Άνθρωποι. Αν πράγματι παρθούν προς την
κατεύθυνση αυτή τα αντιστοίχα μέτρα ως είναι βέβαιοι ότι
θα εργαστούν με περισσότερο Ήλιο ώρα και απόδοση. Αλλά
και οι ίδιοι απ τα συνθήματα "το κράτος ειντε εσείς" και
αλλά παρόμιας και τα μεγάλα λόγια.

Βέροια 30-8 1992

Κώγλιας νίκος.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Ζούμε χωρίς αμφιβολία σε μια μεταβατική εποχή. Το τέλος του ψυχρού πολέμου τελείωσε το 1989, μετά την κατάρρευση του υπαρκτού στην Α. Ευρώπη και την ΕΣΣΔ και των τειχών που χώριζαν του δύο κόσμους, που τόσο έντονα συμβόλιζε η πτώση του τείχους του Βερολίνου.

Αμέσως μετά την πτώση της "αυτοκρατορίας του κακού" οι ΗΠΑ σαν την μόνη πιά υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης άρχισαν να εφαρμόζουν τη νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν Νέα Τάξη Πραγμάτων με την έννοια ότι έχει σαν στόχο ένα νέο κόσμο στον οποίο θα πρωτανεύει η ασταθερότητα και η ειρήνη.

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρου Μπούς, στο περίφημο διεθνές συνέδριο ΑΣΡΕΝ στο Κολοράντο των ΗΠΑ, που ήταν προσκαλεσμένος στις δύο Αυγούστου το 1990 Την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της 1ης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο. Είπε επί λέξη στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπούς: "Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για την διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσίας μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, Περσικό και την Μεσόγειο για να έχουμε την δυνατότητα να ανταποκρινόμαστε σε κρίσεις και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο". Και σε συνέχεια "θα παραμείνουμε στην Ευρώπη όσον καιρό μας το ζητήσουν και είναι αναγκαίο, για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας και για να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό" "Για να κλείσει με την..." "θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία ή τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική"

Γιὰ τον σκοπό αυτό και μετά την σοβιετική απειλή διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές δυνάμεις πυρηνικής αποτροπής με διπλειρωτικούς πυραύλους πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλων τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των

άστρων. Αναδιαθρώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχικίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Και για να υλοποιήσει τους μεγαλεπίβολουσ αυτούσ στόχουσ μετά την επιτυχία του στον Κόλπο ζήτησε ευρύτερες εξουσίεσ που θα του επιτρέπουν την πώληση όπλων και την χορήγηση πάσης φύσεωσ "βοήθειασ" σε ξένεσ χώρεσ χωρίσ την άδεια του Κογκρέσου. Ο πρόεδροσ Μπούσ, αν επανεκλεγεί ελπίζει να πετύχει εκεί που άλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλ στην κατάργηση περίπλοκων κανονισμών που έχει επιβάλλει το Κογκρέσο τα τελευταία 30 χρόνια και που περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικήσ πολιτικήσ.

Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο περιορισμόσ των εξοπλισμών-που τόσεσ ελπίδεσ είχε στηρίξει η Ανθρωπότητα-πρόσ το παρόν μέμει όνειρο απάτηλο και άπιαστο.

Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια το πεντάγωνο αναφέρει ότι οι επεμβάσεισ μπορούν να είναι συλλογικήσ αλλ όχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για επεμβάσεισ του μέλλοντοσ θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν όσο και η κρίση. Οτι ο τελικόσ εγγυητήσ της Νέασ Τάξησ είναι οι ΗΠΑ, οι οποίεσ πρέπει να είναι προετοιμασμένεσ να δράύν και ανεξάρτητα. Και το βασικότερο ότι αποστολή των ΗΠΑ, είναι: Να μίν επιτρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικήσ υπερδύναμησ στην Δ Ευρώπη, την Ασία ή στον χώρο της πρώην Σοβιετικήσ Ένωσησ. Επίλοσ ότι πρέπει να υπάρχει πρόβλεψη παρεμπόδισησ της εμφάνισησ καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμειαν το NATO.

Είναι φανερό απ τα παραπάνω αποσπάσματα, ότι η Αμερικανική υπερδύναμη μετά τη λήξη του ψυχρού πολέμου εφαρμόζει τη Νέα Τάξη Πραγμάτων, με βασικό σκοπό και στόχο την επιβεβαίωση και εξασφάλιση της παγκόσμιασ και μοναδικήσ ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ τήσ με στρατιωτικά μέσα, ή προφανώς έστω και με την απειλή χρησιμοποίησησ τους. Απ τα ίδια αποσπάσματα γίνεται, φανερό ότι οι ΗΠΑ επιφυλάσσουν στην εαυτό τους το δικαίωμα να έχουν τη δυνατότητα, ικανότητα και ετοιμότητα, να επεμβαίνουν σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου κρίνουν ότι απειλούνται τα

ζωτικά τους συμφέροντα. Όσον αφορά την δικαιολόγηση της επέμβασης, το είδος της απειλής και την ανάγκη επέμβασης θα καθορίζεται αυθαίρετα απ τις ΗΠΑ.

Επιβεβαίωση όλων αυτών είναι η περίπτωση του Κόλπου και αυτό δείχνουν και οι τελευταίες μεθοδεύσεις και κινήσεις των ΗΠΑ σε σχέση με την Γιουγκοσλαβική κρίση. Πρόσχημα τα "Ανθρώπινα δικαιώματα" που παραβιάζονται μόνο απ τους Σέρβους, Ουσία και περιεχόμενο προσβάσεις και το ξερύζωμα ο,τι θυμίζει 1917.

Ετσι με την πίεση των ΗΠΑ, το Συμβούλιο Ασφαλείας που αποφάσισε "εμπόργκο" κατά της Σερβίας, ενώ δημοσιοποιήθηκε ήδη το NATO να συμμετέχει σε "ειρηνικές αποστολές και εκτός των ορίων αρμοδιότητας του.

Το τραγικό όμως είναι ότι λίγες μέρες μετά την επιβολή των κυρώσεων με την κάλυψη του ΟΗΕ δημοσιεύθηκε η έκθεση του Γ Γραμματέα του ΟΗΕ, που απέδιδε ευθύνες όχι μόνο στους Σέρβους, αλλά και στους Μουσουλμάνους και τους Κροάτες και ωστόσο το Εμπόργκο επιβλήθηκε μονομερώς

Όπλα σε αυτές τις βλέψεις και όρους της Νέας Τάξης, υπάρχει και ένας που λέει περίπου ρητά ότι η οικονομική υποστήριξη και διευκόλυνση των εκστρατιών αυτών και επεμβάσεων πρέπει να γίνονται -εξασφαλίζονται απ τους πλούσιους συνεταιίρους των ΗΠΑ. Υλοποίηση του όρου αυτού έγινε στον πόλεμο του Κόλπου. Ενώ ο πόλεμος στοίχισε 57 περίπου δις δολάρια οι δεσμεύσεις και οι πληρωμές των συμμετεχόντων και μή ανήλθαν σε 69 και πλέον δις. Το ποσό αυτό το επιβαρύνθηκαν η Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ, τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα, η Γερμανία και η Ιαπωνία.

Ο πόλεμος είναι η πιο επικερδής επιχείρηση για το κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Και η Αμερικάνικη ηγεσία έχει πείρα απ τα οφέλη που προσφέρουν οι πόλεμοι: Οι μικροί -τοπικοί και κυρίως οι γενικοί παγκόσμιοι πόλεμοι εκτός απο τα τεράστια κέρδη που προσφέρουν είναι και το αποτελεσματικότερο μέσω γιά την καθυστάση των κρατών. Και η πείρα της Αμερικάνικης ηγεσίας συνίσταται στο γεγονός ότι ενώ η Ευρώπη και στους δύο παγκοσμίους πολέμους έβαλε το αίμα -η μισή ευρώπη για όποιον πήγε

είναι ένα απέραντο Νεκροταφείο-η Αμερική εισέπραξε την αξία του και με την αξία αυτού του αίματος δημιούργησε την τεράστια πολιμική μηχανή με την οποία σήμερα απειλή ολόκληρη την Ανθρωπότητα. Βεβαία συμμετείχε και η ίδια-πάντα όμως προς το τέλος και όταν ήδη έχει κριθεί το αποτέλεσμα-και στους δύο παγκοσμίους πολέμους. Εβαλε όμως τόσο αίμα όσο ήταν απαραίτητο για να εισπράξει την αξία του Αίματος και των δύο πολέμων. Το ίδιο κάνει και στους μικρούς τοπικούς πολέμους. Συνήθως συμμετέχει με συμβούλους, τεχνικούς ή με ένα αριθμητικά μικρό εκστρατευτικό σώμα. Το πόλεμο ή την αντεπανάσταση τον κάνουν οι εγκάθετοι. Τα πιάνια που αυτοί διορίζουν.

Επειτα τα οφέλη από έναν πόλεμο δεν συνίσταται με στην αξία του αίματος. Είναι η πρόσδεση της χώρας που πτήθηκε ή ζήτησε βοήθεια στο όρμα αυτού που υποτίθεται ότι βοήθησε τους εγκάθετους. Είναι οι κάθε είδους διευκολύνσεις. Η μετατροπή της χώρας αυτής σε προγεφύρωμα. Είναι οι Βάσεις: χερσαίες, ναυτικές και αεροπορικές-πυραβλικές κλπ. Είναι η αποθήκευση πυρηνικών-υδρογονικών όπλων. Είναι τηλεπικοινωνίες και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί για προπαγάνδα προς τους γειτονικούς λαούς, αν συμβεί να μην συμφωνούν ότι όλα πάνε καλά και Αγία και δεν μένει παρά να μας μιμηθούν για να απολαύσουν και αυτοί τους καρπούς της "δωρεάν προστασίας". Είναι η επικυριαρχία-ετεροδικία-που καθορίζει πλέον τα πάντα. Τι όπλα και πόσα θα αγοράζει. Είναι η κουλτούρα που επιβάλλει και μέσω αυτής η χειραγώγηση του λαού απ τον επικυρίαρχο. Είναι η αλλοίωση της γλώσσας-με τα πρίφιγκ, τα χάϊ και τα Γιούκ έντι κλπ-η αλλαγή των θών και εθίμων. Είναι το Βέτο και οι επιπτώσεις στην ψυχολογία και την συμπεριφορά του. Είναι η δέσμευση της εξωτερικής και κοινωνικό-οικονομικής πολιτικής καθώς και η δέσμευση της ψήφου στους Διεθνείς οργανισμούς.

Με δύο λόγια η χώρα του δέχεται αυτού του είδους "δωρεάν βοήθεια" πούει να έχει δική της Εθνική πολιτική. Είναι το αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα.

Η Αμερικάνικη ηγεσία στην κοσμοκρατορική της φιλοσοφία εφαρμόζει την στρατηγική που εφαρμόζουν οι Μοναρχίες. Με θεμητά και αθέμητα μέσα και με αυτήν την

βία ακόμα σε συνεργασία πάντα με τους εγκάθετους που ανεβάζουν στην εξουσία προσπαθούν να μετετρέψουν-διαστρέψουν τα πιστεύω του και την Εθνική συνείδηση για να μην μπορεί να σκέφτεται και κυρίως να σκέφτεται πολιτικά έτσι ώστε να "πιστεύει" ότι: Η πουχία και η γαλήνη σε καθεστώς υποταγής και δουλείας είναι προτιμότερη απ το δικαίωμα της Ελευθέριας και συνεπώς ο αγώνας για την κατάκτησή της είναι περιττός μα και μάταιος.

Όσο για την ευνοούμενη του επικυρίαρχου ηγεσία μια και δεν έχει την εντολή του λαού να κυβερνήσει, αντί να καλέσει τον λαό σε αγώνα για την απαλλαγή του απ την επικυριαρχία στεγάζεται κάτω απ την ομπρέλλα του επικυρίαρχου και ενδόμυχα παρακαλάει, αλλά και με πράξεις πολλές φορές υποτιμητικές για τον λαό προσπαθεί να αποδείξει στον επικυρίαρχο ότι η επικυριαρχία του είναι όχι μόνο ευπρόδεκτη αλλά και απαραίτητη για το "καλό όλων".

Κάπως έτσι πρέπει να λειτούργησαν μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο και οι σχέσεις της Ευρωπαϊκής ηγεσίας με την Αμερικάνικη.

Γιατί πως αλλιώς να εξηγήσει κανείς την τέτοια πρόσδεση των Ευρωπαϊκών χωρών στο άρμα της Αμερικής, σε βαθμό που να είναι η Ευρώπη για αρκετές δεκαετίες το αγγιστρωμένο ψάρι.

Βέβαια, την εποχή εκείνη υπήρχε η ανασφάλεια για την άρχουσα τάξη της Ευρώπης ο φόβος να μην τα χάσει όλα, όπως τους "πληροφορούσαν" απειλούσαν οι Γιάγκιδες. Ήταν και η εξάντληση απ τον μακρόχρονο πόλεμο και την κατοχή. Όμως παρ όλα αυτά αναρωτιέται κανείς τί ήταν αυτό που υποχρέωσε χώρες θεισοκράτηρες, αυτοκρατορικές. Χώρες που επί Αιώνες άσκησαν παγκόσμια πολιτική. Χώρες που κατέθυναν επί Αιώνες την Διεθνή πολιτική, που καθόριζαν τις τύχες της Ανθρωπότητας υποτάχθηκαν-ειδικά η Αγγλία-αυσιχητητεί στην Αμερικάνικη άρχουσα τάξη. Ξεπούλησαν τους παγκόσμια διαμορφωμένους μηχανισμούς. Τους ιδεολογικό-πολιτικούς και κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς Παρέδωσαν τους μηχανισμούς πάνω στους οποίους στηρίχθηκε επικυριαρχία της Αμερικάνικης ηγεσίας επί της Ευρωπαϊκής. Δέχτηκαν οι Ευρωπαίοι να συντηρούν τον Αμερικάνικο στρατό που

στάθμευει στην Ευρώπη για δεκαετίες ολόκληρες. Να συναινούν στην δημιουργία επιθετικών στρατιωτικών-αλλόστου μνήμης Φόστερ Ντάλλες-οργανισμών NATO, ΣΕΝΤΟ ΣΕΑΤΟ κλπ. Να διορίζει αποκλειστικά και πάντα τους Αρχιστρατήγους αυτών των επιθετικών οργανισμών. Να καθορίζουν οι ΗΠΑ το ύψος των στρατιωτικών τους δαπανών. Να προσπαθασίζουν οι ΗΠΑ πως θα ψηφίζουν οι Ευρωπαίοι αντιπρόσωποι στους Διεθνείς οργανισμούς. Να έχουν το δικαίωμα του Βέτο σαν υδρυτικά μέλη του χάρτι του Ατλαντικού, χωρίς ποτέ να το ασκήσουν και όταν ακόμα θίγονταν τα συμφέροντά τους. Να υπαγορεύουν τους εμπορικούς όρους-πόλεμος ζωοτροφών βουτύρου-μαργαρίνης. Να εκδίδει κατά βούληση τηλεσύγγραφα, ταξιοδοτικές οδηγίες κλπ κλπ.

Υποτάχθηκε σε βαθμό-με μερική εξαίρεση η Γαλλία-που να την απειλεί κάθε φορά που τόλμησαν να αρθρώσουν δικό του λόγο ότι θα πάρει τον στρατό της απ την ευρώπη και θα τους αφήσει έκθετους στα νύχια του Ανατολικού μπλόκ.

Ακόμα και σήμερα που δεν υπάρχει πιά ο μπαμπούλας του κομμουνισμού εξακολουθεί να απειλεί ότι θα αποσύρει το στρατό απο την Ευρώπη. Και το βασικότερο όχι μόνο επαγρυπνεί ή παρεμποδίζει αλλά απογορεύει και την εμφάνιση ακόμα καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμωσαν το NATO και με βάση το NATO υπονομεύει την μακρόσυρτη και άτολμη προσπάθεια της Ευρώπης να συγκροτήσει δική της εκτός NATO ανεξάρτητη στρατιωτική δύναμη Την ΔΕΕ: Κοινή Ευρωπαϊκή αμυντική πολιτική.

Και είναι άτολμο το νέο σκίρτημα να απαλλαγεί η Ευρώπη απ τον μακρόχρονη Αμερικάνικη επικυριαρχία, γιατί ενώ η συμφωνία των 12 στο Μάαστριχτ χαρακτηρίζει την ΔΕΕ σαν "αναπόσπαστο μέρος της ανάπτυξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης" διατηρεί όμως όλες τις παλιές αγγιλώσεις και δεσμεύσεις που είχαν αναλάβει στο πλαίσιο του NATO και το ακόμα χειρότερο προβλέπει και την ενδυνάμωση του Ευρωπαϊκού σκέλους της Ατλαντικής Συμμαχίας, Συμμαχία στην οποία η ΗΠΑ πέρνουν τις άπαφάσεις.

Σαν αντίτιμο για όλες αυτές τις παραχωρήσεις και ταπεινωτικές για τους λαούς της Ευρώπης συμφωνίες η Αμερικάνικη ηγεσία πρόσφερε καταφύγιο, σιγουριά και ασφάλεια με την πυρηνική της ομπρέλλα και τα απαραίτητα μέσα να τιθασεύσει και να υποτάξει τους λαούς της απ

τους οποίους υποτίθεται ότι κινδύνευε.

Ένα απ τα βασικά επιχειρήματα που χρησιμοποιούσε αμέσως μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, η Αμερικάνικη ηγεσία προκειμένου να προσδέσει την Ευρωπαϊκή στο

ιδεολογικό-πολιτικό όρμα της έτσι που και με την δική της συμμετοχή και συμπαράσταση να υλοποιήσει τα κοσμοκρατορικά της οράματα και στόχους ήταν ότι εκτός απ τον εξωτερικό ο κίνδυνος-της τότε ΕΣΕΔ-διέτρεχε και τον εσωτερικό και αυτός για τους Αμερικανούς πτάν ο μεγαλύτερος. Κίνδυνοι που για την διόγκωση τους έτσι που να φαίνονται υπαρκτοι βοήθησαν ως ένα βαθμό και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι μέσω των Ευρωπαϊκών μηχανισμών που τους είχαν εκχωρήσει.

Όπως ήταν φυσικό τους μηχανισμούς αυτούς που εμβέλειά τους ήταν παγκόσμια οι Αμερικάνοι τους στελέχωσαν και με δικού τους Ανθρώπους και τους χρησιμοποιούσαν ανάλογα με την περίπτωση και τις ανάγκες τους.

Χρησιμοποιώντας σαν μπαμπούλα τα Ευρωπαϊκά κινήματα Εθνικής Αντίστασης -που τόσο τους βοήθησαν στα κοσμοκρατορικά τους σχέδια-και τους προπολεμικούς κοινωνικό-λαϊκούς αγώνες των λαών της Ευρώπης, έπεισαν την Ευρωπαϊκή ηγεσία ότι τα άμεσα και μακροπρόθεσμα συμφέροντά τους είναι συνδεδεμένα-ταυτίζονται με τα δικά τους.

Στην προσπάθεια τους λοιπόν, να εξασφαλίσουν-λύσουν τα στενά ταξικά τους συμφέροντα έχασαν την επαφή με τους λαούς τους. Επαθαν και οι Ευρωπαίοι ιθύνοντες αυτό που έπαθαν οι Έλληνες: Διέθεσαν ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος που είχαν δημιουργήσει στο κηνύγι των Κοινωνικών φρονημάτων και έχασαν την επαφή με το κοινό έγκλημα με αποτέλεσμα να μην μπορούν να το ελέγξουν και σήμερα ακόμα.

Όλα αυτά χωρίς οι Ευρωπαϊκές ηγεσίες να υπολογίζουν τις συνέπειες και τις επιπτώσεις που θα είχε στους Ευρωπαϊκούς και τους υπολοίπους λαούς του κόσμου η τέτοια πρόσδεσή της στο Αμερικάνικο όρμα. Και δεν θα ήταν καθόλου υπερβολή ή και άδικο αν έλεγε κανείς ότι ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, ενώ έλυσε τα δικά της

στενά ταξικά συμφέροντα όχι μόνο απεμπόλισε τα δικαιώματα των λαών της Ευρώπης και του κόσμου γενικά και του τρίτου κόσμου ειδικά αλλά επέτρεψαν στην Αμερικάνικη ηγεσία να βάλει κάτω απ την αποκλειστική και απόλυτη επικυριαρχία της-Θρα Ελλάδα, Αγγλία κλπ-με αποτέλεσμα υπό την πεφωτισμένη ηγεμονία της να οδηγηθούν οι λαοί αυτοί στην σημερινή τραγική κατάσταση. Κατάσταση όπου η έννοια Ανθρώπος ουσία και περιεχόμενο έχασε το νοημά της.

Βέβαια, όπως γράφω και πιο πάνω, σήμερα η άρχουσα τάξη της Ευρώπης -μαζί και της Γερμανίας, αν και αυτή έχει την δική της ιδιομορφία-αντιλήφθηκε το λάθος που διέπραξε και άρχισε δειλά-δειλά να διαμορφώνει τους μηχανισμούς εκείνους που θα της επιτρέψουν να απαγγιζοτρωθεί απ αυτήν την θανάσιμη για μισό Αιώνα πρόσδεση στο Αμερικάνικο άρμα.

Το κακό όμως είναι ότι και την φορά αυτή κάνουν και πάλι το λάθος να σκέπτονται-ιδίως οι πλούσιες χώρες-να σκέπτονται τα στενά ταξικά τους συμφέροντα. Προχωρεί χωρίς να παίρνει υπόψη της τους λαούς, που με την τέτοια πολιτική της άφησε τους Ευρωπαϊκούς λαούς ανυπεράσπιστους στην ξέφρενη πολιτική του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με αποτέλεσμα όρισμένοι λαοί-όπως η Ελλάδα-λόγω ακριβώς αυτής της πολιτικής να μην μπορούν να συμβαδίσουν και να συμμετάσχουν ισοτίμα σε αυτήν την πράγματι δύσκολη προσπάθεια να ξαναβρούν οι Ευρωπαϊκοί λαοί μαζί και ο δικό μας-που τόσο ακριβά πλήρωσε 600000 χιλ, θύματα ειχε στην κατοχή, αλλά και πρόσφερε- τον εαυτό τους.

Απόδειξη ότι η άρχουσα τάξη της Ευρώπης, σκέφτεται μόνο τα δικά της στενά ταξικά συμφέροντα αποτελεί το γεγονός, ότι τα σκιρτήματα-προσπάθεια που κάνει για την απαγγίζοτρωση-Ευρωπαϊκή Κοινότητα-δεν συγκροτήθηκε δημοκρατικά. Και αφού δεν συγκροτήθηκε Δημοκρατικά δεν είναι Δημοκρατικός θεσμός ικανός να ανταποκριθεί στα δύσκολα και πολλά προβλήματα, που βάζει για λύση η εποχή μας. Η εσωτερική οργάνωση και διάρθρωσή της δεν διέπονται απο δημοκρατικές αρχές. Η νομοθετική εξουσία ασκείται ουσιαστικά απ το Συμβούλιο Υπουργών, ένα όργανο που εκφράζει αποκλειστικά και μόνο τα δικά της συμφέροντα αφήνοντας απ έξω-το ευρωκοινοβούλιο-τους λαούς. Βέβαια στην συνθήκη του Μάαστριχτ, υπάρχει ο

όρος "διαδικασία συναπόφασης" και αυτό είναι θετικό. Δεν αρκεί όμως. Εξακολουθεί όμως να υπάρχει μεγάλη γραφειοκρατική όπλα και κυρίως Δημοκρατικό και θεσμικό έλλειμμα. Γι αυτό θα πρέπει να γίνει προσπάθεια για την ΥΠΕΡΒΑΣΗ της συνθήκης του Μάαστριχτ με την επεξεργασία του Συντάγματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το Σύνταγμα αυτό θα πρέπει να έχει πρωτότυπο Ομοσπονδιακό χαρακτήρα, να κατανέμει τις εξουσίες με σαφήνεια και με βάση την αρχή της επικουρικότητας στα τρία επίπεδα (Ένωση-Κράτος-περιφέρεια) και να ποτυπώνει σε πλήρη έκταση τις αρχές της Δημοκρατικής οργάνωσης. Αυτό σημαίνει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθώς και τα Κοινοβούλια των χυμών-μελών θα πρέπει να ΕΧΟΥΝ ευρύτερη και αποτελεσματικότερη συμμετοχή στην προσπάθεια οικοδόμησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η υπαρξη του Δημοκρατικού και θεσμικού ελλείμματος που επί χρόνια επισημαίνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είναι γεγονός αναμφισβήτητο και οφείλεται στο γεγονός ότι το βασικό, κύριο και αποφασιστικό νομοθετικό όργανο ήταν και παραμένει το συμβούλιο των Υπουργών (που εκδίδει κανονισμούς και οδηγίες) το οποίο όμως δεν υπόκειται σε "ψηφο εμπιστοσύνης" των εκλεγμένων αντιπροσώπων στο Ευρωκοινοβούλιο. Ο ρόλος του Κοινοβουλίου μέχρι τώρα είναι συμβουλευτικός. Το Υπουργικό συμβούλιο έχει δικαίωμα "βέτο" και δεν υπόκειται σε "Δημοκρατική νομιμότητα". Με λίγα και απλά λόγια δεν παρέχει τις εγγυήσεις εκείνες που θα εδραίωναν την πεποίθηση στους λαούς της Ευρώπης ότι δεν θα επαναληφθούν πάλι σε βάρος του τα ίδια λάθη που έγιναν τα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια.

Στην διάρκεια της φασιστικής κατοχής οι λαοί της Ευρώπης πολέμησαν με νύχια και με δόντια για την εθνική απελευθέρωση και την κοινωνική δικαιοσύνη. Μα και για το πλάταιμα και το βάθαιμα της Δημοκρατίας. Αμέσως μετά την απελευθέρωση όμως η υψηλή άρχουσα τάξη τα βρήκε με άρχουσα τάξη της Αμερικής όπως τα είχε βρεί στην κατοχή με την Γερμανική. Ταυτίστηκε μαζί της -οχι βέβαια στην έκταση που έγινε στην Ελλάδα- και έβαλε τον λαό στο περιθώριο με αποτέλεσμα να πληρώνει βαρείά λίτρα εδώ και μισόν αιώνα στον μεγάλο "σύμμαχο".

Βέβαια οι Ευρωπαϊκοί λαοί δεν υπόστησαν την σημαία

του αγώνα για να μην γίνει το κακό χειρότερο. Υπήρχε όμως έντονη η απογοήτευση απ την συμπεριφορά της. Και τώρα αγωνίζεται και θα συνεχίσει να αγωνίζεται ξεκινώντας απ την επιβεβαίωση της ιστορίας ότι όλες οι μεγάλες αλλαγές στην κοινωνία των Ανθρώπων απο καταβολής κόσμου, όλες οι κατακτήσεις σε όλους τους τομείς της Ζωής ήταν καρπός κατά κύριο λόγο των λαϊκών αγώνων.

Σε αυτά ακριβώς τα Δημοκρατικά και θεσμικά ελλείμματα και στην μη ισότιμη κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου Εθνικού πλούτου και κυρίως όμως στην μη ενεργό συμμετοχή του λαού στην λήψη των αποφάσεων σφείλεται η άρνηση του να συμπαραταχθεί με όλο του το Είναι με την άρχουσα τάξη για να απαλλαγει όσο το δυνατόν συντομότερα απ τον θανάσιμο εναγκαλισμό απ τον μεγάλο "σύμμαχο"- αφεντικό του κόσμου. Η ιστορία έχει καταλογίσει τις ευθύνες. Και η ευθύνη την βαρύνει. Τα προβλήματα είναι πολλά και δύσκολα. Και η πρόσδεση πολύπλευρη και αρκετά ισχυρή. Γι αυτό πρίν είναι πάλι πολύ αργά θα πρέπει να πειστεί η άρχουσα τάξη της ΕΟΚ ότι μόνη της, χωρίς τον λαό δεν θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα. Εκτός πιά και έχει αποφασίσει ότι όλη αυτή η προσπάθεια αποβλέπει να μειώσει το ποστό των λήτρων και όχι στην απαλλαγή, την λύση των Ευρωπαϊκών προβλημάτων και την ανάλυση μιάς παγκόσμιας σταυροφορίας για την διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου είδους που όχι απλώς κινδυνεύει αλλά βρίσκεται στο παρά πέντε. Είναι καιρός. Ηρθέ η ώρα να πούν οι Ευρωπαϊκοί λαοί σαν ένας Ανθρώπος το μεγάλο όχι στην πείνα, την φτώχεια -οι λαοί της Ασίας και της Αφρικής πεθαίνουν σαν τις μυγες- και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου είναι και ο Ανθρώπος. Να πουν όχι στην νέα τάξη πραγμάτων που έχει δρομολογήσει η Αμερικάνικη ηγεσία ειρήμην του Αμερικάνικου λαού.

Σήμερα τίποτε δεν είναι όπως ήταν χθές και ούτε αύριο θα είναι όπως είναι σήμερα. Αυτό που είπε ο Ηράκλειτος: ότι "τα πάντα ρεί" είχε πάντα την επιβεβαίωση. Σήμερα όμως βρήκε την πλήρη και απόλυτη δικαίωση.

Η ιστορία αφυπνίζεται και μαζί της οι λαοί ψάχνουν τον χαμένο εαυτό τους. Ξανα έρχονται στην επιφάνεια

Ξαχασμένα γεωπολιτικά συμφέροντα, παλιές έχθρες και αντιπαράθεσεις με αποκορύφωμα ο άκρατος εθνικισμός και τα τοπικά συμφέροντα. Η περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας και γενικότερα των Βαλκανίων έχει ερεθίσει τις φιλοδοξίες και την βουλιμία και άλλων μικρότερων δυνάμεων όπως η Ιταλία, η Τουρκία και σε αυτό το Βατικανό. Η σημερινή πραγματικότητα της Γιουγκοσλαβίας είναι αναμφίβολα η τραγική επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτουργούσαν και οι κραυγές του κ Ρήγκαν ότι θα έκανε την Αμερική το "νούμερο ένα" και οι σημερινές του κ Μπούς ότι "ο 21ος αιώνας θα είναι και πάλι Αμερικανικός αιώνας" λόγια που στην απλοελληνική μεταφράση σημαίνουν. Μήν Ξεχνάτε λαοί του κόσμου και μήν βουκαλίξεστε με χίμαιρες και ουτοπίες: Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανενός δικαίωμα, ούτε μπροστά στο θεό. Κανένας δεν έχει την τόλμη να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ή να της αποσπάσει, έστω και ένα μικρό κομμάτι της. Πρέπει όλοι όχι μόνο να το καταλάβουν, αλλά και να το πάρουν απόφαση ότι μόνο εκείνοι που είναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και αλύγιστοι μπρός στο καθήκον. Να διεκασουν με σκληρότητα και αναλγησία θα κρατούν στα χέρια τους τα νίτσα του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του μέλλοντος.

Βέβαια, οι διακηρύξεις αυτές θα μπορούσαν να ανήκουν στην δεκαετία του 1950, όταν η Αμερική μπορούσε να υπαγορεύει μαζί με την θέλησή της και την οικονομική πολιτική στον κόσμο.

Στην σημερινή Ευρώπη. Σε αυτό το κοινό σπίτι, η υλική και η πνευματική υποδομή υπάρχει. Δεν μένει παρά η εφαρμογή και κυρίως η θέληση να αντιπαραταχτεί-αντιταχθεί σε αυτήν την λογική και την έστω μικρότερη σε σχέση με την δεκαετία του 50 οικονομική δύναμη.

Η Ευρώπη καλείται για άλλη μιá φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης για την άμβυνση πρώτα και την εξάλειψη μετά όλων των συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της νέας τάξης πραγμάτων που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ειρήμη του Αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτων.

Τα βήματα που πρέπει να γίνουν πρέπει να είναι: Μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Αν δωθούν σωστές, δίκαιες και Δημοκρατικές λύσεις εκτός από την ένθερμη και αλόφυχη συμμετοχή των λαών όλης της Ευρώπης θα έχει και την συμπαράσταση του Αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο που η Αμερικάνικη ηγεσία δίνει στην νέα τάξη πραγμάτων.

Χωρίς αμφιβολία όλες οι χώρες του κόσμου σήμερα—άλλες σε μικρότερο και άλλες σε μεγαλύτερο βαθμό—αντιμετωπίζουν πολλά και δύσκολα προβλήματα: Οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά και προβλήματα πολιτισμού. Η κοινωνία των Ανθρώπων Ζεί μιά περίοδο ταχύτατων αλλαγών και απρόβλεπτων εξελίξεων. Ο αλόκληρη η Ανθρωπότητα Ζεί και κινείται μέσα σε κλίμα αβεβαιότητας, υποχωρήσεων του πνεύματος της συλλογικότητας γενικά και της κυριαρχίας του ατομικισμού ειδικά.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΟΥ ΧΘΕΣ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ

Ζούμε χωρίς αμφιβολία σε μια μεταβατική εποχή. Το τέλος του ψυχρού πολέμου τελείωσε το 1989, μετά την κατάρρευση του υπορκτού στην Α Ευρώπη και την ΕΣΣΔ και των τειχών που χώριζαν του δύο κόσμους, που τόσο έντονα συμβόλιζε η πτώση του τείχους του Βερολίνου.

Αμέσως μετά την πτώση της "αυτοκρατορίας του κακού" οι ΗΠΑ σαν την μόνη πιά υπερδύναμη παγκόσμια παρέμβασης άρχισαν να εφαρμόζουν τη νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν Νέα Τάξη Πραγμάτων με την έννοια ότι έχει σαν στόχο ένα νέο κόσμο στον οποίο θα πρωτανεύει η σταθερότητα και η ειρήνη.

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρου Μπους, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτο ΑΣΡΕΝ στο Καλοράντο των ΗΠΑ, που ήταν προσκαλεσμένος στις δύο Αυγούστου το 1990 Την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της 1ης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο. Είπε επί λέξη στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπους: "Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για την διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσίας μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, Περσικό και την Μεσόγειο για να έχουμε την δυνατότητα να ανταποκρινόμαστε σε κρίσεις και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο". Και σε συνέχεια "Θα παραμείνουμε στην Ευρώπη όσον καιρό μας το ζητήσουν και είναι αναγκαίο, για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας και για να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ατλαντική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό" Για να κλείσει με την... "Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οπουδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία ή τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική"

Γιό τον σκοπό αυτό και μετά την σοβιετική απειλή διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές δυνάμεις πυρηνικής αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλων τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των

άστρων. Αναδιαθρώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχικίνητες και

σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων τους. Και για να υλοποιήσει τους μεγαλεπίβολουσ αυτούσ στόχουσ μετά την επιτυχία του στον Κόλπο ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα του επιτρέπουν την πώληση όπλων και την χορήγηση πάσης φύσεως "βοήθειας" σε ξένες χώρες χωρίς την άδεια του Κογκρέσου. Ο πρόεδρος Μπους, αν επανεκλεγεί ελπίζει να πετύχει εκεί που άλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλ στην κατάργηση περίπλοκων κανονισμών που έχει επιβάλλει το Κογκρέσο τα τελευταία 30 χρόνια και που περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής.

Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει η Ανθρωπότητα-πρός το παρόν μένει όνειρο απάτηλο και άπιαστο.

Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια το πεντάγωνο αναφέρει ότι οι επεμβάσεις μπορούν να είναι συλλογικές αλλ όχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών. Οτι οι συνασπισμοί για επεμβάσεις του μέλλοντος θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν όσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης είναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να είναι προετοιμασμένες να δρουν και ανεξάρτητα. Και το βασικότερο ότι αποστολή των ΗΠΑ, είναι: Να μην επιτρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στην Δ. Ευρώπη, την Ασία ή στον χώρο της πρώην Σοβιετικής Ένωσης. Επίσης ότι πρέπει να υπάρχει πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμειαν το ΝΑΤΟ.

Είναι φανερό απ τα παραπάνω αποσπάσματα, ότι η Αμερικανική υπερδύναμη μετά τη λήξη του ψυχρού πολέμου εφαρμόζει τη Νέα Τάξη Πραγμάτων, με βασικό σκοπό και στόχο την επιβεβαίωση και εξασφάλιση της παγκόσμιας και μοναδικής ΕΠΙΚΥΦΙΑΡΧΙΑΣ της με στρατιωτικά μέσα, ή προφανώς έστω και με την απειλή χρησιμοποίησης τους. Απ τα ίδια αποσπάσματα γίνεται φανερό ότι οι ΗΠΑ επιφυλάσσουν στν εαυτά τους το δικαίωμα να έχουν τη

και την ανάλυση μιάς παγκόσμιας σταυροφορίας για την διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου είδους που όχι απλώς κινδυνεύει αλλά βρίσκεται στο παρά πέντε. Είναι καιρός. Ηρθέ η ώρα να πούν οι Ευρωπαϊκοί λαοί σαν ένας Άνθρωπος το μεγάλο όχι στην πείνα, την φτώχεια -οι λαοί της Ασίας και της Αφρικής πεθαίνουν σαν τις μυίγες- και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου είναι και ο Ανθρώπος. Να πουν όχι στην νέα τάξη πραγμάτων που έχει δρομολογήσει η Αμερικάνικη ηγεσία ειρήμην του Αμερικάνικου λαού.

Σήμερα τίποτε δεν είναι όπως ήταν χθές και ούτε αύριο θα είναι όπως είναι σήμερα. Αυτό που είπε ο Ηράκλειτος: οτι "τα πάντα ρεί" είχε πάντα την επιβεβαίωση. Σήμερα όμως βρήκε την πλήρη και απόλυτη δικαίωση.

Η ιστορία αφυπνίζεται και μαζί της οι λαοί φάχνουν τον χαμένο εαυτό τους. Ξαναέρχονται στην επιφάνεια ξεχασμένα γεωπολιτικά συμφέροντα, παλιές έχθρες και αντιπαραθέσεις με αποκορύφωμα ο άκρατος εθνικισμός και τα τοπικά συμφέροντα. Η περίπτωση της Γιουγκοσλαβίας και γενικότερα των Βαλκανίων έχει ερεθίσει τις φιλοδοξίες και την βουλιμία και άλλων μικρότερων δυνάμεων όπως η Ιταλία, η Τουρκία και σε αυτό το Βατικανό. Η σημερινή πραγματικότητα της Γιουγκοσλαβίας είναι αναμφίβολα η τραγική επιβεβαίωση αυτής της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτουργούσαν και οι κραυγές του κ Ρήγκαν οτι θα έκανε την Αμερική το "νούμερο ένα" και οι σημερινές του κ Μπούς οτι "ο 21ος αιώνας θα είναι και πάλι Αμερικανικός αιώνας" λόγια που στην απλοελληνική

τους μετάρφωση σημαίνουν. Μήν ξεχνάτε λαοί του κόσμου και μήν βουκαλιζέστε με χίμαιρες και ουτοπίες: Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανενός δικαίωμα, ούτε μπροστά στο Θεό. Κανένας δεν έχει την τόλμη να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ή να της αποσπάσει, έστω και ένα μικρό κομμάτι της. Πρέπει όλοι όχι μόνο να το καταλάβουν, αλλά και να το πάρουν απόφαση οτι μόνο εκείνοι που είναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και αλύγιστοι μπρός στο

καθήκον. Να διεκδικήσουν με σκληρότητα και αναλγησία, θα κρατούν στα χέρια τους τα νήια του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του μέλλοντος.

Βέβαια, οι διακηρύξεις αυτές θα μπορούσαν να ανήκουν στην δεκαετία του 1950, όταν η Αμερική μπορούσε να υπαγορεύει μαζί με την θέλησή της και την οικονομική πολιτική στον κόσμο.

Στην σημερινή Ευρώπη. Σε αυτό το κοινό σπίτι, η υλική και η πνευματική υποδομή υπάρχει. Δεν μένει παρά η απόφαση και κυρίως η θέληση να αντιπαραταχτεί—αντιταχθεί σε αυτήν την λογική και την έστω μικρότερη σε σχέση με την δεκαετία του 50 οικονομική δύναμη.

Η Ευρώπη καλείται για άλλη μιά φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης για την άμβlyση πρώτα και την εξάλειψη μετά όλων των συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της νέας τάξης πραγμάτων που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ειρήμη του Αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτων.

Τα βήματα που πρέπει να γίνουν πρέπει να είναι: Μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Αν δωθούν σωστές, δίκαιες και Δημοκρατικές λύσεις εκτός από την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών όλης της Ευρώπης θα έχει και την συμπάρσταση του Αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο που η Αμερικάνικη ηγεσία δίνει στην νέα τάξη πραγμάτων.

Χωρίς αμφιβολία όλες οι χώρες του κόσμου σήμερα—άλλες σε μικρότερο και άλλες σε μεγαλύτερο βαθμό—αντιμετωπίζουν πολλά και δύσκολα προβλήματα: Οικονομικά, πολιτικά, ιδεολογικά και προβλήματα πολιτισμού. Η κοινωνία των Ανθρώπων Ζεί μιά περίοδο

Η ταχύτητα των αλλαγών και απρόβλεπτων εξελίξεων. Ο ολόκληρη η Ανθρωπότητα Ζεί και κινείται μέσα σε κλίμα αβεβαιότητας, υποχωρήσεων του πνεύματος της συλλογικότητας γενικά και της κυριαρχίας του ατομικισμού ειδικά.

Απόδειξη ότι η αρχουσα τάξη της Ευρώπης, σκέφτεται μόνο τα δικά της στενά ταξικά συμφέροντα αποτελεί το γεγονός, ότι τα σκιρτήματα-προσπάθεια που κάνει για την απαγγίστρωση-Ευρωπαϊκή Κοινότητα-δεν συγκροτήθηκε δημοκρατικά. Και αφού δεν συγκροτήθηκε Δημοκρατικά δεν είναι Δημοκρατικός θεσμός ικανός να ανταποκριθεί στα δύσκολα και πολλά προβλήματα που βάζει για λύση η εποχή μας. Η εσωτερική οργάνωση και διάρθρωσή της δεν διέπονται από δημοκρατικές αρχές. Η νομοθετική εξουσία ασκείται ουσιαστικά απ το συμβούλιο Υπουργών, ένα όργανο που εκφράζει αποκλειστικά και μόνο τα δικά της συμφέροντα αφήνοντας απ έξω-το ευρωκοινοβούλιο-τους λαούς. Βέβαια στην συνθήκη του Μάαστριχτ, υπάρχει ο όρος "διαδικασία συναπόφασης" και αυτό είναι θετικό. Δεν αρκεί όμως. Εξακολουθεί όμως να υπάρχει μεγάλη γραφειοκρατική άπλα και κυρίως Δημοκρατικά και θεσμικό έλλειμμα. Γι αυτό θα πρέπει να γίνει προσπάθεια για την ΥΠΕΡΒΑΣΗ της συνθήκης του Μάαστριχτ με την επεξεργασία του Συντάγματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Το Σύνταγμα αυτό θα πρέπει να έχει πρωτότυπο Ομοσπονδιακό χαρακτήρα, να κατανέμει τις εξουσίες με σαφήνεια και με βάση την αρχή της επικουρικότητας στα τρία επίπεδα (Ένωση-Κράτος-περιφέρεια) και να ποτυπώνει σε πλήρη έκταση τις αρχές

της Δημοκρατικής οργάνωσης. Αυτό σημαίνει ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο καθώς και τα Κοινοβούλια των χωρών-μελών θα πρέπει να ΕΧΟΥΝ ευρύτερη και αποτελεσματικότερη συμμεταχή στην προσπάθεια οικοδόμησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η ύπαρξη του Δημοκρατικού και θεσμικού ελλείμματος που επί χρόνια επισημαίνει το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είναι γεγονός αναμφισβήτητο και οφείλεται στο γεγονός ότι το βασικό, κύρια και αποφασιστικό νομοθετικό όργανο ήταν και παραμένει το συμβούλιο των Υπουργών (που εκδίδει κανονισμούς και οδηγίες) το οποίο όμως δεν υπόκειται σε "ψήφο εμπιστοσύνης" των εκλεγμένων αντιπροσώπων στο Ευρωκοινοβούλιο. Ο ρόλος του Κοινοβουλίου μέχρι τώρα είναι συμβουλευτικός. Το Υπουργικό συμβούλιο έχει δικαίωμα "βέτο" και δεν υπόκειται σε "Δημοκρατική νομιμότητα" Με λίγα και απλά

λόγια δεν παρέχει τις εγγυήσεις εκείνες που θα εδραίωναν την πεποίθηση στους λαούς της Ευρώπης ότι δεν θα επαναληφθούν πάλι σε βάρος του τα ίδια λάθη που έγιναν τα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια.

Στην διάρκεια της φασιστικής κατοχής οι λαοί της Ευρώπης πολέμησαν με νύχια και με δόντια για την εθνική απελευθέρωση και την κοινωνική δικαιοσύνη. Μα και για το πλάταιμα και το βόθαιμα της Δημοκρατίας. Αμέσως μετά την απελευθέρωση όμως η υψηλή άρχουσα τάξη τα βρήκε με άρχουσα τάξη της Αμερικής όπως τα είχε βρεί στην κατοχή με την Γερμανική. Ταυτίστηκε μαζί της—οχι βέβαια στην έκταση που έγινε στην Ελλάδα—και έβαλε τον λαό στο περιθώριο με αποτέλεσμα να πληρώνει βαρειά λήτρα εδώ και μισόν αιώνα στον μεγάλο "σύμμαχο".

Βέβαια οι Ευρωπαϊκοί λαοί δεν υπόστηλαν την σημαία του αγώνα για να μην γίνει το κακό χειρότερο. Υπήρχε όμως έντονη η απογοήτευση απ την συμπεριφορά της. Και τώρα αγωνίζεται και θα συνεχίσει να αγωνίζεται ξεκινώντας απ την επιβεβαίωση της ιστορίας ότι όλες οι μεγάλες αλλαγές στην κοινωνία των Ανθρώπων απο καταβολής κόσμου, όλες οι κατακτήσεις σε όλους τους τομείς της Ζωής ήταν καρπός κατά κύριο λόγο των λαϊκών αγώνων.

Σε αυτά ακριβώς τα Δημοκρατικά και θεσμικά ελλείμματα και στην μη ισότιμη κατανομή του κοινωνικά παραγόμενου Εθνικού πλούτου και κυρίως όμως στην μη

ενεργό συμμετοχή του λαού στην λήψη τών αποφάσεων σφείλεται η άρνηση του να συμπαραταχθεί με όλο του το Είναι με την άρχουσα τάξη για να απαλλαγεί όσο το δυνατόν συντομότερα απ τον θανάσιμο εναγκαλισμό απ τον μεγάλο "σύμμαχο"—αφεντικό του κόσμου. Η ιστορία έχει καταλογίσει τις ευθύνες. Και η ευθύνη την βαρύνει. Τα προβλήματα είναι πολλά και δύσκολα. Και η πρόσδεση πολύπλευρη και αρκετά ισχυρή. Γι αυτό πρίν είναι πάλι πολύ αργά θα πρέπει να πειρατεί η άρχουσα τάξη της ΕΟΚ ότι μόνη της, χωρίς τον λαό δεν θα μπορέσει να τα βγάλει πέρα. Εκτός πιά και έχει αποφασίσει ότι όλη αυτή η προσπάθεια αποβλέπει να μειώσει το ποσά των λήτρων και όχι στην απαλλαγεί, την λύση των Ευρωπαϊκών προβλημάτων

Ενώσης" διατηρεί όμως όλες τις παλιές αγγιλώσεις και δεσμεύσεις που είχαν αναλάβει στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ και το ακόμα χειρότερο προβλέπει και την ενδυνάμωση του Ευρωπαϊκού σκέλους της Ατλαντικής Συμμαχίας, Συμμαχία στην οποία η ΗΠΑ πέρνουν τις αποφάσεις.

Σαν αντίτιμο για όλες αυτές τις παραχωρήσεις και ταπεινωτικές για τους λαούς της Ευρώπης συμφωνίες η Αμερικάνικη ηγεσία πρόσφερε καταφύγιο, σιγουριά και ασφάλεια με την πυρηνική της ομπρέλλα και τα απαραίτητα μέσα να τιθασεύσει και να υποτάξει τους λαούς της απ τους οποίους υποτίθεται ότι κινδύνευε.

Ένα απ τα βασικά επιχειρήματα που χρησιμοποιούσε αμέσως μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, η Αμερικάνικη ηγεσία προκειμένου να προσδέσει την Ευρωπαϊκή στο ιδεολογικό-πολιτικό άρμα της έτσι που και με την δική της συμμετοχή και συμπάρσταση να υλοποιήσει τα κοσμοκρατορικά της οράματα και στόχους ήταν ότι εκτός

απ τον εξωτερικό ο κίνδυνος-της τότε ΕΣΣΔ-διέτρεχε και τον εσωτερικό και αυτός για τους Αμερικανους πτόν ο μεγαλύτερος. Κίνδυνοι που για την διόγκωση τους έτσι που να φαίνονται υπαρκτοι βοήθησαν ως ένα βαθμό και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι μέσω των Ευρωπαϊκών μηχανισμών που τους είχαν εκχωρήσει.

Όπως ήταν φυσικό τους μηχανισμούς αυτούς που εμβέλειά τους ήταν παγκόσμια οι Αμερικάνοι τους στελέχωσαν και με δικού τους Ανθρώπους και τους χρησιμοποιούσαν ανάλογα με την περίπτωση και τις ανάγκες τους.

Χρησιμοποιώντας σαν μπαμπούλα τα Ευρωπαϊκά κινήματα Εθνικής Αντίστασης -που τόσο τους βοήθησαν στα κοσμοκρατορικά τους σχέδια-και τους προπολεμικούς κοινωνικό-λαϊκούς αγώνες των λαών της Ευρώπης, έπεισαν την Ευρωπαϊκή ηγεσία ότι τα άμεσα και μακροπρόθεσμα συμφέροντά τους είναι συνδεδεμένα-ταυτίζονται με τα δικά τους.

Στην προσπάθεια τους λοιπόν, να εξασφαλίσουν-λύσουν τα στενά ταξικά τους συμφέροντα έχασαν την επαφή με τους λαού τους. Επαθαν και οι Ευρωπαίοι ιθύνοντες αυτό που έπαθαν οι Έλληνες: Διέθεσαν ολόκληρο τον κρατικό

μηχανισμό και το παρακράτος που είχαν δημιουργήσει στο κηνύγι των Κοινωνικών φρονημάτων και έχασαν την επαφή με το κοινό έγκλημα με αποτέλεσμα να μην μπορούν να το ελέγξουν και σήμερα ακόμα.

Όλα αυτά χωρίς οι Ευρωπαϊκές ηγεσίες να υπολογίζουν τις συνέπειες και τις επιπτώσεις που θα είχε στους Ευρωπαϊκούς και τους υπλοίπους λαούς του κόσμου η τέτοια πρόσδεσή της στο Αμερικάνικο άρμα. Και δεν θα ήταν καθόλου υπερβολή ή και άδικο αν έλεγε κανείς ότι ενεργώντας κατά τον τρόπο αυτό, ενώ έλυσε τα δικά της στενά ταξικά συμφέροντα όχι μόνο απεμπόλιξε τα δικαιώματα των λαών της Ευρώπης και του κόσμου γενικά και του τρίτου κόσμου ειδικά αλλά επέτρεψαν στην Αμερικάνικη ηγεσία να βάλει κάτω απ την αποκλειστική και απόλυτη επικυριαρχία της-Ωρα Ελλάδα, Αγγλία κλπ-με αποτέλεσμα υπό την πεφωτισμένη ηγεμονία της να οδηγηθούν οι λαοί αυτοί στην σημερινή τραγική κατάσταση. Κατάσταση όπου η έννοια Ανθρώπος ουσία και περιεχόμενο έχασε το νοημά της.

Βέβαια, όπως γράφω και πιά πάνω, σήμερα η άρχουσα τάξη

της Ευρώπης -μαζί και της Γερμανίας, αν και αυτή έχει την δική της ιδιομορφία-αντιλήφθηκε το λάθος που διέπραξε και άρχισε δειλά-δειλά να διαμορφώνει τους μηχανισμούς εκείνους που θα της επιτρέψουν να απαγγιστρωθεί απ αυτήν την θανάσιμη για μισό Αιώνα πρόσδεση στο Αμερικάνικο άρμα.

Το κακό όμως είναι ότι και την φορά αυτή κάνουν και πάλι το λάθος να σκέπτονται-ιδίως οι πλούσιες χώρες-να σκέπτονται τα στενά ταξικά τους συμφέροντα. Προχωρεί χωρίς να παίρνει υπόψη της τους λαούς, που με την τέτοια πολιτική της άφησε τους Ευρωπαϊκούς λαούς ανυπεράσπιστους στην ξέφρενη πολιτική του Αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, με αποτέλεσμα ορισμένοι λαοί-όπως η Ελλάδα-λόγω ακριβώς αυτής της πολιτικής να μην μπορούν να συμβαδίσουν και να συμμετάσχουν ισότιμα σε αυτήν την πράγματι δύσκολη προσπάθεια να ξαναβρούν οι Ευρωπαϊκοί λαοί μαζί και ο δικό μας-που τόσο ακριβά πλήρωσε 600000 χιλ, θύματα είχε στην κατοχή, αλλά και πρόσφερε- τον εαυτό τους.

είδους "δωρεάν βοήθεια" παύει να έχει δική της Εθνική πολιτική. Είναι το αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα.

Η Αμερικάνικη ηγεσία στην κοσμοκρατορική της φιλοσοφία εφαρμόζει την στρατηγική που εφαρμόζουν οι Μοναρχίες. Με θεμπτά και αθέμπτα μέσα και με αυτήν την βία ακόμα σε συνεργασία πάντα με τους εγκάθετους που ανεβάζουν στην εξουσία προσπαθούν να μετετρέψουν-διαστρέψουν τα πιστεύω του και την Εθνική συνείδηση για να μην μπορεί να σκέφτεται και κυρίως να σκέφτεται πολιτικά έτσι ώστε να "πιστεύ" ότι: Η πούχια

και η γαλήνη σε καθεστώς υποταγής και δουλείας είναι προτιμότερη απ το δικαίωμα της Ελευθέριας και συνεπώς ο αγώνας για την κατάκτησή της είναι περιττός μα και μάταιος.

Όσο για την ευνοούμενη του επικυρίαρχου ηγεσία μια και δεν έχει την εντολή του λαού να κυβερνήσει, αντί να καλέσει τον λαό σε αγώνα για την απαλλαγή του απ την επικυριαρχία στεγάζεται κάτω απ την ομπρέλλα του επικυρίαρχου και ενδόμυχα παρακαλάει, αλλά και με πράξεις πολλές φορές υποτιμητικές για τον λαό προσπαθει να αποδείξει στον επικυρίαρχο ότι η επικυριαρχία του είναι όχι μόνο ευπρόδεκτη αλλά και απαραίτητη για το "καλό όλων".

Κάπως έτσι πρέπει να λειτούργησαν μετά τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και οι σχέσεις της Ευρωπαϊκής ηγεσίας με την Αμερικάνικη.

Γιατί πως αλλιώς να εξηγήσει κανείς την τέτοια προσέση των Ευρωπαϊκών χωρών στο άρμα της Αμερικής, σε βαθμό που να είναι η Ευρώπη για αρκετές δεκαετίες το αγγιστρωμένο ψάρι.

Βέβαια, την εποχή εκείνη υπήρχε η ανασφάλεια για την άρχουσα τάξη της Ευρώπης ο φόβος να μην τα χάσει όλα, όπως τους "πληροφορούσαν" απειλούσαν οι Γιάγκιδες. Ήταν και η εξάντληση απ τον μακρόχρονο πόλεμο και την κατοχή. Όμως παρ όλα αυτά "άναρωτιέται κανείς τί ήταν αυτό που υποχρέωσε χώρες θαλασσοκράτηρες, αυτοκρατορικές. Χώρες που επί Αιώνας άσκησαν παγκόσμια πολιτική. Χώρες που κατέθυναν επί

Αιώνες την Διεθνή πολιτική, που καθόριζαν τις τύχες της Ανθρωπότητας υποτάχθηκαν-ειδικά η Αγγλία-αυτοκρατορία στην Αμερικάνικη άρχουσα τάξη. Ξεπούλησαν τους παγκόσμια διαμορφωμένους μηχανισμούς. Τους ιδεολογικό-πολιτικούς και κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς Παρέδωσαν τους μηχανισμούς πάνω στους οποίους στηρίχθηκε επικυριαρχία της Αμερικάνικης ηγεσίας επί της Ευρωπαϊκής. Δέχτηκαν οι Ευρωπαίοι να συντηρούν τον Αμερικάνικο στρατό που στάθμευει στην Ευρώπη για δεκαετίες ολόκληρες. Να συναινούν στην δημιουργία επιθετικών στρατιωτικών-αλλίστου μνήμης Φόστερ Ντάλλες-οργανισμών NATO, ΣΕΝΤΟ ΣΕΑΤΟ κλπ. Να διορίζει αποκλειστικά και πρώτα τους Αρχηγοτρατήγους αυτών των επιθετικών οργανισμών. Να καθορίζουν οι ΗΠΑ το ύψος των στρατιωτικών τους

δαπανών. Να προσοφασίζουν οι ΗΠΑ πως θα ψηφίζουν οι Ευρωπαίοι αντιπρόσωποι στους Διεθνείς οργανισμούς. Να έχουν το δικαίωμα του Βέτο σαν υδρυτικά μέλη του χάρτι του Ατλαντικού, χωρίς ποτέ να το ασκήσουν και όταν ακόμα θίγονταν τα συμφέροντά τους. Να υπαγορεύουν τους εμπορικούς όρους-πόλεμος ζωοτροφών βουτύρου-μαργαρίνης. Να εκδίδει κατά βούληση τηλεσύγραφα, ταξιοδοτικές οδηγίες κλπ κλπ.

Υποτάχθηκε σε βαθμό-με μερική εξαίρεση η Γαλλία-που να την απειλεί κάθε φορά που τόλμησαν να αρθρώσουν δικό του λόγο ότι θα πάρει τον στρατό της απ την ευρώπη και θα τους αφήσει έκθετους στα νύχια του Ανατολικού μπλόκ.

Ακόμα και σήμερα που δεν υπάρχει πιά ο μπαμπούλας του κομμουνισμού εξακολουθεί να απειλεί ότι θα αποσύρει το στρατό απο την Ευρώπη. Και το βασικότερο όχι μόνο επαγρυπνεί ή παρεμποδίζει αλλά απαγορεύει και την εμφάνιση ακόμα καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμωσαν το NATO και με βάση το NATO υπονομεί την μακρόσυρτη και άτολη προσπάθεια της Ευρώπης να συγκροτήσει δική της εκτός NATO ανεξάρτητη στρατιωτική δύναμη Την ΔΕΕ: Κοινή Ευρωπαϊκή αμυντική πολιτική.

Και είναι άτολμο το νέσ' έγκρίτημα να απαλλαγεί η Ευρώπη απ τον μακρόχρονη Αμερικάνικη επικυριαρχία, γιατί ενώ η συμφωνία των 12 στο Μάαστριχτ χαρακτηρίζει την ΔΕΕ σαν "αναπόσπαστο μέρος της ανάπτυξης της Ευρωπαϊκής

δυνατότητα, ικανότητα και ετοιμότητα, να επεμβαίνουν σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου κρίνουν ότι απειλούνται τα ζωτικά τους συμφέροντα. Όσον αφορά την δικαιολόγηση της επέμβασης, το είδος της απειλής και την ανάγκη επέμβασης θα καθορίζεται αυθαίρετα απ τις ΗΠΑ.

Επιβεβαίωση όλων αυτών είναι η περίπτωση του Κόλπου και αυτό δείχνουν και οι τελευταίες μεθοδεύσεις και κινήσεις των ΗΠΑ σε σχέση με την Γιουγκοσλαβική κρίση. Πρόσχημα τα "Ανθρώπινα δικαιώματα" που παραβιάζονται μόνο απ τους Σέρβους, Ουαία και περιεχόμενο προσβάσεις και το ξερίζωμα ο,τι θυμίζει 1917.

Ετσι με την πίεση των ΗΠΑ, το Συμβούλιο Ασφαλείας που αποφάσισε "εμπόργκο" κατά της Σερβίας, ενώ εξουσιοδοτήθηκε ήδη το ΝΑΤΟ να συμμετέχει σε "ειρηνικές αποστολές και εκτός των ορίων αρμοδιότητας του.

Το τραγικό όμως είναι οτι λίγες μέρες μετά την επιβολή των κυρώσεων με την κάλυψη του ΟΗΕ δημοσιεύθηκε η έκθεση του Γ Γραμματέα του ΟΗΕ, που απέδιδε ευθύνες όχι μόνο στους Σέρβους, αλλά και στους Μουσουλμάνους και τους Κροάτες και ωστόσο το Εμπόργκο επιβλήθηκε μονομερώς.

Δίπλα σε αυτές τις βλέψεις και όρους της Νέας Τάξης, υπάρχει και ένας που λέει περίπου ρητά οτι η οικονομική υποστήριξη και διευκόλυνση των εκστρατιών αυτών και επεμβάσεων πρέπει να γίνονται -εξασφαλίζονται απ τους πλούσιους συνεταιίρους των ΗΠΑ. Υλοποίηση του αυτού έγινε στον πόλεμο του Κόλπου. Ενώ ο πόλεμος στοίχισε 57 περίπου δις δολάρια οι δεσμεύσεις και οι πληρωμές των συμμετεχόντων και μή ανήλθαν σε 69 και πλέον δις. Το ποσόν αυτό το επιβαρύνθηκαν η Σαουδική Αραβία, το Κουβέιτ, τα Ενωμένα Αραβικά Εμιράτα, η Γερμανία και η Ιαπωνία.

Ο πόλεμος είναι η πιό επικερδής επιχείρηση για το κεφαλαιοκρατικό σύστημα. Και η Αμερικάνικη ηγεσία έχει πείρα απ τα αφέλη που προσφέρουν οι πόλεμοι: Οι μικροί -τοπικοί και κυρίως οι γενικοί παγκόσμιοι πόλεμοι εκτός απο τα τεράστια κέρδη που προσφέρουν είναι και το

αποτελεσματικότερο μέσω για την καθυπόταξη των κρατών. Και η πείρα της Αμερικάνικης ηγεσίας συνίσταται στο γεγονός ότι ενώ η Ευρώπη και στους δύο παγκοσμίους πολέμους έβαλε το αίμα-η μισή ευρώπη για όποιον πήγε είναι ένα απέραντο Νεκροταφείο-η Αμερική εισέπραξε την αξία του και με την αξία αυτού του αίματος δημιούργησε την τεράστια πολιμική μηχανή με την οποία σήμερα απειλή ολόκληρη την Ανθρωπότητα. Βεβαία συμμετείχε και η

ίδια-πάντα όμως προς το τέλος και όταν ήδη έχει κριθεί το αποτέλεσμα-και στους δύο παγκοσμίους πολέμους. Είναι όμως τόσο αίμα όσο ήταν απαραίτητο για να εισπράξει την αξία του Αίματος και των δύο πολέμων. Το ίδιο κάνει και στους μικρούς τοπικούς πολέμους. Συνήθως συμμετέχει με συμβούλους, τεχνικούς ή με ένα αριθμητικά μικρό εκστρατευτικό σώμα. Το πόλεμο ή την αντεπανάσταση τον κάνουν οι εγκάθετοι. Τα πόνια που αυτοί διορίζουν.

Επειτα τα οφέλη από έναν πόλεμο δεν συνίσταται μόνο στην αξία του αίματος. Είναι η πρόσδεση της χώρας που πτήθηκε ή ζήτησε βοήθεια στο άρμα αυτού που υποτίθεται ότι βοήθησε τους εγκάθετους. Είναι οι κάθε είδους διευκολύνσεις. Η μετατροπή της χώρας αυτής σε προγεφύρωμα. Είναι οι Βάσεις: χερσαίες, ναυτικές και αεροπορικές-πυραβλικές κλπ. Είναι η αποθήκευση πυρηνικών-υδρογονικών όπλων. Είναι τηλεπικοινωνίες και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί για προπαγάνδα προς τους γειτονικούς λαούς, αν συμβεί να μην συμφωνούν ότι όλα πάνε καλά και Άγια και δεν μένει παρά να μας μιμηθούν για να απολαύσουν και αυτοί τους καρπούς της "δωρεάν προστασίας". Είναι η επικυριαρχία-ετεροδικία-που καθορίζει πλέον τα πάντα. Τι όπλα και πόσα θα αγοράσει. Είναι η κουλτούρα που επιβάλλει και μέσω αυτής η χειραγώγηση του λαού από τον επικυρίαρχο. Είναι η αλλαίωση της γλώσσας-με τα πρίφιγκ, τα χάι και τα Γιούκ έντι κλπ-η αλλαγή των θών και εθίμων. Είναι το Βέτο και οι επιπτώσεις στην ψυχολογία και την συμπεριφορά του. Είναι η δέσμευση της εξωτερικής και κοινωνικό-οικονομικής πολιτικής καθώς και η δέσμευση της ψήφου στους Διεθνείς οργανισμούς.

Με δύο λόγια η χώρα του δέχεται αυτού του

Η ΠΙΟ ΟΔΥΝΗΡΗ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΝΗΜΗ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μιάς αιώνας πέρασε από την ημέρα 27-1945, που ο κόκκινος στρατός άνοιξε τις πόρτες του στρατοπέδου του Άουσβίτ και ελευθέρωσε τους επιζώντες. Το Άουσβίτ ήταν ένα από τα πολλά στρατόπεδα του θανάτου που έστησαν τα ναζιστικά τέρατα. Πενήντα χρόνια από τη ναζιστική θηριωδία σε βάρος της Ανθρωπότητας.

Η λογική αδυνατεί να συλλάβει το μέγεθος του εγκλήματος. Η θύμησή είναι τόσο οδυνηρή, που η κοινωνία των Ανθρώπων, ποτέ δεν θα την ξεχάσει. Εκεί στο βάθος του ΕΙΝΑΙ της, ολόκληρη η Ανθρωπότητα θα κρατήσει άνεσπερη τη φλόγα της θύμψεως και την μνήμη αυτών που άφησαν την τελευταία τους πνοή στους θαλάμους αερίων και στα κρεματόρια του Άουσβίτ και του Μπέργκεντσάου από τη φασιστική θηριωδία.

Η ευτυχία είναι η χαρά της γνώσης. Και η γνώση δεν είναι τίποτε άλλο παρά η μνήμη: ατομική και η συλλογική.

Η βιολογία ενός Έθνους είναι η μνήμη του. Αν τα κύτταρα αυτής απουνδεθούν, το σώμα του Έθνους θα καταρρεύσει. Εκεί στην μνήμη λάμπει ο πολιτισμός κάθε λαού. Χωρίς τη μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν κρυφές, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία μας με την αρχαία και σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα μας. Χωρίς αυτήν θα μείνει ανοιχτός ο δρόμος για την επικράτηση μιάς ακραιφνούς ατομικότητας, στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν, αλλά και το ίδιο το μέλλον.

Την ημέρα του ολοκαυτώματος δεν μπορούμε να τη ξεχάσουμε, βρίσκοντας αφορμές σαν αυτή που βρήκε η Ελληνική κυβέρνηση. Η Ελλάδα, που βοήθησε τόσο το Εβραϊκό στοιχείο, θα έπρεπε όχι μόνο να είναι παρούσα στο Άουσβίτ, αλλά πρώτη μεταξὺ των πρώτων να αποτίσει φόρο τιμής στους δεκάδες χιλιάδες Ισραηλίτες και μη συμπατριώτες μας, που κατέληξαν στο Άουσβίτς. Τα θύματα που είχε εκεί η Ελλάδα, με τους δεκάδες χιλιάδες Ισραηλίτες πολίτες της, ήταν μιά από λεία σοβαρή και η μνήμη της απώλειας τόσο ιερή, που

για κανένα λόγο, όσο σοβαρός και αν ήταν αυτός, δεν έπρεπε να λείπει από αυτήν την συγκεκριμένη επέτειο. Και δεν έπρεπε γιατί εκείνο που θα καταγράψει η παγκόσμια κοινή γνώμη δεν θα είναι ο λόγος που επικαλέστηκε η Ελλάδα, αλλά η απουσία αυτή καθ'εαυτή. Η απουσία μιάς δημοκρατικής χώρας από αυτό το μεγάλο παγκόσμιο γεγονός, που τιμά τα εκατομμύρια θύματα της ναζιστικής θηριωδίας.

Οι Ισραηλίτες, ήταν και παραμένουν συστατικό μέρος του λαού μας. Όσοι είχαν την τύχη να τους γνωρίσουν από κοντά, όπως εμείς οι Βεροιώτες, ξέρουν πολύ καλά πόσο αξιόλογοι Άνθρωποι είναι. Και πόσο στοίχισε στη χώρα μας η απώλεια τους. Μόνο από τη κοινότητα της Θεσσαλονίκης 46.000 πήραν το δρόμο για το Άουσβιτς και τα άλλα στρατόπεδα. Το ίδιο με γάλλος ήταν και αριθμός από την Βέροια.

Εμείς που ζήσαμε μαζί τους στα βουνά γνωρίζουμε καλύτερα από τον καθένα πόσο αξιόλογοι Άνθρωποι είναι. Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ αυτούς που έχασαν τη ζωή του στα στρατόπεδα, αλλά και τις δύσκολες στιγμές που πέρασαν μέχρι την απελευθέρωση οι επιζήσαντες.

Δεν έπρεπε η χώρα μας που πλήρωσε ένα τόσο βαρύ τίμημα και τη φορά αυτή να συμπαραταχθεί με εκείνους που με όλα τα μέσα προπάτησαν να ρίξουν ένα βαρύ σάβανο σιωπής στο παγκόσμιο και το δικό της ολοκαύτωμα. Είμαστε ίσως η μοναδική χώρα στη Δυτική, αλλά και στην Ανατολική Ευρώπη που προσπαθούμε να ξεχάσουμε πράγματα για τα οποία έπρεπε να είμαστε υπερήφανοι.

Δεν είναι δυνατόν, η χώρα που είχε τόσες θυσίες στον πόλεμο και τόσες χιλιάδες Έλληνες θυσιάστηκαν ή εξαφανίστηκαν στα στρατόπεδα να μην αντιπροσωπεύει τις εκδηλώσεις για να τιμήσει τη μνήμη της μεγαλύτερης γενοκτονίας του αιώνα μας. Να τιμήσουμε αυτή την συγκλονιστική επέτειο που σκοπό είχε με την παρουσία των συντελεστών της νίκης και του λαού όχι μόνο να θυμίσει, και να καταδικάσει, αλλά και να βροντοφωνάξει ότι δεν μπορούμε να ξεχάσουμε, δεν πρέπει να ξεχάσουμε, για να μην ξανασυμβεί ποτέ πιά.

Η χώρα μας τηρουμένων των αναλογιών, ήταν ένας απ

τους μεγαλύτερους συντελεστές της νίκης του αντιφασιστικού αγώνα. Σαν συντελεστής της νίκης λοιπόν, έπρεπε με μιά πολυάριθμη και υψηλού επιπέδου αντιπροσωπεία να βρίσκεται στην πρωτοκαθεδρία και όχι να αυτο-ανερηθεί επειδή η Πολωνική κυβέρνηση, για λόγους που αυτή έκρινε, δεν συμφώνησε με την Ελληνική άποψη να μην επιτρέψει στην Π. Γ. Δ. Μακεδονίας να σπρώξει το κλεμένο άστρο της Βεργίνας.

Θα ήταν εύκολο να πεί κανείς ότι πρόκειται για μιά άστοχη ενέργεια, που όχι μόνο εκθέτει, αλλά και ντροπιάζει τή χώρα μας. Δεν φτάνει όμως. Και δεν φτάνει γιατί τόσο στη Γερμανία, αλλά και γενικότερα στη Δυτική Ευρώπη και την Αμερική, τα τελευταία χρόνια έκαναν αισθητή την παρουσία τους οι ΔΟΛΟΦΩΝΟΙ της ΜΝΗΜΗΣ, με σκοπό και στόχο να φθείρουν όχι την αλήθεια που είναι άφθαρτη, αλλά τη συνειδητοποίηση της αλήθειας. Τα γεγονότα πλαστογραφούνται, οι μνήμες των Ανθρώπων ακηρώνονται, η πολιτική κατάχρηση της ιστορίας διεκδικεί εύσημα της επιστημονικής γνώσης. Τα πέντε εκατομύρια Εβραίων που εξοντώθηκαν στο Β' παγκόσμιο πόλεμο αμφισβητούνται και θεωρούνται φανταστικό αποκύημα της Σιωνιστικής προπαγάνδας.

Το ρεύμα αυτό παρουσιάζεται σε κάθε χώρα με διαφορετική μορφή. Στη Αμερική με τον προφήτη Φουκογκιάμα για το τέλος της ιστορίας. Στη Γερμανία οι αναθεωρητές ιστορικοί, αρνούνται ότι υπήρξαν θάλαμοι αερίων και κρεμαντόρια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης και υπόσχονται αμοιβή, σε όποιον αποδείξει ότι υπήρχαν θάλαμοι αερίων. Στη Γαλλία, ο Λεπέν, υποστηρίζει, και αυτός ότι η γενοκτονία των Εβραίων, αποτελεί μύθευμα της Σιωνιστικής προπαγάνδας και στη χώρα μας εκπρόσωπος της 4ης Αυγούστου κ. Πλεύρης και οι συναυτό προσπαθούν να μας πείσουν ότι στην Ελλάδα δεν υπήρξε Αντίσταση, στρατόπεδα, φυλακές και εκτελεστικά αποσπάσματα. Οτι δεν ίσχυαν τα έκτακτα μέτρα μέχρι τέλους το 1963, οτι δεν υπήρξε η χούντα των συνταγματάρχων, δεν υπήρξε Πολυτεχνείο, οτι δεν έγινε δημοψήφισμα για το πολίτευμα και ο λαός αποφάσισε με 70% υπέρ του ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΥ πολιτεύματος, για αυτό πρέπει να επιγόντως να έρθει ο κοκός ξανά στη χώρα για να μάς σώσει όπως μάς έσωσε και τόσες άλλ

λες φορές.

Οι άνθρωποι αυτοί είναι αδήτακτοι, ανεύθυνοι και αδιάφοροι. Το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι γράφουν αργότερα την ιστορία στα δικά τους μέτρα με πρωταγωνιστές τους ίδιους, έτσι ώστε να απαλλάξουν τον εαυτό τους από την ευθύνη της πιά αδυνηρή και απάνθρωπη γενοκτονία.

Και επειδή η μή συμμετοχή της χώρας σε αυτήν την κορυφαία παγκόσμια καταδίκη του του φασισμού, ενδέχεται να έγινε με το σκεπτικό ότι με την ενέργεια αυτή εκφράζει τη θέληση του Ελληνικού λαού, θα πρέπει η κυβέρνηση να δεχθεί, πως όχι μόνο δεν εκφράζει τους τον Ελληνικό λαό. Δεν εκφράζει τις παραδόσεις και την Ανθρωπία μας. Δεν ταιριάζει με την αγωνισκή ιστορία μας: Προβάλλει τους συμπατριώτες μας θύματα της ναζιστικής θηριωδίας.

Σαν Αντιστασιακός-πιστεύω πως και όλοι οι Αντιστασιακοί το ίδιο νοιώθουν-ζητώ συγνώμη από τους σύγκενεις των θυμάτων, τις εκατοντάδες χιλιάδες Εβραίων, Πολωνών, Σοβιετικών και Τσιγγάνων, που σφαγιάστηκαν το Αουσβίτς. Τους επιζήσαντες του κολαστηρίου, από εκείνους που η μοίρα τους έταξε να ζήσουν τη θηριωδία για να μάς μιλήσουν, για την αποκαλύψουν για να μάς προειδοποιήσουν για τον κίνδυνο που διατρέχει η Ανθρωπότητα αν εγκαίρως δεν ανακόψει αυτόν κατήφορο. Αυτή η απαράδεκτη απόφαση της κυβέρνησης μας δεν έχει καμιά σχέση με τα αισθήματα του Ελληνικού λαού έναντι του τρομερού εγκλήματος κατά των Εβραίων, κατά της Ανθρωπότητας.

R Και για να θυμηθούμε και την συμπατριωτήσά μας Καθηγήτρια Φωτιάδη-Μπαλαμούτη, που πρώτη έγραψε: Ποτέ πιά φασισμός, ποτέ πιά βία, ποτέ πιά πόλεμος και σκοτωμοί.

Βέροια 27-Γενάρη 1995 Κόγιας Νίκας.

Η Λοιμή, 20/1/67, το γούλιω τραγουδι και η παρὰτος

ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

Ήταν το βασικό σύνθημα με το οποίο πορεύθηκαν στο νέο όραμα τα νιάτα της Ελλάδας στη διάρκεια της τριπλής κατοχής. Τα παιδιά της ΕΠΟΝ.

Από όλους τους λαούς οι Έλληνες ονειρεύονται πιά όμορφα το όνειρό της ζωής και αυτό γιατί γνωρίζουν όλες τις ομορφές και τις αξίες της Ανθρώπινης ζωής, με κορωνίδα τον μεγάλο πανανθρώπινο έρωτα.

Απο τα κόκαλα των Ελλήνων, απο τα μάρμαρα των αιώνων τα ιερά ανατέλει κάθε φορά η ελευθερία σε αυτήν τη γή. Γι αυτό Ελλάδα σημαίνει ελευθερία, σημαίνει δημοκρατία, σημαίνει Ανθρωπιά. Η ελευθερία και η δημοκρατία ξεκινούν απο ένα αυτόβουλο και κυρίαρχο, αρμονικά συναρθρωμένο σύνολο. Η ελευθερία, η δημοκρατία και ο Ανθρωπισμός, αυτή η άγια τριάδα, η ομοσύσια και αδιαίρετη είναι που μετατρέπει το κήρυγμα, γράμμα και τύπο σε σάρκα, πνεύμα και ζωή και όλες τις άλλες αξίες της ζωής, αρχίζοντας απο τον έρωτα, την ομορφιά και τη γνώση. Αυτά ακριβώς τα δεδομένα ζωής ήθελε η ΕΠΟΝ με τον πρωτοποριακό ρόλο στην αντίσταση να απεικονίσει και να σπονέμει όσο πιά σωστά πιστά και ανάγλυφα στη μνήμη των γενεών που θα τη διαδέχονταν.

Τι ανακούφιση αλήθεια, τι καινούριες ελπίδες και τί δύναμη πολλαπλάσια απο την αρχική, σου δείνει η απόφαση να δώσεις κάθε ικμάδα του μυαλού και της ψυχής σου για να μετατρέψεις την τριπλή καταχή της χώρας σε απολευθέρωση, μιά ήττα σε νίκη. Το αίμα είναι το πιο ακριβό καύσιμο, για να κινήσουν οι τροχοί της ιστορίας, να πάει η ζωή μπροστά και η θρυλική ΕΠΟΝ να έδωσε πρόσβαρο στη διάρκεια του τρίχρονου άνισου σκληρού και αιματηρού αγώνα.

Στις 23 του Φλεβάρη του 1943 συνήλθαν δέκα (10) Νεολαϊστικές οργανώσεις και ίδρυσαν την Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων. Τη θρυλική ΕΠΟΝ, που στις γραμμές της συγκεντρωσε 600000 μέλη. Σκοπός της ίδρυσής της : α) Η Ενθικλη Απολευθέρωση με βάση την ακαιριαιότητα της Ελλάδας. β) Η Εξόντωση του φασισμού τώρα και στο μέλλον με οποιαδήποτε μορφή και αν παρουσιαστεί. Απο

κατάσταση της λαϊκής κυριαρχίας έτσι που όλες οι εξουσίες να απορρέουν από την κυρίαρχη θέληση του λαού.
γ) Η Καταπολέμηση των πολέμων και η υπεράσπιση της ειρήνης με βάση την αρχή της αυτοδιάθεσης και της αδελφικής συνεργασίας όλων των λαών και των Νεολαίων και ειδικά της Βαλκανικής. Στόχοι και σκοποί που και σήμερα ακόμα εξακολουθούν να έχουν τη αξία.

Ματώνει η καρδιά και στέκει μετέωρη η πένα, εκείνο που θα προσπαθήσει να περιγράψει, την ίδρυση της ΕΠΟΝ, τη δράση και τη ζωή του ΕΠΟΝίτη και της ΕΠΟΝίτισας. Μα και εκείνος που συμμετείχε στην ΕΠΟΝ, νοιώθει ανίκανος πραγματικά να δώσει έστω και στις μικρότερες διαστάσεις αυτόν τον μεγάλο μόχθο και τον μεγάλο άθλο του λαού της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, που ήταν τα παιδιά της καταigliδας. Τα παιδιά που κατείχαν αυτή τη μοναδική δύναμη να μεταλλάξουν το σπασμό και τον σπαραγμό του ζώου στις κρίσιμες ώρες σε όραμα. Τη δύναμη που του χαρίζουν οι αδερφές του γόνιμου πάνου, η ελπίδα και η πίστη στην ζωή και τη λευτεριά. FL

Οι Νεοί του μεσοπολέμου πεινούσαμε για φωμί και αλήθεια και μας δίνανε πίτουρα και ψέμα. Γιατί δεν μας έδιναν ΦΡΣ, που τόσο διψούσαν τα μάτια μας. Γιατί μόρφαζαν από μίσος, όταν εμείς χαμογελούσαμε και απλώνονταν τα χέρια στη ζωή, όταν ζητούσαμε αγάπη. Αυτά ήταν τα πρώτα "γιατί" της αθωότητας. Και ήρθε η 4η Αυγούστου 1936. Η Βασιλομεταξική φασιστική δικτατορία. Υστερα από τη δικτατορία τα άλλα τα πιά καυτά "γιατί" που φώτισαν έναν προς ένα τους κρίκους τις βαρειές αλυσίδες που μας έδεναν χειροπόδαρα.

Ο φασισμός και οι δικτατορίες προσπαθούν να σπάσουν τους αρμούς των γενεών, την ιστορική συνέχεια, την αποκτήνηση του Ανθρώπου. Επιβεβαίωση ότι αυτοί είναι οι στόχοι τους αποτελεί η ίδρυση της Εθνικής Οργάνωσης Νέων της ΕΟΝ, που σαν πρότυπο είχε τη Γερμανική φασιστική Νεολαία, μέλος της οποίας ήταν και η Βασίλισσα Φρουδερίκη. Οι νέοι του μεσοπολέμου είχαν την κακή τύχη να ζήσουν εκτός από τον εσωτερικό και τον διεθνή φασισμό στη διάρκεια της κατοχής.

Η χώρα είχε μετατραπεί σε ένα πεδίο μάχης του πιο αδυσώπητου, καταπιεστικού και φονικού μηχανισμού που

γνώρισε η ιστορία, ενάντια σε ένα άοπλο λαό που μάτω-
νε όσο κανένας άλλος λαός της υπόδουλης Ευρώπης. Με
την αδιανόητη για οποιονδήποτε άλλο λαό γενοκτονία
του μεγάλου λιμού του 1941-42.

Επρεπε να αντέξει το αδύναμο κομμάτι της Ελλάδας και
ι, τα διάφανα πλευρά της ΕΠΟΝ, την μακρινή ανάσα της
άνοιξης στο θανατερό σφίξιμο της πρέσσας. Η μιά της
πλάκα η ασάλευτη, το μαύρο χθές. Και η άλλη που ακουμ
πούσε, στο στήθος της και τη συνέθλιβαν αργά, αργά το
σήμερα και το αύριο της σκλαβιάς του φασισμού.

Μπροστά σε αυτό το δράμα οι νέοι της Ελλάδας, δεν
πορούσαν να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια. Ίδρυσαν
την ΕΠΟΝ, πύκνωσαν μαζικά τις γραμμές της και πολέμη-
σαν με όλα τα μέσα το φασισμό: με το πινέλο, το χωνί,
το κρίκ, το Σκέτσ, το θέατρο και τα όπλα. Χιλιάδες οι
ανταρτοσπονιότες, εκατοντάδες οι Νεκροί. Απερίγραπτο
το θάρος και ανεπανάληπτη η φλόγα της καρδιάς για
λευτεριά και δίκαιο.

Στις μεγάλες δοκιμασίες που περνούν τα Έθνη δοκιμά-
ζονται οι θεσμοί, οι οργανώσεις, τα άτομα. Τότε είναι
που ξεχωρίζουν οι πραγματικοί πατριώτες από τους φαρ-
φαρόνους και τους προδότες, οι πραγματικές αξίες από
τα σάπια οικοδομήματα και τις κάλπικες δεκάρες. Μιά
τέτοια μεγάλη δοκιμασία για την Ελλάδα ήταν ο πόλεμο
ς του 1940-41, η κατάρευση και ακόμα πιο μεγάλη η κα-
τοχή που ακολούθησε. Στην περίοδο αυτή κρίθηκε και κα-
ταδικάστηκε οριστικά στη συνήδειση του ελληνικού λαού
ύ και η περιβόητη ΕΟΝ μαζί με ολόκληρο το καθεστώς
της 4ης Αυγούστου. Ο πόλεμος, η κατάρευση και η κατοχή
απέδειξαν ότι, πίσω από τα μεγάλα και κούφια λόγια "γι-
α" "πatriδα, θρησκεία, Οικογένεια", κρύβονταν η πιο ραφι-
νάτη και πρόστυχη πατριδοκαπηλία, το σπέρμα της προδο-
σίας, η ανηθικότητα και η διαφθορά. Και το βασικότερο
αποδείχθηκε ότι η ΕΟΝ, που θα αποτελούσε το "βάρθρο"
του νέου "Ελληνοχριστιανικού πολιτισμού", παρά τις τό-
σες ζημιές που έκανε στη νεολαία, δεν κατόρθωσε να
ριζώσει στη συνείδησή της και έμεινε πάντα κάτω το
ξένο, το επιβεβλημένο από τα πάνω, το μισητό για τους
νέους. Η ΕΟΝ δημιουργήθηκε χάρη στη κρατική βία και
τους κάθε είδους εκβιασμούς, από την ψυχολογική ως
την ανοιχτή βία των Σωμάτων Ασφαλείας και των τραμ

Γ' 66 ΤΟΤΡΟΙ.

1

πούκων του Μεταξά.

Η περίφημη ΕΟΝ, που θα δημιουργούσε "μιά νέα Ελλάδα" διαλυθηκε σαν χάρτινος πύργος πριν ακόμα μπούν οι κατακτητές στη χώρα μας. Και δεν βρέθηκε ούτε ένας πυρήνας, ούτε μιά μικρή ομάδα, πολύ περισσότερο ένα ανώτατο στέλεχος της ΕΟΝ που να συναισθανθεί το Εθνικό του καθήκον, να προσπαθήσει να συγκεντρώσει γύρω του κάποιους παλιούς φαλαγγίτες, να τους δώσει κουράγια και να προβάλουν οποιασδήποτε μορφή αντίστασης κατά των κακκτητών. Μόλις έλειψε η βία και η επιβολή έγινε κουρνιαχτός. Αντίθετα, η Αντιστασιακή νεολαία, αυτην που δεν μπόρεσε να μαντρώσει ο ντόπιος φασισμός και αυτη που απελευθερώθηκε πιά απο τα δεσμά της ΕΟΝ, οργανώθηκε στη ΕΠΟΝ, κυρίως απο εκείνους που καταδίωκε, τους βασάνιζε και δολοφονούσε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, που τους χαρακτήριζε "προδότες".

Στην κοινωνική ζωή υπάρχουν τουλάχιστο δυό ιστορίες. Η μιά η εξωτερική. Αυτή που καταγράφει ημερολογιακά τα γεγονότα, σε αριθμούς απωλειών, τοπωνυμιών. Που κάνει στατιστικές. Αυτή είναι η "επίσημη ιστορία". Η άλλη είναι η εσωτερική, αυτη που χαράσσεται ανεξίτηλα στη συλλογική συνείδηση του λαού και ξεχωριστά στον καθένα ΒΙΩΜΑΤΙΚΑ, με σταυρούς, αίμα, δάκρυα ακροτηριασμούς. Μανάδες που σφασάζουν, μνημόσυνα ανέκφραστου πόνου και απελπισίας.

Χλωρό δάσος η γενιά της αντίστασης, μπορεί να κατακόπη στις φλόγες μιάς φittας και του εμφυλίου πολέμου, που δεν ήταν μοιραία, άφησε όμως στα κάρβουνα και τις στάχτες της καταβολές μιάς ηθικής και πολιτιστικής ανθοφορία-κληρονομία, που, παρά και ενάντια σε όλα, κράτησε και κρατάει μέχρι σήμερα αδιάβρωτα τα βαθύτατα στρώματα της ψυχής και τη συνείδηση του λαού.

Με το άρωμα εκείνων των ιδεών, των ονείρων και οραμάτων έζησε μιά και πλέον αυτίνα η μεταπελευθερωτική γενιά. Η γενιά της αυτόγνωστας, της θυσίας και της υπεράσπισης του ελεύθερου, του οραίου και της αλήθειας.

Ας είναι ελαφρό το χόμα που σκέπασε ΕΠΟΝίτη και ας είναι βέβαιοι οτι η προσφορά και η μνήμη τους ζεό.

Βέροια 20-2-1997 Κόγυας Νίκος.

Αξιότιμη κυρία Νομάρχης

Το Διοικητικό Συμβούλιο και τα μέλη του παραρτήματος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης του Νομού Ημαθίας, Σας καλοσορίζουν και σας εύχονται καλή επιτυχία στο πράγματι δύσκολο έργο Σας.

Επειδή πιστεύουμε πως θα θέλατε να ακούσετε κάποιον να γνωρίσετε την γνώμη των Αγωνιστών της ΕΑΜικής, Εθνικής Αντίστασης, θα θέλαμε να μας επιτρέψετε να Σας υποκολλητά περιγράψουμε ή στο επιγραμματικό πως Εμείς βλέπουμε, εκτιμούμε και τοποθετούμε την Εθνική μας Αντίσταση, τα προβλήματα που βάζει η εποχή μας τα αιτήματα των Αγωνιστών, κυρίως όμως να Σας περιγράψουμε με πολύ λίγα λόγια πώς στοίχισαν στην Πατρίδα μας γενικά και στον Νομό μας ειδικά οι διώγμοι των Αγωνιστών και η μη ήγκαιρη αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης.

Όπως και Εσείς θα διαπιστώσατε ήδη, έχετε την ευτυχία να προΐστασθε σε ένα Νομό ευνοούμενο από κάθε άποψη. Μια ματιά αρκεί προκειμένου να επαληθευθεί αυτός ο στοιχειώδης ισχυρισμός.

Σαν ευνοούμενος από θέση, φύση και πλουτοπαραγωγικές πηγές ο νομός Ημαθίας, θα έπρεπε σήμερα να βρίσκεται πολύ πιο ψηλά από πλευράς ανάπτυξης σε όλους τους τομείς αν οι παραγωγικές, Διοικητικές, κοινωνικές και πολιτιστικές διαδικασίες βρίσκονταν στα χέρια των σωστών Ανθρώπων. Στα χέρια της φυσικής του Ηγεσίας.

Όπως θα μάθατε στο Νομό μας στην διάρκεια της τριπλής κατοχής, δεν υπήρχαν άλλες Αντιστασιακές οργανώσεις εκτός απ το ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ-δρούσε η Χ Μεραρχία με δύναμη 5000 και πλέον ΕΛΑΣίτες χωριστά τον εφεδρικό ΕΛΑΣ. Προξένησε στους κατακτητές τεράστιες υλικές ζημιές-1600 και πλέον νεκρούς-την ΕΠΟΝ και την Εθνική Αλληλεγγύη και ότι ο λαός του Νομού συμμετείχε σχεδόν στο σύνολο του στην Εθνική Αντίσταση. Το ίδιο ισχύει και αναλογία και για τον επιχειρηματικό κόσμο του Νομού μας.

Μετά την Απελευθέρωση της χώρας, ο επιχειρηματικός κόσμος του Νομού επαγγελματίες, βιοτέχνες, μπορούμε να πούμε ήταν ικανός και κατάλληλος να εκφράσει την δυναμική της μεταπελευθερωτικής κοινωνικά-οικονομικής ανάπτυξης που κυνηγήθηκε, συκοφαντήθηκε η παραγνώσθηκε απ το κράτος και το παρακράτος της Δεξιάς για την συμμετοχή τους στην Εθνική Αντίσταση.

Το κράτος όμως της Δεξιάς, έπρεπε όχι μόνον να

επιβληθεί, αλλά και με όλα τα μέσα, θρηνητά και αθέμητα να προετοιμάσει και τον εμφύλιο πόλεμο. Ήταν λοιπόν, φυσικό να μην μπορεί, αλλά και να μην θέλει να στηριχθεί ο αυτούς που είχε προγράψει, κυνηγήσει και συκοφαντήσει, η δεν τους είχε εμπιστοσύνη. Έτσι απ τα ίδια τα πράγματα αναγκάστηκε να καταφύγει στους λίγους ουδέτερους και κυρίως ο αυτούς που με το ένα η τον άλλο τρόπο, στον ένα η στον άλλο βαθμό συνεργάστηκαν με τους κατακτητές πολέμησαν η έβαλαν πολλά και διάφορα προσκόμματα για να μην αναπτυχθεί γρήγορα και απρόσκοπτα όπως το απαιτούσαν οι καιροί η Αντίσταση στο Νομό μας.

Αυτοί λοιπόν, οι αντίδικοι, άσχετοι και ξένοι απο παραγωγή, επιχείρηση και Εμπόριο, κλήθηκαν η αναλάβουν τις τύχες του Νομού στα χέρια τους. Άνθρωποι που δεν σκέφτηκαν την Πατρίδα τους ήταν κινδύνους, που την πρόδωσαν και πολέμησαν αυτούς που την υπέρηζονταν, θα σκέφτονταν την ορθολογική, σωστή, συστηματική και γρήγορη ανάπτυξη του Νομού.

Μιά ματιά για κάποιον που γνωρίζει ο πρόσωπα και πράγματα είναι αρκετή για να πείσει τον καθένα και τον ποιό δύσπιστο ακόμα ότι έτσι έγιναν τα πράγματα και βρίσκεται ο Νομός μας στα σημερινά του χάλια. Αν αυτό το προεκτείνουμε σε Εθνική κλίμακα, θα έχουμε ανάγλυψη την εικόνα για την κατάντια που βρίσκεται η χώρα μας σήμερα απο πλευράς κοινωνικά-οικονομικής ανάπτυξης και την γενικότερη πολυεπίπεδη κρίση, που περνά η χώρα μας, παρά το τεράστιο κόστος που πλήρωσε ο λαός μας σε αίμα και ιδρώτα.

Αυτοί λοιπόν, οι αντίδικοι, άσχετοι και ξένοι απο την έννοια Πατρίδα, ανάπτυξη, πρόοδο και μέλλον, ήταν που πλαισίωσαν το μεταπολεμικό κράτος. Αυτοί τα οικονομικά, κοινωνικά και όποια άλλα πρενόμια. Αυτοί τα δάνεια, τις ούνδρες, τα σχέδια Μέρσαλ και τις παγωμένες πιστώσεις. Αυτοί τις συντάξεις και τα όποια ευεργετήματα.

Και του αγωνιστές; Οι Αγωνιστές στις εξορίες, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Το μεταπολεμικό κράτος της δεξιάς επιδώθηκε στην εξώλειψη του μιάσματος της Αριστεράς, υδραγωγίας και στην καταδίωξη κάθε ανάμνησης απο την Εθνική Αντίσταση, χρονικά ως το 1974 (με μικρά διαλείμματα απλής αναπνοής), εντατικά ως το σημείο πολλαπλής εξασθένησης του Ελληνισμού.

Επί σαράντα και πλέον χρόνια κρατούσαμε και πατούσαμε την σκανδάλη του όπλου, ενώ η κάνη σημάδευε το πρόσωπό μας. Και ενώ στέλγαμε τους Αγωνιστές στα αποσπάσματα

αναγνωρίσαμε τον Τίτο. Και τότε τον 1953, εκδήλωσε την επιθυμία του να επισκεφτεί την Ελλάδα, οχι μόνον τον γάμο που δεχθήκαμε μετά φανών και λαμπάδων, αλλά και του ελληνοβουλγαρικού συλλάβαμε "προληπτικά" τους Αριστερούς Έλληνες. Αυτούς που θα βροντοφώναζαν την Ελληνικότητα της Μακεδονίας όπως υποχρέωσαν την άνοιξη του 1948 τους παρτιζάνους του Τίτο να βγάλουν το έμβλημα της "ανεξαρτητής" Μακεδονίας που τους φερόσαν στα μανίκια της χλένης και φτώσαμε στα σημερινά αδιέξοδα σε αυτό το κατεξοχόν Εθνικό θέμα. Ουχί να ερωτάς τις άλλες κατεχόμενες χώρες με ελάχιστη Αντίσταση προσπαθούν να την μεγαλώσουν. Ενώ τον σκοπό αυτό την προβάλουν με όλα τα μέσα. Ακόμα και στις χώρες που δεν υπάρχει Αντίσταση, γνωρίζοντας την τέρωστια σημασία της προσπαθούν και προσπαθούν ακόμα να εκμεταλλευτούν κάποιο έστω μινιμαλικό γεγονός για να το τεκμηριώσουν σαν έστω Αντιστασιακή δράση η προβάλουν διάφορα επεισόδια που προκειμένου να δικαιολογηθούν για αυτόν τους σκοπών παραλείπουν ολόκληρο ή μερικό από τα γεγονότα που συνέβησαν. Ενώ εμείς. Εμείς που είχαμε μια απίστευτα μεγαλύτερη και την πιο έρτια οργανωμένη Αντίσταση. Που κάρτε χειμιά λαμπρή θέση στην παγκόσμια εκτίμηση στην χώρα μας. Χειμιά σούποτιμήθει, η πλαστογραφηθεί και κακοποιηθεί από τους απώντες και αυτούς που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές, που και σήμερα ακομά ή αναφορά στην Αντίσταση να σόκάρει αυτούς που την πόλημσαν πρώτα και την συκοφώνησαν μετά. Για να γίνει κανονισμένη ταξικά, κομματικά και προσωπικά ακόμα συμφέροντα παραβλέψαμε τους αγώνες του έστω έστω έστω έστω, διαγράψαμε την ιστορία, ξεχώσαμε την Ελλάδα. Ενώ οι άλλοι κατεχόμενοι έστω και αν ακόμα δεν έκαναν την ελάχιστη Αντίσταση έγραψαν ιστορία και είναι περίφανοι έστω και για την μικρή ή και για την ελάχιστη δράση στην αντίσταση. Ενώ οι άλλοι έστω έγραψαν ιστορία και έμάλιστα μεγάλη, Εμείς εκτός του ότι επή (45) και πλέον χρόνια την είχαμε κηρύξει σε απεινή διωγμό και μετά την "αναγνώρισή" η σύμφερον της Πολιτείας πρόστους συντελεστές και το κατοχικό ιστορικό Εθνικό γίγνεσθαι του έστω μας έδωκε μόνο δεν είναι αντίξιο της προσφοράς και την τέρωστια σημασία που έχει για την χώρα μας, αλλά και γενικότερα η τετράχρονη αιματοβαμμένη ιστορία δεν πήρε ακόμα την

πρέπουσα θέση. Το ίδιο ισχύει και για τους συντελεστές. Αν δεν αποφασίσει κάποτε η Πολιτεία να ενσωμάτωσει την τετράχρονη κατοχική ιστορία σαν τη συνέχεια του Αλβανικού Έπους, τα εγκλήματα μας θα μας καταδικάσουν και αν συμβεί ή μή γένητω να αντικρίσουν κάτι παρόμοιο με αυτό της κατοχής

και μην έχοντας το κομμάτι αυτό της ιστορίας και την ομο-
πείρα για το πώς οι προγονοί τους αντιμετώπισαν το πρόβ-
λημα ώστε να κάνουν και αυτοί το ίδιο. Πότε αρχιμόνο
θα μας μιλήσουν/ αλλά θα μας αποκηρύξουν. Άρα θα έλεγε

Και επειδή ιστορία χωρίς συντελεστές δεν γράφεται θα
πρέπει να τους αναγνωρίσουμε. Να αναγνωρίσει πρώτα τους
συντελεστές οχι όπως μέχρι τώρα τυπικά βαλλόμενοι αστυκώ-
πως και όσο ουσιαστικά ήταν το έργο της προσφοράς τους και
σε συνέχεια το έργο αυτό να καταγραφεί αντικειμενικά
έτσι ώστε να δώσουμε συνέχεια στην μακραίωνη ιστορία μας

Όπως κάθε Εθνικός Αγώνας, έτσι και η Εθνική Έξοδος προση-
Αντίσταση, έγραφε τις δίκές της ιστορικές υποθήκες θετικές
και αρνητικές. Οι υποθήκες αυτές πρέπει να περάσουν στην
εκπαίδευση, να διδάσκονται στα σχολεία, έτσι ώστε να μην
συμβεί και με την Εθνική Αντίσταση αυτό που συνέβη με
την Επανάσταση του 1821, που ο Πρωτεργάτης Ο Αρχιεπίσκοπος
και Εθνομάρτυρας ΡΗΓΑΣ, που (170) και πλάθει ον χρόνια δεν
κατόρθωσε να βγάλει ακόμα το Δημοτικό Σχολείο, για να αρ-
χήσει να διδάσκεται στο Γυμνάσιο, παρανώτερα και ανώτατα
εκπαιδευτικά ιδρύματα το κοινό έθνος της υπερεχόμενου

Για του σκοπού αυτά πρέπει να προκηρυχθούν για το πρόβ-
λημα διαγωνισμοί - θα ήταν προτιμώμενα αν Εξείρε προβαίναται
αυτήν την ενέργεια - βραβεία για την συγγραφή της ιστορίας
τετράχρονης Αντιστασιακής περιόδου για ολόκληρη τη χώρα
και για κάθε νομό χωριστά. Ακόμα πρέπει να ιδρυθούν υπο-
Μνημεία και Μουσεία Εθνικά και τοπικού χαρακτήρα οχι με
βήματα χελώνας όπως η αναγνώριση αποκατάσταση η νομικά

Ερείκη κυρία Νομάρχης την ηθική και την υλική, 3) υφάρ-
αποκατάσταση των Αγώνων την θεωρούμε Εθνικά και οχι
οικονομικά θέματα όπως το ερμηνεύουν "μερικοί", Εθνικά γιατί
σαν λάος σε κάποια φάση της Εθνικής Ζωής είμαστε
υποχρεωμένοι - ήδη τα σύμβολα πυκνώνουν και οι κλαγγές των
ώμων ακούγονται σ' όλη την Μακεδονία - να ξανακάνουμε

Αντίσταση" να επαναληφθεί η ιστορία να επαναληφθεί η
3) όπως είναι οι άλλους γνωστά υποχρεωμένοι αποκατάστα-
και καθήκον να οργανώσουν και να κάνουν Αντίσταση (χορτα-
είναι: 1) Το σώμα των Αξιωματικών. 2) Τα σώματα Ασφαλείας
3) ο κρατικός μηχανισμός. Όσοι απ αυτούς συμμετείχαν
στην Αντίσταση η πολιτεία τους έχει
ανταμείψει. Βαθμολογικά, συνταξιοδοτικά κλπ. το 3) ονομασία

Αντίθετα ο εθνοτομικός τομέας, που ήταν εθελοντικός
παραγνωρίστηκε. Ο τομέας αυτός είχε τα περισσότερα θύματα
και τις μεγαλύτερες υλικές καταστροφές απ τους κατακτητές
και τους ντόπιους συνεργάτες τους. Και τα είχε γιατί, οχι

ιδιοτικών τομέων ήταν αυτές που έγκαιρα λείψαν γονείς, ορφανές οικογένειες και περιουσία και εθελοντικά πήγαν να πολεμήσουν για την Πατρίδα. Ήταν αυτές που τροφοδότησαν με αίμα την Αντίσταση, με τροφή και φροντίδα τους πολεμιστές. Η Εθνική Αντίσταση κυρία Νομάρχης, ήταν συνέχισμα του Αλβανικού πολέμου. Και ενώ το ποσοστό αναπηρίας των Πολυεπιστών του 40, ήταν 10%, για την Αντίσταση η πολιτεία το έκανε 25%. Εκτός απ αυτήν την διάκριση οι Αντιστασιακοί του ιδιουτικού τομέα δεν συμμετέχουν σε όλα τα ευεργετήματα του νόμου 251 όπως: 1) Γράμμή των πρώτων 2) επίδομα 15% επί του μισθού και την σύνταξη που παίρνουν 3) του Δημοσίου 3) επικουρικό, οικόπεδα κλπ.

Με τον ιδιουτικό τομέα συνδέονται αναπόσπαστα οι υπάλληλοι παράνομοι, οι πεζοδρόμοι, οι φυλακισμένοι και οι γυνοί που εκτελεσθέντες και κυρίως αυτοί που έχουν πάθει ανήκεστο βλάβη στην υγεία κατά την διάρκεια του Αγώνα ή της κράτησής τους. Με βάση αυτό το ψηλό ποσοστό που περιουσιότερου, ενώ φέρνονται απο Νοσοκομείο σε Νοσοκομείο απο την χρονική επίδειξωση της υγείας τους Ζώ με τις 12000 του ΟΓΑ, η γιατί δεν είχαν αποδείξεις της πάθησης ή το τραύμα τους τότε ήταν κάτω απο το 25% που προβλέπει ο Νόμος 1543/85, μα και όσους είχαν 25% με διάφορα προσχήματα κυρίως όμως για λόγους αρχής και αντίπαθειας η σημερινή κυβέρνηση ξανάπερνά απο τα σαράντα κύματα τους στο να αναπομείναντες ανώτερους ασπρωμάλλιδες και σταμάτησε να δίνει το ελάχιστο βοήθημα που η προηγούμενη κυβέρνηση είχε δώσει στον ιδιουτικό τομέα.

Πρίν κλείσουμε θα θέλαμε να Σας πούμε μερικά λόγια και για την Αντίσταση της δικτατορικής περιόδου 1967-74, που και αυτή κάτω απο εντελώς διαφορετικές συνθήκες πέρασαν είκοσι πέντε (25) χρόνια δίχως η πολιτεία να θυμηθεί τους Αντιστασιακούς εκείνης της μαύρης περιόδου.

Ενώ ηρχούντα των συνταγματάρχων, συνέλλαβε αυτούς που έκρινε ότι θα της έμπεναν εμπόδιο και θα της χαλούσαν τα σχέδια και τους κράτησε απο τρία (3-7) χρόνια στις Ασφάλειες, τα στρατώπεδα και τις φυλακές. Και ενώ την φορά αυτή ο Αγώνας δεν ήταν με σφαίρες, αλλά με ιδέες και για τις ιδέες αυτές τους κράτησαν πολλά χρόνια με αποτέλεσμα πολλοί απ αυτούς έπαθαν ανήκεστον βλάβη στην υγεία, η κυβέρνηση με τον Νόμο 1543/85, προκειμένου να αποκατασταθεί κάποιος για αυτήν την βλάβη συνταξιοδοτικά ζητά τραύματα απο σφαίρες, λέει και η ανήκεστος βλάβη ή η περιορισμένη ικανότητα για εργασία δεν είναι τραύμα.

Στον Νομό Ημαθίας κυρία Νομάρχης εκτός απ τους

Βασιλείς, τους Στρατηλάτες και τους στρατηγούς έζησαν και
δημιούργησαν έργα υπέρβα και αιώνια-το Μουσείο εν τούτοις
επιβεβαιώνει-Ανθρώποι ικανοί και δραστήριοι. Αφιερωμένοι
και αφοσιωμένοι στο καλό του Νομού και των εμ. πορτολίνα
Πάλεων. Ανθρώποι που με απλό και πρωτόγονα μέσα κατάρθωσαν
να μετατρέψουν σε έργα τέχνης τα πιο φτωχά αντικείμενά. Το
ίδιο αγωνίστηκαν, πολέμησαν και μίτωσαν όλες τις φορές που
η Πατρίδα το καλούσε.

Όμως λέει και δεν υπάρχει μνήμη, κρίση και ευαισθησία σ
αυτήν την χώρα. Ολόκληρά στήκαν. Έτσι σε επίπεδο απάσεων,
προσδοκιών και οραμάτων, αλλά και πράξης η γενιά της 18
Εθνικής Αντίστασης δεν αξιοποιήθηκε γενικά και λειψοί
πρωτεργάτες που ήταν και το πιο ζωντανό, δραστήριο και
δημιουργικό πατριωτικό στοιχείο. Η μη αξιοποίηση αυτής της
γενιάς έφερε στο μεταπολεμικό προσκήνιο λάθη την οξεία
προπολεμική πολιτική ηγεσία στην χώρα. Με τον τρόπο αυτό
δεν πήραν σάρκα και οστά οι ιδέες, τα οράματα και οι αρχ
προσδοκίες αυτής της γενιάς. Δεν ολοκληρώθηκε αυτό που
ξεκίνησε σαν αντίσταση κατά της Μεταξικής δικτατορίας και
σε συνέχισε κατά των πρώην κατακτητών. Το ίδιο συνέγινε και
μετά την μεταπολίτευση που βγάλει έσω απροσδόκητα
πολιτικό-κοινωνικό παγνέδι τη γενιά του 1945 και του 46
πολυτεχνείου με αποτέλεσμα να εξακολουθούν να βρίσκονται
στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις οι Προπαππούδες.
Χώθηκαν δυο πολύτιμες γενιές και η μιζοπραυτία που
σέκωσε και κράτησε την Ελλάδα στους βόμους της στους πύ
σκληρους και δύσκολους καιρούς άργοπεθαίνει μερτην επίκρα
και τον πόνο όχι μόνο γιατί δεν της αναγνωρίστηκε ο
Αγώνας της, αλλά και γιατί η Πατρίδα δεν έβλεπε να πάρει
απ αυτήν την γενιά και ό,τι άλλο καλό και δημιουργικό
είχε και στην ειρήνη να της δώσουν αρχ (22) στην προκή

Αυτά κυρία Νομάρχης Επιγραμματική είναι μερικά απ τα
προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι Αγωνιστές της Εθνικής
και δικτατορικής Αντίστασης 67-74 τα οποία ελπίζουμε ότι
θα τα μεταβιβάσει στην Κυβέρνηση, αλλά και ότι
Εσείς προσωπικά θα τα δείτε με την ανάλογη προσοχή και
σημασία που αυτά έχουν για την χώρα μας και τους όλη
Αντιστασιακούς που βρίσκονται ακόμα στην ζωή.

Μετά της προσκόψης τιμής για το Δ. Συμβούλιο
Κάγιας Νικιάλας ομόνως με την
Βέροια 16-11-1992

ΝΤΡΟΠΗ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΚΑΙ ΕΞΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Αειότιμοι κύριοι της Ευρώπης και της Αμερικής, πρέπει να νοιώθετε ντροπή, όταν μιλάτε για την χώρα του Ομήρου, του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη, για την Πατρίδα του Αισχύλου, του Ευρυπίδη, του Σοφοκλή και του Σοκράτη. Όταν μιλάτε για τον Ηρόδοτο, τον Θουκυδίδη, τον Ξενοφώντα και τον Πλούταρχο. Όταν μιλάτε για την πατρίδα του Ηράκλειτου, Ευκλείδη, του Ιπποκράτη και του Πυθαγόρα. Ντροπή όταν μιλάτε για έναν λαό που έκανε την υποδομή για την Ρώμη και δημιούργησε το Βυζάντιο, για έναν λαό που καλλιέργησε τις έννοιες του ωραίου και του υψηλού. Ακόμα μεγαλύτερη ντροπή όταν μιλάτε για την Ελλάδα, που η γλώσσα της πλουτίζει το λεξιλόγιό σας, μια χώρα με αρκετά Νόμπελ λογοτεχνίας, με έναν Μητρόπουλο, μιιά Μαρία Κάλλας κλπ. Και χίλιες φορές ντροπή όταν αναφέρεστε και συμπεριφέρεστε καθώς συμπεριφέρεστε στην Πατρίδα του Μεγάλου Αλεξάνδρου την ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ. Την Μακεδονία, που για τα δικά σας συμφέροντα μέσω της επικυριαρχία που ασκείται, την μοιράσατε σαν να επρόκειτο για τούρτα το 1912 και πρόσφατα την Κύπρο. Και τους τόσους εμφυλίους που επιβάλατε στην χώρα μας προκείμενου τα ελέγξετε και την παραμικρή κίνηση αν όχι και την ανάσα του λαού μας.

Και πρέπει να νοιώθετε ντροπή γιατί, εδώ σε αυτήν την γωνιά του κόσμου έγινε η πιό θανάσιμη αναμέτρηση ανάμεσα στο σκοτάδι και το φώς. Εδώ πρίν αρκετές χιλιάδες χρόνια νικήθηκε το σκοτάδι και έλαμψε εκτυφλωτικά και ανέσπερο το φώς της Ζωής. Η Λευτεριά και η Δημοκρατία. Η Μόρφωση και ο Πολιτισμός. Οι Επιστήμες και οι Καλλές Τέχνες, Εδώ στην γωνιά αυτή του κόσμου κανένας χώρος της Ανθρώπινης γνώσης και δραστηριότητας δεν έμεινε ανεξερευνητος. Εδώ οι θετικές Επιστήμες, η Ποίηση, η αισθητική, η Λογοτεχνία και το θέατρο. Απο εδώ κατάγεται η Ευρώπη και το όνομά της. Εδώ, η Σοφία και η γνώση κατέβηκαν από τον ουρανό στην Γη και ο Άνθρωπος, πήρε ουσία και περιεχόμενο τις Ανθρώπινες Δυστάσεις.

Και μόνο τον 16ον αιώνα η Ευρώπη, στηριγμένη πάντα και τρεφόμενη από αυτούς τους ιερούς μαστούς, που αιώνες έτρεφαν και τρέφουν την Ανθρωπότητα, για να βαδίσει κάποτε στους δρόμους της γνώσης, της αισθητικής και την φωτισμένη συνείδηση, έκανε την εμφάνιση της η Ευρώπη με τον Βολταίρο, τον Καρτέσιο, τον Σπινόζα, τον Χιούμ και τον Ρουσσώ και αργότερα με τον Κάντ, τον Χέγκελ, τον Σοπενχάουερ και πολλούς άλλους σύγχρονους.

Αν ο λαός αυτής της χώρας στάθηκε η τροφός της γνώσης και του πολιτισμού είναι γιατί πάντα ξεπερνούσε προβληματισμούς την κυρίαρχη τάξη σε ο,τι αφορά την Ζωή και το περιεχόμενό της. Το γεγονός αυτό κρατούσε άσβεστη την φλόγα της Ζωής και την παραγωγή λόγω των ιδανικών και των οραμάτων.

Η άρχουσα τάξη όμως, κάθε φορά που ο λαός, την ξεπερνούσε σε προβληματισμούς, δεν έννοιωθε ασφαλής από αυτό το δημιουργικό γίγνεσθαι, αντί να συσφύξει τους δεσμούς μαζί του για να έχει και την συναίνεσή του, προκειμένου να ελέγξει και να υποτάξει τον λαό στα στενά ταξικά της συμφέροντα, καλούσε φωτισβέτες, τοποτηρητές και επικυρίαρχους. Με αποτέλεσμα οι επικυρίαρχοι να είναι και οι ρυθμιστές των πάντων. Είναι σαράντα και πλέον χρόνια δεν μας επέτρεψαν πάλι για τα δικά τους συμφέροντα να πούμε μια λέξη γύρω από το θέμα αυτό και τώρα προκειμένου να δημιουργήσουν αυτοί προσβάσεις στην πρώην Γιουγκοσλαβία μας πήνε από τον Άννα-την Λισαβόνα-στον Καϊάφα στο Εδιμβούργο, ξεχνώντας ή ανερώντας στο Εδιμβούργο, τειόπαν στην Λισαβόνα και τώρα μας έχουν παραπέμψει στον Πόντιο Πιλάτο-στο Συμβολίο Ασφαλείας του ΟΗΕ-ξεχνώντας και πάλι τί είπαν στο Εδιμβούργο. Και αφού μας πέρασαν από σαράντα κύματα, για να στερήσουν το δικαίωμα από την άρχουσα τάξη να διαμαρτηρηθεί και τον λαό να τους καταδικάσει, από κάλεσαν αυτόν που μεταλαμβάνει τον Ελληνομακεδονικό πολιτισμό στα πέρατα του κόσμου. Αυτόν που ανοίξε τον δρόμο στην Ρώμη πρώτα και στο Βυζάντιο μετά "σφαγέα των λαών".

Ας είναι βέβαιοι, πως ο λαός μας όχι απλώς κατάλαβε αλλά ξέρει από που εκπορεύεται η ιδέα και ποιοι είναι

οι συντάκτες του κατάπτυστου αυτού κειμένου. Ξέρει πώς είναι ΑΥΤΟΙ οι άμεση παλιά και έμμεση επικυρίαρχοι σή μερα και αποδέκτες ο πολυβασανισμένος απο αυτούς λαός μας. Ο κ Γκλιγκόροφ κ Σια, είναι τα εργαλεία που χρησημοποιούν.

Ο Ελληνικός λαός όμως έχει μια παροιμία που ερμηνεύει παρόμοιες περιπτώσεις. Λέει λοιπόν η παροιμία: Ο Θεός αγαπά τον κλέφτη, αλλά αγαπά και τον νοικοκύρη. Κατά μια διαβολική σύμπτωση ο κύριος Βερόπουλος, παίζοντας τον ρόλο του νοικοκύρη έπιασε τον κλέφτη. Τους συντάκτες του κειμένου, που δεν είναι άλλοι απο αυτούς, που η ισχύς τους είναι διαίρεση και η διχόνοια του λαού. Αυτοί που με το διαίρει και βασίλευε προκειμένου να έξυπνηρήσουν τα συμφέροντά τους οδηγούν τους λαού σε αιματοχυσία.

Το πρώτο δεκαήμερο του Δεκέμβρη το 1992, ο κύριος Βερόπουλος μαζί με το διαφημιστικό υλικό για τις επιχειρήσεις του μέσω των εφημερίδων μοίρασε και το κείμενο του όρκου του Μ Αλεξάνδρου στην Ωπη. Για την πράξη του αυτή του αξίζουν πολλά και θερμά συγχαρητήρια. Μπρόβο στον κ Βερόπουλο για την επιλογή του.

Το απόσπασμα αυτό απο τον όρκο που έδωσε στην Ωπη, ο Μακεδόνας Στρατηλάτης είναι η απάντηση στους αδίεταχτους παραποιητές και διαστρεβλωτές της ιστορίας. Λέει λοιπόν στον όρκο του ο Ενδοξος και ανεπανόληπτος αυτός Στρατηλάτης, απευθυνομενος προς τον λαό της Ωπής:

"Θεωρήστε την οικουμένη πατρίδα σας, με κοινούς τους Νόμους, όπου θα κυβερνούν οι άριστοι, ανεξάρτητα φυλής. Δεν ξεχωρίζω τους Ανθρώπους, όπως κάνουν οι στενοκέφαλοι, σε Έλληνες και βαρβάρους. Δεν με ενδιαφέρει η καταγωγή των πολιτών, ούτε η ράτσα που γεννήθηκαν. Τους καταμερίζω με ένα μόνο κριτήριο-την αρετή. Για μένα κάθε καλός Ξένος είναι Έλληνας και κάθε κακός Έλληνας είναι χειρότερος απο βάρβαρος. Αν ποτέ σας παρουσιαστούν διαφορές, δεν θα καταφύγετε ποτέ στα όπλα, παρά να τις λύσετε ειρηνικά... (. . .) Απο μέρους μου σας θεωρώ όλους ίσους, λευκούς ή μελαφούς, και θα ήθελα να μην είστε απλοί μόνο υπήκοοι της κοινοπολιτείας μου, αλλά όλοι μέτοχοι όλοι συνεταίροι..."

Αλήθεια, θυμούνται οι κύριοι της Ευρώπης και της Αμερικής κάποια τέτοια διακήρυξη (αν όχι όρκο) από τους προγόνους τους προς τους ταλαίπωρους αποικιακούς λαούς που και σήμερα ακόμα χάρις στην "Ανθρωπιστική πολιτική τους πεθαίνουν σαν τις μύγες. Αν έχουν να την αναφέρουν έστω και είναι τρεις χιλιάδες χρόνια μετά.

Και ενώ αυτή ήταν η πολιτική του Μ Αλεξάνδρου-οικουμενική, συμμετοχική και φιλειρηνική-οι σύγχρονοι κοσμοκατακτητές ακολούθησαν και δυστυχώς εξακολουθούν να ακολουθούν την μόνη πολιτική που τους έκανε επικυρίαρχους. Την πολιτική του διαίρει και βασίλευε. Το διαίρει και βασίλευε, σε αντίθεση με αυτήν του Μ Αλεξάνδρου, είναι πολιτική και στρατηγική του επικυρίαρχου. Είναι η πολιτική του ενός: Του Αρχηγού ανεξάρτητα από τον αριθμό των Ανθρώπων που αυτή επιβάλλεται. Είναι αυτή που δεν αναγνωρίζει δίκαιο. Είναι αυτή που εκφράζει το δίκαιο του ισχυροτέρου.

Ετσι φτάσαμε οι διεθνείς τραμπούκοι και οι γενοκτόνοι των ανυπεράσπιστων λαών, Ισραήλ και Τουρκία και όποιοι άλλοι εξυπηρετούν τα συμφέροντά τους αφήνονται αούδοτοι να εξοντώσουν με τους πιο Απάνθρωπους τρόπους και μεθόδους Παλαιστινίους και κούρδους και να καταχθούν παράνομα ξένα εδάφη-Παλαιστίνη και δολοφονούν, καταβούληση στην Κύπρο: Τάσιο Ισάκ και Σολωνών Σολωμών αλλά και εμπαίζουν και να στιγματίζουν το λαό μας με τον κ Γκλιγκόροφ κ Σια.

Και όλα αυτά συμβαίνουν την στιγμή που οι δήθεν πολιτισμένοι ηγέτες της Αμερικής και της Δυτικής Ευρώπης απείλουν καθημερινά να "τιμωρήσουν" έναν άλλο ηρωικό λαό, τον Σερβικό λαό γιατί...τόλμισε να αποφασίσει εκείνος για το πώς θα κυβερνηθεί και ποιός θα το κυβερνήσει και γιατί αρνήθηκε να ενδώσει στην νέα τάξη πραγμάτων που θέλουν να επιβάλλουν.

Η ειρήνη κύριοι, δεν πετυχαίνεται με ευχές, ούτε επιβάλλεται με την δύναμη των όπλων. Εστω και αν αυτά είναι όπως πάντα ευλογημένα από την Εκκλησία και τον Διεθνή Οργανισμό (έτσι όπως λειτουργεί μέχρι σήμερα) ονοματισμένα ως ειρηνευτική δύναμη. Τα όπλα ποτέ δεν φέρνουν την ειρήνη. Σιγή τάφου επιβάλλουν.

Όλες οι κρίσεις όπου Γής, λύνονται καλύτερα και δι

καλύτερα με πολιτική λύση. Οι στρατιωτικές επεμβάσεις, θα προκαλέσουν αλυσσιδωτές πολεμικές αντιδράσεις και εκρήξεις. Και θα τις προκαλέσουν γιατί η ειρήνη δια των όπλων, πρέπει να γίνει αποδεκτή και απο τον πτημένο. Αν δεν γίνει θα τις προκαλέσει οπωσδήποτε, ενώ η πολιτική λύση, γίνεται αποδεκτή και απο τα δύο μέρη.

Χωρίς καμιά απολύτως διάθεση εθελουφλίας απέναντι στα όποια ελαττώματα της σύγχρονης Ελλάδας, θα πρέπει να Σας θυμίσουμε ότι το ύφος και ήθος και των κατευγόμενων ενεργειών 163 χρόνια τώρα σε βάρος της χώρας και του λαού μας, δείχνει το χαμηλό πνευματικό, πολιτικό και κυρίως το ηθικό ανάστημα των Ανθρώπων, που αναθέσατε το άχαρο αυτό έργο και παράλληλα δείχνει πως και οι ηγετικές ομάδες που το κατευθύνουν ότι πάρολο που αιώνες τώρα νέμονται τον πολιτισμό της Ελλάδας δεν έπαψαν να είναι αχάριστοι αν όχι βάρβαροι.

Αχ αυτή η πολιτισμένη Ευρώπη, πόσα φέδια δεν ζέστανε και δεν ζεσταίνει ακόμα στον πλούσιο κόρφο της...

Βέροια 17/2/1993 Κόγιας Νίκος.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ

Η Ζωή της Ελλάδας γενικά, του νομού Ημαθίας ειδικά και της Βέροιας ειδικότερα από Ανθρώπινη που ήταν κάποτε, έχει γίνει αυτοκίνητο-κεντρική. Οι Έλληνες, ζούμε πια με το αυτοκίνητο και για το αυτοκίνητο. Ο Άνθρωπος, ο εμπνευστής και κατασκευαστής του αυτοκινήτου Ο πεζός Άνθρωπος, έπαψε να έχει την θέση του στους δρόμους της πόλης ή έπαψε να υπάρχει για τους εποχούμενους.

Οι δρόμοι της πόλης και απ την μία και την άλλη πλευρά έχουν μετατραπεί σε χώρους στάθμευσης ακόμα και σ αυτήν την κεντρική και σε πολλούς δρόμους υπάρχει και τρίτη σειρά. Τώρα τελευταία πέρα απ το ότι έχουν καταλάβει "δικασματικά" και το μισό πεζοδρόμιο και σε πολλές περιπτώσεις ολόκληρο το πεζοδρόμιο.

Ενώ ο Κ.Ο.Κ (κώδικας οδικής κυκλοφορίας) προβλέπει ότι η στάθμευση στις γωνίες πρέπει να απέχει πέντε (5) τουλάχιστον μέτρα, έτσι ώστε να διασφαλισθεί η ορατότητα του δρόμου, στην Βέροια, δεν υπάρχει γωνία που να μην είναι πιασμένη από κάποιο αυτοκίνητο. Οσο για την πυκνότητα της στάθμευσης είναι τόσο κοντά το ένα αυτοκίνητο με το άλλο που είναι αδύνατο να ανέβει ή να κατέβει κανείς απ το πεζοδρόμιο και να περπατήσει σ αυτό. Μα και αν το κατορθώσει θα λερώσει τα ρούχα του.

Τώρα τελευταία δίπλα σ όλα αυτά έχουν προστεθεί και οι συναγερμοί προκειμένου να τα προστατεύσουν απ την κλοπή. Αν συμβεί στο πέραςμα ανάμεσα απ τα αυτοκίνητα ακουμπήσει σ αυτό που έχει σύστημα συναγερμού σε κοροχολιάζει με το σήμα και αναστατώνει ολόκληρη την περιοχή.

Η Βέροια, αν δεν έχει ήδη γίνει, πλησιάζει να γίνει αβίωτη Πόλη. Και το βασικότερο με την πληθώρα των αυτοκινήτων, τον τρόπο που χρησιμοποιούνται και παρκάρονται στα πεζοδρόμια και τις γωνίες των δρόμων. Σε συνδιασμό δε με την κάλυψη ενός μεγάλου μέρους των πεζοδρομίων απ τα καταστήματα ή σωματική ακεραιότητα, μα και η ίδια η Ζωή του Βεροιώτη, αρχισε να διατρέχει έναν πρόσθετο κίνδυνο. Και αν δεν παρθούν τα ανάλογα και κατάλληλα μέτρα, δεν θα είναι μακριά η μέρα που θα θρυνήσουμε περισσότερα θύματα και αναπήρους με πρώτα θύματα τους υπερήλικες και τα μικρά παιδιά, που λόγω του

σχολείου είναι υποχρεωμένα να βρίσκονται πολλές ώρες της

ημέρας στους δρόμους.

Παρακολούθησα πριν από λίγες μέρες κάποιον να μπαίνει στο αυτοκίνητό του, να κινεί χίλιες δυο μανούβρες για να το ξεμπλοκάρει απ τα άλλα σταθμευμένα και ύστερα να αναπτύσσει ταχύτητα για να σταματήσει. Η διακώσσια (200) περίπου μέτρα μπροστά στο κατάστημά του. Να είναι αυτός μονάχα που χρησιμοποιεί το αυτοκίνητο για την διακώσσια ή περισσότερα μέτρα;

Πολλοί είναι αυτοί, που πιστεύουν πως αν εφαρμόσει τις σωστά και πιαστές κώδικας οδικής κυκλοφορίας ούτε τα βγάλμισιά απ τα αυτοκίνητα και άλλα μηχανήματα που διαθέτει η Βέροια — και οι Νομοί γενικότερα — θα μπορούν να μοιραστούν ο κυκλοφορήσουν στην Πάλη μας.

Είναι γεγονός ότι λόγω της άναρχης δόμησης του δρόμου των Ελληνικών Πόλεων γενικά και της Βέροιας ειδικά, που για είναι Πάλη της οποίας δεν γνωρίζουμε την ιστορική της τακθεμελίωση ήταν και εξακολουθούν να είναι ουδέτοι μελλοντική εξαίρεση την Βενιζέλου, την Μητροπόλεως, την Μ. Αλεξάνδρου κλπ.

Με το σχεδίο Πάλης του 1927, στην καλύτερη περίπτωση θα ήταν σε θέση να δεχθεί και να κυκλοφορήσουν ένα τεταμένο ποσοστό αυτόκινήτων στα προπολεμικά πρότυπα, που είναι οι δεδομένα — πυκνότητα, ταχύτητα και όγκο — την τελευταία όμως δεκαετία ο αριθμός των αυτοκινήτων σε σχέση με τον τότε έχει διπλασιαστεί. Η ταχύτητα και ο όγκος τον τίς και οι δρόμοι σχεδόν ουδείς με τις λίγες εξαιρέσεις που τα προανάφερα. Έτσι φτάσαμε σε αυτό που λέγαμε παλιότερα: Τη Σλώγκαν: Ολό για το παιδί, τώρα να λέμε όλα για το γόνυ το αυτοκίνητο.

Βέβαια, το αυτοκίνητο, δεν φταίει ποτέ και για οποιοδήποτε τίποτε. Είναι μια αξιοθαύμαστη εφεύρεση και ένα εξαιρετικό αξιοθαύμαστο εργαλείο. Με αυτό έχουμε μικρύνει τις χωρικές αποστάσεις και τεράστιοι όγκοι προϊόντων μεταφέροντάς απ την μία άκρη της χώρας στην άλλη, απ την μία άκρη του κόσμου στην άλλη. Μας προσφέρει άνεση χρόνου, ψυχαγωγία κλπ. Αν υπάρχει κάποιο ψεγάδι είναι ο τρόπος που το χρησιμοποιούμε. Αυτό ακριβώς ο τρόπος χρήσης είναι που μας οδήγησε σε κυκλοφοριακή συμφόρηση.

Σε αυτό βέβαια, συμβάλλει ως ένα βαθμό και η δομή της Πάλης, που δεν επιτρέπει διαμόρφωση αγορών στις συνοικίες ώστε να αποσυμφορηθεί το κέντρο. Και δεν επιτρέπει γιαυτό

οι περιμετρικές αποστάσεις των συνοικιών είναι σχεδόν συμμετρικές. Αν σε αυτό προστεθεί και η μακρόχρονη αντίληψη του κέντρου — αγοράς, η προοπτική αποσυμφόρησης έχο

του κέντρου θα αρχήσει. Συνεπώς άμεση προκύπτει η ανάγκη η διάνοιξη ορισμένων δρόμων: Όπως η Κόδρου ^{Δημήτριος 1977} και όποιοι άλλοι δρόμοι μπορούν να αποσυμφωθούν το κέντρο.

Είναι γεγονός ότι το αυτοκίνητο μπήκε στην Ζωή μας, τόσο σαν εργαλείο, άλλο τόσο και σαν μέσο προβολής και κοινωνικής καταξίωσης. Γι αυτό και δεν θα μπό στον πειρασμό να απαριθμήσω πόσα εργοστάσια θα μπορούσαν να γίνουν με αυτά τα δις εκατομμύρια που είναι "πεταγμένα" στους δρόμους. Πόσο εισόδημα θα μπορούσε να προσφέρει σε κάθε οικογένεια η αγορά μεταχών και απ τα ανεγειρώμενα με τα χρήματα αυτά εργοστάσια ή άλλες εταιρικές επιχειρήσεις. Πόσοι Άνθρωποι θα μπορούσαν να εργαστούν στις επιχειρήσεις αυτές και πόσο πλούτο καθημερινά θα παρήγαγαν. Πόσο θα βελτιώνονταν το εμπορικό ισοζύγιο και το ισοζύγιο εξωτερικών πληρωμών. Και κυρίως πόσο συνάλλαγμα θα μας έφερναν οι εξαγωγές αυτών των επιχειρήσεων, χωρίς εμείς να διαθετούμε για την αγορά πρόσθετων αυτοκινήτων. Και λέω πρόσθετων, γιατί πέρα απ αυτά, που είναι απαραίτητα για την παραγωγική μετακίνηση και διακίνηση, τά υπόλοιπα μόνο την κοινωνική προβολή και καταξίωση ικανοποιούν.

Για τους ίδιους λόγους και οι αγρότες με τα γεωργικά μηχανήματα. Εκτός απο εξαιρέσεις, με 15-30 το πολύ στρέμματα οι εταιρείες κατορθώνουν να "πέθουν" κυρίως τα παιδιά των αγροτών ότι δεν δικαιολογούνται να μην έχει ο καθένας όλα, μα όλα τα απαραίτητα γεωργικά μηχανήματα στην αυλή του. Αποτέλεσμα: Ενώ παράγουν πολλά και εκλεκτά προϊόντα είναι κατά... ενώ με μια σωστή αξιοποίηση στα μηχανήματα που ήδη υπάρχουν και με λιγότερα... και με την δημιουργία παραγωγικών μονάδων—εστω κοινής καλλιέργειας μόνο—θα μπορούσαν και τα χωράφια να δουλευτούν καλύτερα και ένα μεγάλο μέρος του εισοδήματος που πάει για την αγορά πρόσθετων μηχανημάτων να καλύψει τις ανάγκες της οικογένειας. Μα και να μην έχουμε πρόσθετά μηχανήματα να κινούνται στους δρόμους.

Βέβαια κανένας δεν λέει να μην έχουμε αυτοκίνητα και γεωργικά μηχανήματα. Να έχουμε πολλά και πάντα πέρα απ τα απαραίτητα. Εκείνο που ενδιαφέρει και προέχει είναι ο τρόπος χρήσης και κυρίως πόσο δύσκολη κάνει την Ζωή η

τέτοια χρήση τους.

Όμως ο,τι έγινε, έγινε. Το αυτοκίνητο είτε με την μιά χρήση είτε με την άλλη μπήκε στην Ζωή μας και ως ένα βαθμό την ρυθμίζει, για να μην πώ ότι την καθορίζει. Και οι εταιρίες παραγωγής αυτοκινήτων και γεωργικών

μηχανημάτων, μα και οι Έλληνες εισαγωγής-τα κέρδη και για τους δυο είναι τεράστια -πέρα απ την καθημερινή και πολύπλευρη προπαγάνδα και διαφήμιση κάνουν και πολλές παρεμβάσεις για την "εύρυθμη" αλλά και "ακώλυτη" κυκλοφορία των αυτοκινήτων και όποιων άλλων μηχανημάτων με σκοπό και στόχο να αποδυναμώνουν τα μέτρα που κάθε φορά παίρνει η πολιτεία, προκειμένου να συντονίσει την συνύπαρξη του Ανθρώπου με το αυτοκίνητο και τα όποια άλλα μηχανήματα.

Εται φτώσαμε στο κυκλοφοριακό κομφούζιο, όχι μόνο στο κέντρο. Κομφούζιο, που πέρα απ τους ανώτατους ή τους υπάρχοντες στένους δρόμους και τα πολλά αυτοκίνητα, οφείλεται στο γεγονός ότι ο καθένας αφήνει το όποιο μηχανήμα του όπου τον βολεύει χωρίς να υπολογίζει πως θα κυκλοφορήσουν οι άλλοι Άνθρωποι και μηχανήματα. Εκείνο όμως που κάνει εντύπωση είναι ότι δεν υπολογίζουν ούτε τον τροχονόμο, μα και η ιδιόμορφη στάση του τροχονόμου απέναντι στους παρανομούντες.

Το ότι το κοκά έχει παραγίνει και ότι πρέπει να παρθούν αποτελεσματικά μέτρα δεν χωρά καμιά αμφιβολία. Βέβαια η πολιτεία, έχει πάρει μια σειρά μέτρα και ίσως να μελετάει και άλλα πιά αυστηρά. Το πρόβλημα όμως είναι ο τρόπος εφαρμογής τους, γιατί και τώρα ισχύει κάποιος ΚΟΚ, το κομφούζιο όμως κάθε μέρα που περνά γίνεται και πιά χαώδης. ρ

Για να μην γίνει το κακό χειρότερο, πρέπει οι αρμόδιοι παράγοντες: Η Νομάρχης, ο Δήμαρχος και το Δημοτικό Συμβούλιο και κυρίως η Τροχαία, που έχει και την κύρια ευθύνη για την σωστή και πιστή εφαρμογή του ΚΟΚ-αλήθεια γιατί οι διαγραμμίσεις γενικά και των διαβάσεων ειδικά την μιά μέρα τις κόβουμε και την άλλη δεν υπάρχουν-και όποιος άλλος φορές έχει σχέση με την ευρυθμή και άνετη λειτουργία Ανθρώπων και οχημάτων στην Πάλη που ακούει στο όνομά Βέροια, ώστε να σταματήσει αυτό τ'α δράμα. Να γίνει πιά Ανθρώπινη, έτσι ώστε να περιοριστούν τα τροχαία ατυχήματα και οι ψυχοσωματικές επιπτώσεις και στους πεζούς και στους εποχούμενους, που προέρχονται απ αυτό το

κυκλοφοριακό κομφούζιο. Το θέμα αυτό πρέπει το κάνουν όλοι οι έχοντες σχέση με την κοινωνικά-οικονομική Ζωή της Πάλης κύριο ΜΕΛΗΜΑ τους ώστε να σταματήσει το σημερινό κακό και απαράδεκτο θέαμα που παρουσιάζει η Πάλη.

Βέβαια, δεν υπάρχει πιά ευχάριστο πράγμα, απ το να έχει ο καθένας το αυτοκίνητό του έξω απ την πόρτα του σπιτιού

του. Να πηγαίνει στην δουλειά ή το κατάστημα με αυτό. Να το αφήνει έξω απ το κατάστημα ή στον χώρο της δουλειάς και όταν σχολάσει ή κλείσει το κατάστημα να πάει με αυτό στο σπίτι του.

Αυτό το τόσο ευχάριστο πράγμα πρέπει να γίνεται με την προϋπόθεση ότι και αυτός που δεν διαθέτει αυτοκίνητο ή συμβαίνει να μην το χρησιμοποιεί, τόσο όσο μερικοί άλλοι δεν πρέπει να γυρίζει στο σπίτι του με τεντωμένα ή σπασμένα την χολή απο κάποιο Σάκ, που του προξένησε κάποιος εποχούμενος. Να γυρίζει αρτημελής και προπαντός Ζωντανός.

Όλες οι Ελληνικές Πόλεις έχουν τα προβλήματά τους και η Βέροια έχει τα δικά της. Παλιά και νέα. Προβλήματα που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Στον ένα ή στον άλλο βόθρο δυσκολεύουν την ζωή των κατοίκων της. Πολλά απ αυτά δεν μπορούν να λυθούν απλά και γρήγορα. Μερικά όμως-βέβαια με κόστος-μπορούν αν όχι να τους εξαλείψουν τουλάχιστο να απαλύνουν και κυρίως να μειώσουν τους κινδύνους, ενώ παράλληλα θα διευκολύνει την ευρυθμή λειτουργία της αγοράς και την Ανθρωπινότερη κυκλοφορία των Ανθρώπων γενικά και των παιδιών και υπερηλίκων ειδικά.

Για να λειτουργήσει-επαλά-και με άνεση η αγορά πρέπει να βρεθεί τρόπος να γίνει οπωσδήποτε πεζόδρομος η κεντρική. Μέχρι άτου όμως γίνει αυτό, κάθε τρίτη και σάββατο το πρωί και την παραμονή των εορτών η κεντρική να λειτουργήσει σαν πεζόδρομος. Και σε συνέχεια να αρχίσει μια συστηματική προσπάθεια τις ώρες αιχμής, δυό η τρείς ώρες-αυτό θα το ρυθμίσει η τροχαία με το Επιμελητήριο-σε καθημερινή βάση να λειτουργεί σαν πεζόδρομος έστω και μέχρι το Ξενοδοχείο Αριστίδη. Έτσι ώστε να μπορούν οι Άνθρωποι να κάνουν τα ψώνια τους χωρίς τον φόβο να τους συμβεί κάποιο ατύχημα.

Για να γίνει όμως πιά λειτουργική και πιά Ανθρώπινη η Πόλη θα πρέπει αντί στην κεντρική να παρκάρουν τα αυτοκίνητα να προστεθεί απο μιά σειρά πλακάκια ακόμη και

απ τις δυό μεριές του πεζοδρομίου απ του Σίσα μέχρι την πλατεία ορολογίου έτσι ώστε να χωρούν και τα δυό πόδια του Ανθρώπου στα πεζοδρόμια της κεντρικής. Επίσης να προστεθεί απο ένα πλακάκι στο ήδη υπάρχον πεζοδρόμιο απ την πλατεία ορολογίου μέχρι την πλατεία Μ Μπότσαρη. Και μιά που λόγος για την Πλατεία ορολογίου καλά θα ήταν μιά και δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα να επικρατήσει η νέα ονομασίες σε μπει ένα ορολόγι έτσι που να συμπύπτει με την τοπωνυμία.

Δυό άλλοι εξ ίσου προβληματικοί-επικίνδυνοι δρόμοι είναι η οδός Πιερίων και η Θωμαΐδου. Οι δρόμοι αυτοί σχεδόν δεν έχουν καθόλου πεζοδρόμιο και είναι δρόμοι πολυσύχναστοι. Και είναι πολυσύχναστοι γιατί πέρα απ το ότι είναι μιά απ τις τέσσερες εισόδους της Πόλης, εξυπηρετεί και μιά μεγάλη γεωργική περιοχή. Βέβαια στην Πιερίων υπάρχει και η γέφυρα των Λαδομούλων που δυσκολεύει την ομαλή λειτουργία αυτής της τόσο βασικής για την Πόλη αρτηρίας.

Μιλώμε για έργα που σημαίνει χρήματα και όλοι συμφωνούμε ότι περνάμε βαθιά και πολυεπίπεδη οικονομική κρίση.

Τις συνέπεια αυτής της κρίσης τις βλέπουμε-ζούμε στην αγορά. Η αγορά αν δεν νεκρώσε, δεν βρίσκεται όμως στα ποθητά επίπεδα. Βέβαια, πόλλοι είναι οι λόγοι του συνετέλεσαν στο νεκρώμα της αγοράς. Ένας ανάμεσα στους πολλούς είναι και το αυτοκίνητο, που ένα μεγάλο μέρος του οικογενειακού εισοδήματος το απορροφούν τα καύσιμα, τα ασφάλιστρα, τα τέλη κυκλοφορίας, η συντήρηση-επισκευές κλπ.

Η γέννηση ενός Ανθρώπου, πέρα απ την χαρά που προξενεί στους γονείς-προέκταση, αθανασία-και την κοινωνία των Ανθρώπων γενικότερα, συνεπάγεται και ένα τεράστιο κόστος τόσο για την οικογένεια, άλλο τόσο και για την κοινωνία γενικότερα. Η επένδυση αυτή τόσο απ τους γονείς άλλο τόσο και απ την πολιτεία γίνεται με μιά προοπτική-διαδοχής και συνέχειας-και με την βεβαιότητα ότι όταν ο Ανθρώπος αυτός όταν φτάσει σε παραγωγική ικανότητα όχι μόνο θα κάνει απόσβεση της επένδυσης, αλλά αν κατορθώσει να διατηρηθεί σε υγεία και στη Ζωή, ότι θα αφήσει και κάποια υπόλοιπα κέρδους για τις επόμενες γενιές. Ενώ αντίθετα αν αρρωστήσει ή τραυματιστεί όχι μόνο δεν θα αποσβέσει την επένδυση, αλλά θα χρειαστεί οικογένεια και πολιτεία να

κάνει και άλλες δαπάνες για να αποκαταστήσει την υγεία του και να τον συντηρήσει στην Ζωή. Και τραγικότερη είναι η κατάσταση αν ώ μή γέννητω χάσει την Ζωή του πριν την ώρα του και φυσιολογικά.

Όσο όμως μεγάλη και βαθιά και αν είναι η κρίση υπάρχουν πράγματα και έργα που είναι συνδεδεμένα πολύπλευρα με την ίδια την Ζωή. Συνεπώς όποιο και αν είναι το κόστος όταν πρόκειται για έργα και μέτρα που αποβλέπουν στο να προστατέψουν υγεία, αρτημέλια και Ζωή όσο μεγάλη και αν είναι η οικονομική κρίση πρέπει να γίνουν. Και πρέπει να γίνουν γιατί έργα σαν αυτά στην

πραγματικότητα όχι μόνο δεν είναι δαπανερή αλλά θα # λεγε κανείς με βεβαιότητα ότι είναι και κερδοφόρα αφού η απόσβεσή τους θα γίνει με την εξασφάλιση της ψυχασωματικής υγείας των πολιτών, την αρτημέλιδά τους - διατήρηση της ικανότητας για εργασία - και το αριθμητικό παρών όλων των κατοίκων της Πόλης, μέχρις ότου ο Γεραμπής αποφασίσει να τους πάρει.

Βέροια 20-12-1992

Κώγιος Νίκος.

Ο ΟΗΕ ΔΙΑΦΕΥΔΕΙ ΤΙΣ ΕΛΠΙΔΕΣ ΤΩΝ ΛΑΩΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όπως ύστερα απο κάθε μεγάλη σύγκρουση έχουμε πάντα μιá διεθνή διάσκεψη για τη λύση των προβλημάτων που δημιουργεί και αφήνει η σύγκρουση. Έτσι μετά το τέλος των Ναπολεόντιων πολέμων είχαμε το συνέδριο της Βιέννης, μετά τον Α! παγκόσμιο πόλεμο την κοινωνία των Εθνών (Κ.Τ.Ε) και τον Β! παγκόσμιο πόλεμο την διάσκεψη της Γιάλτα και του Αγίου Φραγκίσκου καρπός των οποίων ήταν η δημιουργία του ΟΗΕ.

Ανάμεσα σ αυτούς τους πολέμους υπάρχει μιá ιδιοποιός διαφορά. Η διαφορά συνίσταται στο γεγονός ότι οι προηγούμενες διασκέψεις είχαν αυτοκρατορικού χαρακτήρα προβλήματα να λύσουν, ενώ η Γιάλτα και ο Άγιος Φραγκίσκος διακρατικά-εθνικά.

Τον περασμένο αιώνα τα έθνη οργανώθηκαν σε αυτόνομα κράτη. Το γεγονός αυτό οδήγησε στην κοινή αντίληψη και η ιδέα του κράτους-έθνους πήρε αξιωματική μορφή. Αυτή η πορεία εθνικής αφύπνισης, αυτονόμησης και πολιτειακής συγκρότησης νέων κρατών, ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της αποικιοκρατίας στα μέσα του 20ου αιώνα. Το ίδιο συνέβει και με τον κατακερματισμό της Σιειτ Ενωσης, την Τσεχοσλοβακία, την Γιουγκοσλαβία κλπ.

Στα προβλήματα αυτά έρχεται να προστεθεί η εθνοεθνική χωριστική εθνικιστική διεκδίκηση αυτονόμησης, που στην σημερινή συγκυρία κατά κύριο λόγο υποθάλπεται απο ξένα κέντρα και οδηγεί στο γνωστό κύκλο αιματηρών συγκρούσεων.

Σε αυτήν τη φάση ο ΟΗΕ είναι φυσικό να δέχεται τις πιέσεις τόσο των νέων κρατών που διεκδικούν την εισδοχή τους, όσο και αυτών που αποβλέπουν να κατευθύνουν και να εκμεταλλευτούν ανοδιαιτάξεις των σφαιρών επιρροής, αλλά και στο βαθμό που μπορούν αν και το κρίβουν διάθεση και μεθοδεύσεις και για

αλλαγή συνόρων.

Είναι χαρακτηριστικός σε σχέση με το θέμα αυτό ο ρόλος του Συμβουλίου Ασφαλείας που με το πέρασμα του χρόνου αντί να εντείνει την προσπάθεια αντικατάστασης του βέτο με την πρόβλεψη άσκησης του από μιά έστω μειοψηφία (3/4) χωρών σαν πρώτο βήμα προς την τελική εξάλειψη του θεσμού των μονίμων μελών συνολικά και την ανασύσταση του Συμβουλίου Ασφαλείας ετω ώστε να συμμετέχουν σ αυτό όλα τα κράτη-μέλη οδηγείται στην χειραφέτηση απ τα ισχυρά μέλη του οργανισμού στην κατεύθυνση των δικών τους επιδιώξεων. Απο καιρό τώρα διαφαίνεται ο κίνδυνος πρόσδεσης του στην εξυπηρέτηση μονακρατορικών επιδιώξεων, στο πλαίσιο των οποίων, οι αποφάσεις κυρίως των ΗΠΑ, του NATO, αλλά και της Ε Ευρώπης "θα-να" διεκπεραιώνονται σχεδόν ασυζητητί απ το Συμβούλιο Ασφαλείας. Απ ό,τι φαίνεται δεν είναι μακριά η εποχή που οι αποφάσεις που παίρνουν ΗΠΑ, NATO και Ευρωπαϊκή Ένωση θα υπαγορεύονται και θα εντάσσονται στην Αμερικανική "Νέα τάξη" την επέκταση της δράσης του NATO στην Ευρώπη με εκείνον τον περίφημο τίτλο: "Συνεργασία για την ειρήνη" όπως τον ανέπτυξε ο Αμερικανός πρόεδρος στην τελευταία σύνοδο του NATO στις Βρυξέλλες. Ομως το ερώτημα που εύλογα μπαίνει είναι: Γιατί στο NATO ο συναιτερισμός για την ειρήνη και όχι στον ΟΗΕ; Και κατ επέκταση με τις πιέσεις που δέχεται απ τους ισχυρούς πόσο μπορεί ο ΟΗΕ να βοηθήσει τους μικρούς λαούς και ειδικά τον τρίτο κόσμο; Όσο ο κόσμος ήταν χωρισμένος σε αντίπαλα στρατόπεδα παρ όλες τις δυσχέρειες που αντιμετώπιζε τα Ενωμένα Έθνη όχι μόνο κατόρθωσαν να επιβιώσουν, αλλά και να λειτουργούν και να ασκούν κάποια έστω περιορισμένη επιρροή στις τύχες του κόσμου. Μετά την πτώση του υπαρκτού Σοσιαλισμού ο ρόλος του οργανισμού για τις ΗΠΑ αποκτάει μια εντελώς διαφορετική χρησιμότητα. Απο καιρό τώρα όχι μόνο ενορχιστρώνει, υπερφαλαγγίζει και δυσκολεύει το έργο του ΟΗΕ, αλλά και προτιμά να κάνει τις όποιες παρεμβάσεις τους μέσω του ΟΗΕ για να μπορεί

να τις βαφτίζει "ειρηνευτικές" Όταν ιδρύθηκε ο ΟΗΕ, αμέσως μετά την λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, οι προσδοκίες της κοινωνίας των Ανθρώπων απ τον διεθνή οργανισμό ήταν φυσικό να είναι πολλές και μεγάλες. Οι λαοί του κόσμου πίστευαν και περίμεναν πώς ύστερα απο μιά τέτοια αλόγιστη Ανθρωποφαγή, τις τεράστιες υλικές καταστροφές που αυτός συσώρευσε και την φρίκη που έβησε στί ο ΟΗΕ θα αποτελούσε πράγματι τον "εγγυητή της ειρήνης και στί όποια και όσο μεγάλα δύσκολα και πολύπλοκα και αν ήταν τα προβλήματα δεν θα επέτρεπε η Διεθνής κοινωνία να ξανά οδηγηθεί η Ανθρωπότητα στο χείλος καταστροφής. Και το βασικότερο πίστευε στί αυτοί που πρωταστάτισαν για τη δημιουργία του δεν τον έκαναν για να λύσουν τα δικά τους μόνο προβλήματα τότε και να τον χρησιμοποιήσουν σε συνέχεια σαν εργαλείο για τα νέα που θα προέκυπταν. Οτι θα παραγνώριζαν τις υπόλοιπες χώρες και λαούς του κόσμου που απο κοινού έχυσαν το αίμα για να πτηθεί ο φασισμός που ήταν και η αιτία αυτού του φρικτού πολέμου. Η έντονη διαμάχη όμως ανάμεσα στίους δύο κόσμους ιδίως κατά την διάρκεια του ψυχρού πολέμου αλλά και μετά, δεν επέτρεψε στίον "εγγυητή της ειρήνης" να δείξει τις δυνατότητές του. Και δεν μπόρεσε γιατί ο σημερινός κόσμος είναι πολύ διαφορετικός και περίπλοκος απ το 1945, που ιδρύθηκε ο ΟΗΕ. Τη διαφορά τη δείχνει το γεγονός στί τα κράτη-μέλη του ΟΗΕ από 51 που ήταν κατά την ίδρυσή του έφτασαν τα 184 το 1993. Για αυτό και το ζητούμενο είναι με ποιό τρόπο, μέσα απο ποιές αλλαγές θα μπορέσει ο ΟΗΕ σήμερα να αποκριθεί στίς ελπίδες της Ανθρωπότητας για έναν κόσμο ειρηνικό, δίκαιο και ασφαλής, να γεφυρώσει τις σφύτατες αντιθέσεις και να προσφέρει ένα αποτελεσματικό πλαίσιο για την αντιμετώπιση των μεγάλων προβλημάτων που παγκοσμιοποιούνται, όπως η Ειρήνη, η Διεθνής Συνεργασία, τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, την καταπολέμηση του Ρατσισμού, το περιβάλλον τα Ναρκωτικά και άλλων σύγχρονων πληγών της Διεθνούς Κοινωνίας.

Τα Ηνωμένα Έθνη για να μπορούν να παίξουν τον

ρόλο για τον οποίο έγιναν, να κάνει πράξη αυτό που ο καταστατικός του χάρτης έχει προμετωπίσει "Εμείς οι λαοί των Ενωμένων Εθνών θέλουμε να ζήσουμε ειρηνικά συνεργαζόμενοι και σεβόμενοι την ανεξαρτησία όλων".
.., πρέπει να διαθέτει τους οικονομικούς, τεχνικούς, στρατιωτικούς και όλους τους άλλους πόρους και απαραίτητους μηχανισμούς για να μπορούν να φέρουν σε πέρας τα καθήκοντα που τους έχουν ανατεθεί έτσι ώστε να πάψει το NATO να αντιμετωπίζεται σαν όργανο ή σαν στρατιωτικός υπεργαλάβος του ΟΗΕ ή να είναι όπως τείνει να γίνουν αυτοί οι δύο οργανισμοί συμπληρωματικοί ο ένας στον άλλο. Αν συνεχίσει αυτή η συμπληρωματική σχέση δεν είναι μακριά η μέρα που ο ΟΗΕ θα αποδεχθεί την ηγεσία του NATO και την ηγεμονία των ΗΠΑ. Και μιά που ο λόγος για το NATO, αυτήν την ιστορική σύμμαχία της Δύσης, που ενώ ζητά την επέκταση των μελών του από τις χώρες της κεντρικής και Ανατολικής Ευρώπης, μετά την πτώση του υπαρκτού κανένας δεν μπορεί να μας πεί ξεκάθαρα από ποιόν προστατεύει τα μέλη του, αλλά και σε πιο σκεπτικό στηρίζει πλέον την ύπαρξή του.

Μπορεί τα Ηνωμένα Έθνη, να απέτυχαν σε πολλά σημεία στην προσπάθεια, ο κόσμος μας όμως θα ήταν πολύ πιο φτωχός απ κάθε άποψη και πιο σκληρός και απάνθρωπος αν δεν είχε γίνει ύστερα απ το μακελιό που προηγήθηκε.

κατάλληλες συνθήκες και ελεύθερα αναπτύσσεται.

Ο Η Ε

Ο ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΤΑΞΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ✓

Η Ελληνική συνείδηση περιείχε και περιέχει την παγκοσμιότητα, γι αυτό και είναι τραγική. Και είναι τραγική γιατί ορίστηκε πάνω στην Γή, να είναι το σταυροδρόμι και γεφύρι του κόσμου. Σε αυτό συνέβαλε και ο πολιτισμός της, που μοιάζει σαν την πιο μεγαλειώδη πυρηνική έκρηξη, χωρίς να σκοτώνει και χωρίς να χαινώνει. Μορφώνει και λυγερώνει. Ίσως γιατί όλοι οι αγώνες, που έκανε ως τώρα, δεν αφορούσαν ποτέ αποκλειστικά την δική της επιβίωση ή την δική της ελευθερία. Ένα σωρό αιτίες και λόγοι συγκροτούν και συνθέτουν αυτήν την παγκοσμιότητα, αλλά και την τραγικότητα. Και το αποτέλεσμα, η ανταπόδοση; Το κέρδος Η μοναξιά. Να αφήνεται μόνη και αβοήθητη πάντα όταν έχει ανάγκη. Και η τραγωδία. Η μοίρα της να ορίζεται πάντα από έξω. Ποτέ από μέσα. Ποτέ από τους ίδιους.

Ο Μέγας Αλέξανδρος, εγκαινίασε και εγκαθίδρυσε μια πολιτική Διεθνούς επιπέδου. Προπαρασκεύασε το έδαφος για την Ρώμη, που απαρνούμενη τον εαυτό της - το κλειστό λάτιο-επωρίστηκε την ευθύνη να κυβερνήσει τον κόσμο. Και τότε οι Θεοί της Ανατολής ανταμώθηκαν και συνομίλησαν με τους Ελληνικούς και τους Λατίνους και βρέθηκαν αμόρριζοι συγγενείς και σύμφωνοι να ενεργήσουν από κοινού για την επικοινωνία και συνεργασία των Ανθρώπων όπου Γής.

Ετσι η γεωγραφία της Γής μεγάλωσε, η πείρα έγινε περισσότερη και ο πλούτος αυξήθηκε. Αυτό ακριβώς το μέγεθος της γεωγραφίας, της πείρας και του πλούτου στάθη αιτία να αρχίσουν οι πόλεμοι. Να αλλοτριωθεί το ιστορικό γίγνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων και να ανοίξει ο δρόμος στην μεταφυσική: Να μετατραπεί η Γή σε ιδιοκτησία των "Θεών". Να μπει η τέχνη στη υπηρεσία της Θρησκείας. Να μεταφερθεί η Ζωή από την Γή στον ουρανό κλπ. Ετσι από τους τοπικούς και μεμονωμένους πολέμους φτάσαμε στον πρώτο και συνέχεια στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο: Σε αυτήν την χωρίς προηγούμενο στην ιστορία των Ανθρώπων ομαδική εξόντωση και την φρίκη.

Όμως το Ανθρώπινο είδος, όσο μεγάλο και αν είναι το

κόστος που θα χρειαστεί να πληρώσει, δεν θα επιτρέψει τη
αυτοκαταστροφή του, για αυτό και αντίστοιχες είναι και οι
προσπάθειες που έκανε, κάνει και θα κάνει για την διάσωση
του. Είναι προκειμένου να συγκρατήσει-σταματήσει, αυτόν τον
ωφρενήρη καταστροφικό κατήφορο. Αυτήν την αλληλοσφαγή, μα
και εκφράσει κάθε φορά την νέα τάση πραγμάτων δημιουργηθεί
στον Α! παγκόσμιο πόλεμο την κοινωνία των Εθνών και στο
τον Οργανισμό Ενωμένων Εθνών.

Όμως τρείς χιλιάδες χρόνια πριν την ΚΤΕ και τον ΟΗΕ
τον ίδιο σκοπό, οι Έλληνες είχαν κάνει και λειτουργούσαν
κατά ιδιόμορφο τρόπο βέβαια, την δική τους ΚΤΕ. Τον δικό
ΟΗΕ: Το Μαντείο Των Δελφών. Το Μαντείο ήταν έδρα του αρχαίου
των Αμφικτιόνων. Στην αρχή λειτουργούσε μια φορά τον
χρόνο και καταπιανόταν με πολύ σοβαρά θέματα, για αυτό και
θεότροποι ήταν Βασιλείς και η κρατικό αντιπρόσωποι, που
προσπαθούσαν να προβλέψουν τα άγνωστα και τα μέλλοντα.

Η ιδέα για την ίδρυση του ΟΗΕ, άρχισε να ωριμάζει στην
διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου. Η πρώτη εκδήλωση ήταν
η "Διακήρυξη των Ηνωμένων Εθνών" το Γενάρη του 1942. Ακολούθησε
η διάσκεψη της Μόσχας τον Οκτώβρη του 1943 και σε συνέχεια
της Τεχεράνης τον Δεκέβρη του ίδιου χρόνου, όπου οι Ηγέτες
διαπίστωσαν την ανάγκη να συνεχίσει και μετά την νίκη η
συνεργασία των εθνών που είναι αποφασισμένα "Να εξαφανιστούν
η Τυραννία και η Δουλεία, η Καταπίεση και η Μισαλλοδοξία"
Ακολούθησαν οι συνομιλίες του Ντάμπαρτον το 1944. Η διάσκεψη
της Γιάλτας τον Φλεβάρη του 1945 και αυτή του Αγίου
Φραγκίσκου που υλοποίησε τις αποφάσεις της Γιάλτας με την
ίδρυση του ΟΗΕ.

Σκοποί του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών ήταν: 1) Η διατήρηση
της Διεθνούς Ειρήνης και Ασφάλειας. 2) Η ανάπτυξη φιλικών
σχέσεων μεταξύ των Εθνών 3) Η ολοκλήρωση της Συνεργασίας
για την Επίλυση των Διεθνών Οικονομικών Κοινωνικών,
Πολιτιστικών και Ανθρωπιστικών Προβλημάτων.

Ο καταστατικός χάρτης του ΟΗΕ υπογράφηκε στις 26-6-1945
από (50) χώρες που βρίσκονταν σε πόλεμο-μεταξύ των οποίων
η χώρα μας-με τον άξονα και η ισχύς του άρχισε στις 25-1-1945.
Η ημερομηνία αυτή καθιερώθηκε και γιορτάζεται σε όλο
κόσμο.

Οι υποχρεώσεις των μελών είναι: Η κυρίαρχη Ισότητα των
μελών, η καλόπιστη εκπλήρωση των υποχρεώσεων τους που
απορρέουν από τον χάρτη και τις διεθνείς συμβάσεις. Η

παροχή βοήθειας στις ενέργειες του ΟΗΕ, η μή επέμβαση στα εσωτερικά των άλλων κρατών, η ειρηνική επίλυση των διεθνών διαφορών και τέλος η αποχή από την απειλή και χρήση βίας στις διεθνείς σχέσεις.

Για την υλοποίηση των πιά πάνω σκοπών συγκράτησε και τα αντίστοιχα όργανα: 1) Το συμβούλιο ασφαλείας. 2) Την γενική συνέλευση. Το οικονομικό και κοινωνικό συμβούλιο. 3) Το συμβούλιο κηδεμονιών. 4) Το διεθνές δικαστήριο και 5) Την γενική Γραμματεία. Και με 111 άρθρα προσδιόρισε τον τρόπο λειτουργίας του κάθε οργάνου. Τα δικαιώματα, τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις του κάθε μέλους. Τρόπος-μέσο έκφρασης της θέλησης των μελών η συμμετοχή στα όργανα και η ισοτιμία, που λειτουργεί με το: Υπέρ, Κατά και την αποχή. Τα πέντε ιδρυτικά μέλη-Αμερική, ΕΣΣΔ-Ρωσία, Αγγλία, Γαλλία και Κίνα-εκτός του ότι αποτελούν μόνιμα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας έχουν και το πρόσθετο δικαίωμα του Βέτο, που όταν το προβάλει δεν μπορεί να παρθεί απόφαση για το συγκεκριμένο θέμα που συζητιέται.

Ο ΟΗΕ είναι κατά κάποιον τρόπο συνεχιστής του έργου της Κοινωνίας των Εθνών ΚΤΕ, άλλα υποτίθεται ότι θεμελιώθηκε σε πολύ πιά στέρεες και σωστότερες βάσεις. Από τις 19-4-46 η ΚΤΕ ανήκει στην ιστορία. Οι λόγοι της αποτυχίας είναι ότι από τα πρώτα ακόμα χρόνια της λειτουργίας έχασε την οικονομική της χαρακτήρα. Οι ΗΠΑ αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στον οργανισμό και λίγο αργότερα οι χώρες του άξονα άρχισαν να αποχωρούν και το 11939 λόγω του Ρωσο-Φιλανδικού πολέμου διώχθηκε και η Σ Ένωση.

Αυτό είναι περίπου το ιστορικό της ίδρυσης του ΟΗΕ και οι σκοποί για τους οποίους ιδρύθηκε. Εκτοτε πέρασαν 47 χρόνια. Στην διάρκεια αυτή πέρασε από πολλές και διάφορες φάσεις. Είναι γεγονός ότι η ύπαρξη και η λειτουργία του ΟΗΕ συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στην διατήρηση της ειρήνης μόνο στον χώρο της Ευρώπης, γιατί στον υπόλοιπο κόσμο ειχαμε αρκετούς και απάνθρωπους πολέμους.

Αν δεχθούμε την αρχή ότι ο χάρτης του ΟΗΕ αποτελεί το παγκόσμιο Σύνταγμα. Και ότι όλα τα Εθνικά Συντάγματα είναι διατυπωμένα με ωραία λόγια και του ΟΗΕ έχει τα καλύτερα ω προς τις επιδιώξεις και τα δικαιώματα.

Ετσι μετά το 1945, επικράτησε μία ισορροπία βασισμένη στον τρόπο του θερμοπυρηνικού ολέθρου, του ηγεμονισμού και την μοιρασιά. Από το 1989 όμως αυτή η ισορροπία έπαψε

F γλ σχέων εκκινούσε περιελά τω

να υπάρχει. Έτσι το δήλημα που μπαίνει είναι: Μια εύθραστη και επίφοβη πολυ-πολιτική σταξία με διαδοχικές συγκρούσεις τοπικές μόν, αλλά μεγάλης εκρηκτικής και κατατροφικής δυνατότητας ή η πραγματοποίηση μιάς τάξης που θα έχει σαν μοναδικό σταθερό και ακλόνητο θεμέλιο τα Ενωμένα Έθνη.

Όλος ο κόσμος μπήκε στο δρόμο των αλλαγών προκειμένου να εκτονωθούν οι αψύτατες αντιπαραθέσεις που συσσωρεύτηκαν στην διάρκεια του ψυχρού πολέμου. Ομως για να σωθούν και να διαφυλαχθούν οι πανανθρώπινες αξίες, πρέπει να ξεκόψουμε από τα μανιακά δόγματα της επιβούλης, του και την τυφλών αντιπαραθέσεων. Από την εναγώνια ισορροπία του τρόμου.

Σήμερα έτσι όπως είναι διαμορφωμένα τα πράγματα όλοι οι δρόμοι συγκλίνουν και οδηγούν προς ένα σημείο που αντιπροσωπεύει το απαραίτητο κέντρο της οικοδόμησης μιάς πραγματικής Διεθνούς τάξης. Και το κέντρο αυτό που μπορεί να αντιπροσωπεύσει και να εκφράσει την συνισταμένη της παγκόσμιας κοινής γνώμης είναι τα Ενωμένα Έθνη.

Μιά τέτοια εξέλιξη όμως προϋποθέτει ένα ευρύτατο ποιοτικό άλμα στον τρόπο που υπάρχει και λειτουργεί ο ΟΗΕ έτσι ώστε να εξασφαλίσει το απαραίτητο κύρος και την συνέπεια, προκειμένου να παίξει αυτό τον τεράστιο ρόλο. Να διευκολύνει και όταν χρειάζεται, να επιβάλει λύσεις ειρηνικές και λύσεις συνεργασίας. Πρέπει να ενισχύσει τον Δημοκρατικό χαρακτήρα των οργάνων του, και όχι μόνο των οργάνων εκπροσώπησης αλλά, κατα πρώτο και κύριο λόγο των οργάνων διακυβέρνησης. Αν παραμένει στα ίδια πρότυπα-Βέτο, μεγάλες δυνάμεις αριθμοί, δύναμη κλπ-το τελικό αποτέλεσμα θα είναι να δίνει τις ίδιες λύσεις οπότε θα αρχίσει μια εποχή νέας αβεβαιότητας, ανασφάλειας και αταξίας.

Πρώτη και βασική αρχή που προκύπτει είναι η ανάγκη ενός ΟΗΕ, ικανού να παίρνει σωστές και δίκαιες αποφάσεις. Αποφάσεις με μακρόχρονη προοπτική και να τις εφαρμόζει πραγματικά ανεξάρτητα απ το ποιός είναι ο παραβάτης. Για να είναι οι αποφάσεις σωστές και δίκαιες. Να είναι αξιόπιστες -η αξιοπιστία είναι σαν την παρθενειά. Μπορείς να την χάσεις μόνο μια φορά-και σεβαστές από τους διάδικους ή και αντίδικους και την παγκόσμια κοινή γνώμη πρέπει να είναι προϊόν ελεύθερης βούλησης και όχι εξαγοράς, ανταλλαγής ή επιβολής. Ακόμα δεν πρέπει να είναι φιλικές, συγγενικές ή χαριστικές και υπολογισμού. Οι αποφάσεις του ΟΗΕ δεν μπορούν να λειτουργήσουν σαν λάστιχο στα χέρια των ισχυρών και

ειδικά των ΗΠΑ, όπως συνέβαινε στο παρελθόν-Κορέα, Βιετ Νάμ Σουέ, Παλαιστίνη, Κύπρος κλπ, μα και τώρα στον Κόλπο.

Οι αποφάσεις του ΟΗΕ πρέπει να είναι θεσμικές, δομικές-αγκωνάρια-με τα οποία θα οικοδομηθεί η μελλοντική πολυεθνική κοινωνία των Ανθρώπων. Αν αποτιμήσουμε τις έως τώρα αποφάσεις και παρεμβάσεις και τον τρόπο εφαρμογής τους, θα διαπιστώσουμε ότι με τίμημα την ίδια την Ζωή εκατομμυρίων Ανθρώπων ο ΟΗΕ δεν δικάωσε τα όραματά και τις ελπίδες των λαών. Και οι ευθύνες που επέτρεψε στον εαυτό του να λειτουργήσει, όπως λειτούργησε είναι όχι απλώς μεγάλες αλλά τεράστιες.

Συνεπώς αν ο ΟΗΕ, θέλει να διατηρηθεί στην Ζωή και να παίξει αυτόν τον καθοριστικής σημασίας ρόλο που η κοινωνία των Ανθρώπων περιμένει από αυτόν, πρέπει να αναθεωρήσει τη δομή του και την δομή του Συμβουλίου Ασφαλείας και όλη την γκάμα των θεσμών του. Το ίδιο και τα περιφερειακά του συστήματα. Να προικίσει τον εαυτό του με τα απαραίτητα εργαλεία. Να διαμορφώσει νέες δομές κατάλληλες να εκφράσουν τους πόθους των λαών-δώσουν Ζωή σε μια εποχή σφαιρικών, μεγάλων και αλληλεξαρτημένων προβλημάτων-σε μιά πραγματικά παγκόσμια κυβέρνηση, με μιά εξ ίσου απαραίτητη δική του στρατιωτική δύναμη, που σαν σκοπό και στόχο θα έχει την διαφύλαξη της ειρήνης σε ολόκληρο τον πλανήτη Γή. Την οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη μέσω της συνεργασίας λιγότερο αναπτυγμένων και υποναπτύκων ζωνών και την προστασία του περιβάλλοντος που και το θέμα αυτό έγινε σήμερα τόσο κρίσιμο όσο και τα άλλα δύο.

Ο νέος χρόνος πρέπει να δώσει λύσεις στα προβλήματα που είναι ανοιχτά από το 1989-η μισή Ευρώπη κομματιάζεται, το ίδιο και Γιουγκοσλαβία, η Παλαιστίνη σπαράσσεται και ο Κόλπος φλέγεται, η Σομαλία πεθαίνει και η Κύπρος Ζεί υπό κατοχή ακόμα-μα και τα νέα να προκύψουν. Και το πιο άσχημο είναι ότι η οικοδόμηση της Ευρωπαϊκής ενότητας καθυστερημένο γεγονός που εμποδίζει την δημιουργία ενός ακόμα υποκειμένου να δώσει την αναγκαία ισχυρή συμβολή στη διαμόρφωση μιάς νέας διεθνούς τάξης.

Αν ο ΟΗΕ δεν είχε και αυτήν την φορά όπως και κατά την κρίση του στον Περσικό, υπερκεραστεί από την Ουάσιγκτων, η διπλωματία θα μπορούσε να σώσει στην Σομαλία, την Γιουγκοσλαβία, την Κύπρο, την Παλαιστίνη κλπ. Πολλοί διπλωμάτες πιστεύουν πως η αναβίωση του Συμβουλίου κηδεμονίας θα μπορούσε να συμβάλει αποφασιστικά στην λύση όλων αυτών των

προβλημάτων του ταλανίζουν την Ανθρωπότητα.

Μετά την πτώση του υπαρκτού η Ουάσιγκτων, χάνει όλο και πιά γρήγορα την υπομονή της. Όλο και πιά συχνά γίνονται τα τηλεσίγραφα, οι ταξιοδοτικές οδηγίες και οι χειρουργικές επεμβάσεις και οι αποφάσεις εφαρμόζονται μόνο όταν είναι σύμφωνες και εκφράζουν τα δικά τους και μόνο συμφέροντα. Έτσι η Βία άρχισε να λειτουργεί σαν φυσικό φαινόμενο. Ο εκβιασμός, ο φόβος και το έγκλημα μεμονομένο ή-ομοδικό-δεν τρομάζει αυτόν που το κάνει, ούτε και αυτόν που το βλέπει το διαβάσει. Και αυτό είναι πολύ επικίνδυνο όχι μόνο για το ΟΗΕ, αλλά για το μέλλον της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Δημιουργούνται ερωτηματικά για το είδος της νέας διεθούς τάξης, που τείνει να διαμορφωθεί στο μεταδιπολικό κόσμο, όταν αγνοούνται θεσμοθετημένοι κανόνες και αρχές που διέπουν το ΟΗΕ. Οι θεσμοί και οι αποφάσεις του ΟΗΕ δεν μπορεί να έχουν σαν περιεχόμενο τον προσδιορισμό των χωρών σε χώρες τιμωρ και χώρες τιμωρούμενες. Η αυστηρή τήρηση των κανόνων της διεθνούς νομιμότητας είναι όρος απαραίτητος προκειμένου να αποκτήσεις την απαραίτητη εκείνη αξιοπιστία, που θα του επιτρέψει-μπορέσει να λειτουργήσει σαν ένα είδος παγκόσμιας κυβέρνησης, που επιβάλλει και τις αντίστοιχες κυρώσεις με τα εχέγγυα που προβλέπει το καταστατικό του.

Φαίνεται όμως πώς η ΗΠΑ και τώρα σε ό,τι αφορά τον ΟΗΕ, επιδιώκει να τον μετατρέψει σε εργαλείο επιβολής των βλέψεων και συμφερόντων της ανά τον κόσμο. Όλες οι ενέργειες της Ουάσιγκτων τα τελευταία χρόνια δείχνουν πώς ανασπείρει την εποχή που οι ΗΠΑ, είχαν τοποθετήσει Γραμματέα του ΟΗΕ, τον αλλίστου μνήμης κ Ρομούλο. Ο Άνθρωπος αυτός στην διάρκεια της θητείας του συμπεριφέρθηκε σαν ένα άδειο-κινούμενο βαρέλι που το πήγαινε η Ουάσιγκτων, όπου ήθελε, όπως ήθελε και όταν ήθελε, ενώ ο Λουμούμπα, που τα ψιλολογούσε λίγο τα πράγματα απο απροσεξία έχασε καθ' οδόν την ζωή του, από καθ' ορισμένοι Αμερικανοί πρόεδροι.

Οι λαοί του κόσμου δεν αντέχουν το "κοινωνικό δράμα" της πειθάρχησης και της εκμετάλλευσης, της περιθωριοποίησης και της αποστέρησης των Ανθρώπινων "δικαιωμάτων. Αν πράγματι ο ΟΗΕ θέλει να θεωρείται η ομπρέλα των Εθνών. Αν σκοπός και στόχος του ΟΗΕ, είναι να αναπροθέσουν οι λαοί του κόσμου τα οράματα και τις ελπίδες σε αυτόν πρέπει όχι μόνο να παίρνουν σωστές, δίκαιες και αξιοπιστες αποφάσεις αλλά και τις επιβάλλει χωρίς δικρίσεις, βέτα και ετσι θελισμούς.

Για να υπάρξει επιτέλους ισοτιμία και ισοδυναμία της ψήφου είναι καιρός να καταργηθεί το βέτο και οι αποφάσεις να παίρνονται με τα 3/4 των ψήφων σε όλα τα όργανα του ΟΗΕ. Έτσι όπως έχουν διαμορφωθεί τα παγκόσμια πράγματα σήμερα

η μελλοντική δράση του ΟΗΕ πρέπει να στηριχθεί σε ένα γνήσιο δημοκρατικό σύστημα οργάνωσης και διακυβέρνησης του κόσμου.

Ευχή και πόθος όλων των λαών του κόσμου είναι η εκλογή του νέου Αμερικανού Προέδρου, να μην είναι όπως τις άλλες φορές μιά συνήθη αλλαγή φρουράς στον Λευκό Οίκο, αλλά μια ευκαιρία να μπούν τα πράγματα στην σωστή τους θέση.

Έτσι ώστε μέσω του ΟΗΕ, σε δίκαιη και ισοτιμη βάση να αποκατασταθεί η Διεθνής Νομιμότητα. Να παγιωθεί η Ειρήνη. Να σταματήσουν οι εντολές, οι επεμβάσεις και οι ετσιθελισμοί.

Βέροια 20-1-1993 κόγιλας νίκος.

ΟΙ ΕΠΙΚΥΡΙΑΡΧΟΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ V 04

Για αρκετά χρόνια μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο η δύση και ειδικά η ΗΠΑ έλεγχαν απόλυτα τον ΟΗΕ. Μετά την διάλυση όμως της αποικιοκρατίας και την εισδοχή των πρώην αποικιακών χωρών στον ΟΗΕ ο συσχετισμός άλλαξε. Η εποχή αυτή είναι συνδεδεμένη με την πρώτη προσπάθεια των ΗΠΑ να κυριαρχήσουν σε όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη του πλανήτη. Προσπάθεια που οδήγησε στον ψυχρό πόλεμο. Με το που μπήκαμε στον ψυχρό πόλεμο ήταν επόμενο εκτός από τον επίσημο ΟΗΕ-στον οποίο είχαν χάσει τον απόλυτο έλεγχο-αυτοί που φιλοδοξούσαν να κυριαρχήσουν στον κόσμο να δημιουργήσουν-οργανώσουν έναν άλλο ΟΗΕ, που θα αποφάσιζε και θα δρούσε προς την ίδια κατεύθυνση για λογαριασμό τους στα παρασκήνια. Για αυτόν ακριβώς τον σκοπό τον Μάη του 1954, δημιούργησαν την "λέσχη" Μπίλντεμπεργκ. Πρίν από λίγες μέρες ήρθαν στη χώρα μας οι πραγματικοί ΑΦΕΝΤΕΣ του κόσμου. Οι άνθρωποι που κινούνται έξω και πάνω από την κοινωνία. Αυτοί που ρυθμίζουν και προαποφασίζουν για τις τύχες του κόσμου. Αυτοί που ενώ λειτουργούν στο σκοτάδι από το 1954, αποτελούν την πολυεθνική υπερκυβέρνηση του δυτικού κόσμου. Αυτοί που ελέγχουν επιτελεία, μυστικές υπηρεσίες, μέσα ενημέρωσης-τύπο, τηλεόραση, ραδιόφωνο και κυβερνήσεις. Αυτοί που διακινούν στρατούς και όπλα. Κηρύττουν πολέμους και μοιράζουν τον κόσμο ανάλογα με τα συμφέροντα μα και τις ορέξεις τους ακόμα. Αυτοί που αποτελούν το συντονιστικό κλεντρο του διεθνούς κεφαλαίου. Αυτοί που αποτελούν το παραράτος-παραμάζαζο του ΟΗΕ. Αυτοί διευθύνουν και κατευθύνουν από τα σκοτεινά παρασκήνια τον ΟΗΕ. Αυτοί που ουσία και περιεχόμενο αποτελούν τον άορατο Οργανισμό των Ηνωμένων Εθνών. Αυτοί που δεν ξέχασαν ούτε για μιά στιγμή το ήθος και το ύψος της αποικιοκρατίας. Αυτοί που έχουν μετατρέψει το NATO σε μπαλαντέρ και μέσω του NATO απειλούν τους πάντες και τα πάντα.

Αυτοί οι επικυρίαρχοι του κόσμου που ανεμίζουν μέσω

των μηχανισμών τις σημαίες των Ανθρώπινων

δικαιωμάτων, με ειλικρίνεια ή και υπερβολή, όπου υπερετούνται τα συμφέροντά τους, ενώ όπου η εφαρμογή της χάρτας των Ανθρώπινων δικαιωμάτων θα έθιγούν έστω και στο ελάχιστο τα συμφέροντά τους με θεωρητικές και υποκριτικές καταγγελίες γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις θεμελιώδεις αρχές της διεθνούς νομιμότητας. Τα δικαιώματα Ανθρώπων και λαών.

Ηρθαν κοντά στα γεγονότα. Στην νέα επικερδής επιχείρηση που άνοιξαν στον βαλκανικό χώρο προκειμένου να μοιράσουν, αλλά και να τιμωρήσουν την παλιά λεία που για μερικά χρόνια τους είχε ξεφύγει.

Και επειδή επικυριαρχία των μέσων μαζικής ενημέρωσης και επικοινωνίας μέσω των οποίων καλλιεργούν ψευτική συνείδηση και διεστραμμένη εικόνα

του κόσμου.

κλεισιμοι: υπάρχουν δυστυχώς ακόμα πολλοί-και όχι μόνο την χώρα μας-που δεν κατάλαβαν πόση εκρηκτική δύναμη περιέχει το αίτημα για τα Ανθρώπινα δικαιώματα. Η αξίωση να γίνουν σεβαστά απο όλους και για όλους δεν είναι αίτημα για παραχώρηση αλλά επιταγή του σύγχρονου διεθνούς νόμου. Δεν υπάρχει αμφιβολία οτι η επιμονή στα Ανθρώπινα δικαιώματα χρησιμοποιείται

επιλεκτικά-λάττουχο-απο τις μεγάλες δυνάμεις, όπου αυτό υπηρετεί τα συμφέροντά τους, όπως ήδη ανέφερα. Το ίδιο δεν υπάρχει αμφιβολία οτι η καταγραφή του σεβασμού τους στα θεμέλια των σημερινών διεθνών σχέσεων θα αποτελέσει σημαντικό όπλο των λαών και ως είναι βέβαιοι οτι θα στραφεί και εναντίον όσων θα επιμένουν να κάνουν επιλεκτική υπεράσπιση και χρήση.

Αυτοί που κατασκευάζουν την νέα τάξη πραγμάτων. Που πέρνουν τις αποφάσεις και αναθέτουν στα όργανα-υποτακτικούς-τους να τις κάνουν πράξη. Είναι οι λάτρεις της δύναμης. Της δύναμης που δεν υποχωρεί μπροστά και σε αυτόν τ'όν θεό. Αυτοί που μοιράζουν τον κόσμο σε σφαίρες οικονομικής και πολιτικής επιρροής

ανάμεσά τους. Που μετατρέπουν τους Ανθρώπους σε

δούλους, παρίες και κλοσάρ. Η οικονομική υποδούλωση, σαν μόνιμη κατάσταση των λαών. Αυτοί που στόχο έχουν την σταδιακή απόλεια από το Συντάγματα των δικαιωμάτων των λαών Η λέσχη λένε δεν έχει μέλη. Έχει πρόεδρο-ένα βρετανό λόρδο-και ολιγομελή γενική γραμματεία. Προκειμένου να διαμορφώσει την πολιτική της καλεί πρόσωπα ισχυρά της πολιτικής και οικονομικής ζωής. Αυτοί που παίρνουν μέρος εκτός που είναι άτομα της απολύτου εμπιστοσύνης υποχρεώνονται να υπογράψουν έγγραφο ότι θα τηρήσουν για τον εαυτό τους και μόνο τα όσα είπαν ή ακούσαν στην σύσκεψη, γιατί σε αντίθετη περίπτωση θα μπουν στην μαύρη λίστα.

Παρά τις πολλές και επίμονες διαψεύσεις και τις διαβεβαιώσεις ότι δεν αναμειγνύονται στην πολιτική κανενός κράτους οι Μπιλντερμπέργκερ αποτελούν μιιά παγκόσμια υπερκυβέρνηση η οποία όχι μόνο καπελώνει τις εθνικές κυβερνήσεις αλλά σε πολλές περιπτώσεις καπελώνει και αυτόν τον ΟΗΕ.

Απόδειξη ότι επεμβαίνει στις εθνικές κυβερνήσεις αποτελεί το γεγονός κυρίαρχο θέμα της πρώτης συνάντησης το 1954 ήταν: "Πώς θα αντιμετωπιστεί ο κομμουνιστικός κίνδυνος στην Ευρώπη και την Αμερική" καθώς και το γεγονός πολλές από τις αποφάσεις που παίρνονται-προηγούνται των εξελίξεων στον διεθνή χώρο.

Πολλά και ποικίλα είναι τα σκάνδαλα και οι πόλεμοι αίματος και πείνας που έχουν προαποφασιστεί από αυτήν την "μικρή" αλλά πανίσχυρη λέσχη. Η απαρτίωσή τους θα χρειαζόταν πόλυς χώρος αφού τα ενδιαφέροντα και η εμβέλεια της "λέσχης" είναι διεθνή και απεριόριστη. Αρκούν λίγα απ τα δικά μας για να γίνει κ...ανοστό για το πώς λειτουργεί αυτή "αφιλοκερδής" και "ανθρωπιστική" λέσχη: Συνέχιση με "ειρηνικά" μέσα του εμφυλίου πολέμου μέχρι το 1963. Το εκλογικό πραξικόπημα του 1961, Το βασιλικό το 1965, Η χούντα των συνταγματαρχών, η επέμβαση στην Κύπρο και μια σειρά άλλες "διευκολύνσεις".

Μετά την πτώση του υπορκτού η ούσσιγκτων όλο και πιά συχνά χάνει την υπομονή της. Όλο και πιά συχνά γίνονται τα τηλεσίγραφα, οι ταξιδιωτικές οδηγίες και οι χειρουργικές επεμβάσεις. Το ίδιο και οι αποφάσεις του

ΟΗΕ εφαρμόζονται μόνο και όταν είναι σύμφωνες και εκφράζουν σε όλη την έκταση τα δικά τους και μόνο συμφέροντα.

Ποτέ η δύση δεν έχει εγκαταλήψει-ξεχάσει την παλιά καλή εποχή της αποικιοκρατίας. Απο το 1989 όμως ο παραλογοισμός και ο πάθος για επανασύσταση μεγαλώνει. Θεωρούν ότι αρχίζει μια νέα αποικιακή περίοδο. Μιά νέα ευκαιρία για νεκρανάσταση. Οι ευρωπαίοι και η ΗΠΑ στο θέμα των Βαλκανίων ξεχνούν ή τα συμφέροντά τους δεν τους αφήνουν να δούν ότι ο επίδοξος συμπαραστάτης τους (Τουρκία) ήταν για τετρακόσια χρόνια ο αδιανομήσιμος αφέντης και δεινότατος των Βαλκανικών λαών και ότι ένας μεγάλος αριθμός αυτών των πρώην αφεντάδων που δεινότατευαν τους Βαλκανικούς λαούς ζούν ακόμη και όχι μόνο νοσταλγούν αλλά και ενεργούν να επανακτήσουν τον χαμένο τους παράδεισο. Ηδη το Μουσουλμανικό τόξο διαμορφώθηκε. τόσο στα Βαλκάνια άλλο τόσο και στις Μουσουλμανικές χώρες της πρώην Σοβιετική Ένωση. Η μήπως συμπιέτουν οι απόψεις για αναβίωση.....

Απο ο,τι φαίνεται είναι τόσο σατανικά οργανωμένα αυτά τα αόρατα κέντρα εξουσίας έτσι που αναρωτιέται κανείς μήπως έχουμε πράγματι να κάνουμε με την προετοιμασία ενός νέου τύπου τυραννία που μπροστά της να ωχριούν οι μέχρι τώρα γνωστές; Μια τυραννία που μπροστά της οι ιθαγενείς Πρωθυπουργοί, Υπουργοί, Αρχηγοί, κόμματα, υπηρεσίες ασφαλείας θα είναι μαριονέτες στα χέρια τους. Μια εξουσία που έχει την αίσθηση πως τελικά όλα επιτρέπονται, ότι όλα γίνονται ότι δεν υπάρχουν όρια, πλαίσια (Εθνικά και Διεθνή) αναστολές και φραγμοί. Οτι όλα μπαίνουν στην υπηρεσία των ανόμων σκοπών και επιδιώξεων των υπερανθρώπων της υπερεξουσίας.

Ο ΟΗΕ η μόνη ελπίδα του κόσμου δεν έχει και αυτός καταφέρει να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις σύγκλισης. Δεν έχει βέβαια και τα μέσα για κάτι τέτοιο. Και σε όλους είναι γνωστά γιατί δεν τις έχει. Πώς να λειτουργήσει δημοκρατικά ο ΟΗΕ, όταν άλλοι κρυφά προαποφασίζουν. Πώς να τον εμπιστευτούν οι λαοί του κόσμου. Πώς να ελπίζουν και πώς να εναποθέσουν τα

• πάντα στον ΟΗΕ

Το ζητούμενο για τον ΟΗΕ είναι η αναχώνευση και η αναγέννηση μέσα από έναν ανοιχτό διάλογο έτσι ώστε να βλαστήσει μια σύγχρονη ιδεολογία που να εκφράζει τα σημερινά δεδομένα, χωρίς την ανακύκλωση του παρελθόντος. Το παρελθόν που οι λαοί του κόσμου πλήρωσαν πολύ, μα πάρα πολύ ακριβά και στην χώρα μας (600000) ακριβότερα.

Σήμερα ακριβώς που η καθολική διεθνοποίηση της οικονομίας, η ανάπτυξη των τηλεκοινωνικών και η καλλιέργεια μιάς νέας αντίληψης για την ενότητα του κόσμου ανοίγει την προοπτική της υπέρβασης των εθνικών ορίων προς όφελος της κοινωνίας των Ανθρώπων.

Σήμερα που η προσπάθεια για εθνική επιβίωση, μπορεί και πρέπει να οδηγήσει σε νέες μορφές ειρηνικής συμβίωσης και συνεργασίας, πρέπει πολύ αυστηρά αυτή η προσπάθεια να διαχωρίζεται από την αναμόχλευση-καλλιέργεια της εχθρότητας ανάμεσα στα Έθνη, του ρατσιστικού μίσους και τις αντιλήψεις για περιουσία φυλή-άρια ή ένθους.

Σήμερα που τα φαινόμενα αυτά, που συνδέθηκαν με το φασισμό και το ναζισμό παρουσιάζονται και πάλι σε ανησυχητική έκταση στις Ευρωπαϊκές χώρες και γενικότερα συνδέονται με τις γενεσεουργές αιτίες που τις έθρεψαν στον μεσοπόλεμο: Την Εντατική εκμετάλλευση που οδήγεί στην οικονομική κρίση (σκόπιμη): Την εκτατιμήνη ανεργία (το ίδιο): Το μίσος κατά των ξένων (οι Εβραίοι παλιά η μετανάστες σήμερα). Σήμερα που δεν υπάρχει το αιτιολογικό (ο κομμουνιστής κίνδυνος που τους έλυνε τα χέρια να κάνουν πράξη την θέληση και τα κίνητρα) για μιά κάποια ευθύγραμμη δημοκρατική πορεία των λαών της δύσης αυτήν ακριβώς την προσπάθεια είναι που θέλουν να εμποδίσουν.

Σήμερα που το εθνικό συναίσθημα προσπαθεί να βρεί τις πραγματικές και σωστές-υγιείς του ρίζες. Σήμερα ακριβώς οι επικυρίαρχοι προσπαθούν να μεταλλάξουν αυτό το εθνικό αίθημα σε εθνιστική ιδεολογία. Ιδεολογία που χρησιμοποιήθηκε από τμήματα (λέσχες) είτε για να αποπροσανατολίσουν τους εργαζόμενους, είτε για να καλύψουν εχθρικές προς την ομολή λειτουργία των

δημοκρατικών θεσμών προσπάθειες των λαών.

...Καπιλεύονται τα αγνά εθνικά αισθήματα και τα κατευθύνουν σε αδιέξοδα μίσους,μισαλοδοξίας,εχθρότητας προς τους λαούς και προπαρασκευάζουν το έδαφος για τα νέα δεσμά της επικυριαρχίας γενικά και σε κάθε χώρα χωριστά.Η δράση αυτής της λέσχης επιφύλαξε μέχρι τώρα δεινά και αν την αφήσουμε να δράση ανενόχλητη θα συσσωρεύσει μεγαλύτερα.Και θα συσσωρεύσει γιατί είναι αυτή που κατασκευάζει ιστορικά δεδομένα,πλάθει κινδύνους,προσποφασίζει, προδικάζει και αποφαινεται για τα πάντα και για τους πάντες.

Είναι αυτοί που καλλιεργούν τις διχόνιες,τα μίση και τα πάθη,που διαμορφώνουν δίκαιο και νόμους με δόψεις.Δίκαιο πέρα και πάνω απο τους νόμους.Που δεν προύνται και δεν οροδούν μπροστά σε τίποτε,που έχουν κάκει πιστεύω και σκοπό της ζωής τους τις ιδιολογίες του μίσους,που στήνουν τα φονικά δόκανα,που κατυθύνουν την παραπληροφόρηση.Τις χρηματιστηριακές δραστηριότητες.Που παράγουν τις κρίσεις:οικονομικες και πολιτικές.Που πιστεύουν οτι το δίκαιο βρίσκεται και είναι πάντα συνώνυμο με την δύναμη και οτι η Ελευθερία είναι μιά αφηρημένη έννοια.Οτι υπάρχει πάντα ο εσωτερικός εχθρός.Οτι ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Οτι η πιό επικερδής επιχείρηση είναι ο πόλεμος. Αυτοί που περιθωριοποιούν τους πολίτες.Που τους κάνουν υπηκόους έτσι ώστε να μην μπορούν να σκεύφονται πολιτικά. Αυτοί που πριν ανοίξουν το στόμα τους κκείνουν ερμητική όλες τις χαραμάδες του χώρου μέσα στον οποίο κάθε φορά βρίσκονται.

Αυτοί είναι οι εκπρόσωποι των υπερεθνικών εταιρειών και των χρηματιστηριακών οργανισμών που κυριαρχούν και διευθύνουν την παγκόσμια οικονομία.Είναι τα ίδια τα αόρατα χέρια που ελέγχουν το σχεδιασμό,την παραγωγή και τις επενδύσεις.Αυτοί που στην διεθνή τράπεζα,το διεθνές νομισματικό ταμείο και άλλους οικονομικό-παραγωγικούς οργανισμούς και που μέσω αυτών των οργανισμών συνέβαλαν στο να διπλασιαστεί το χάσμα που χωρίζει τις πλούσιες απο τις φτωχές χώρες και επιπρόσθετα ενώ οι λαοί του νότου πεθαίνουν απο την πείνα αυτοί προσανατολίζουν την παραγωγή των χωρών

αυτών προς τις εξαγωγές με αποτέλεσμα να υπάρχουν στις χώρες νοσίδες υπερβολικών προνομίων μέσα σε μια θάλασσα αθλιότητας και απελπισίας.

Οι κυβερνητικές δομές επέδειξαν όχι μόνο τάση προσκόλλησης στα συμφέροντα των οικονομικών δυνάμεων αλλά θα έλεγε κανείς ότι τείνουν να ταυτιστούν, έτσι ώστε ο καπιταλισμός της αγοράς να μην διατρέχει κανέναν κίνδυνο για τους κυριάρχους. Μέσω-με τον τρόπο αυτό: Το ΔΝΤ, η διεθνής τράπεζα, η ομάδα των επτά πιά εκβιασμένων χωρών (7) και άλλοι οργανισμοί σχεδιασμένοι για να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντα των παλαιοεθνικών και των χρηματιστηριακών εταιρειών και απεισών έγιναν ΔΤΕ ΦΑΚΤΟ η παγκόσμια κυβέρνηση και ΟΗΕ των παρασκηνίων.

Με τον τρόπο αυτό προσεγγίζουμε το τόσο ποθητό ιδανικό του κεφαλαίου: Τυπικές δημοκρατικές διαδικασίες χωρίς πραγματικό νόημα. Ηδη τα τελευταία χρόνια βλέπουμε ταχύτητα και σε μεγάλο βαθμό να αδειάζει το περιεχόμενο της δημοκρατίας ενώ παράλληλα διαμορφώνονται οι συνθήκες που θα επιρέσουν και τον έναν άλλο βασικό στόχο του διεθνούς κεφαλαίου: Ένα επιχειρηματικό περιβάλλον σε παγκόσμια κλίμακα, ελεύθερο από κυβερνητικές παρεμβάσεις. Για να μπορεί η αισιόχη αρχή των κυριάρχων να προωθείται ανενόχλητα. Ένα κλίμα που θα επιτρέπει το παράδοξο: Ασθενής οικονομία, μεγάλα κέρδη.

Η νέα εποχή της αυτοκρατορίας σηματοδοτεί μιάν αλλαγή κατεύθυνσης προς τους πό αντιδημοκρατικούς και αντιδραστικούς στόχους. Ένας από τους κύριους στόχους της λέσχης είναι να αυξήσουν την προστασία της πνευματικής ιδιοκτησίας μέσα στην οποία κατατάσσονται η τεχνολογία γενικά, η βιοτεχνολογία και οι πατέντες των σπόρων, φαρμάκων κλπ.

Οι αποφάσεις και τα πρακτικά μέτρα που παίρνουν απασκοπούν στο να διαφυλάξουν και να διασφαλίσουν κάθε απειλή εθνικού οικονομικού σχεδιασμού και ανεξάρτητης εθνικής ανάπτυξης. Αυτή είναι η υπρισχύουσα ανθρώπινη αξία στην οποία θα πρέπει να υποταγούν όλα τα άλλα για αυτούς δεν έχουν την σημασία που εμείς αποδίδουμε σε

αυτά. ...Πρέπει να συστρατευτούμε για να

υπερασπιστούμε-προστατεύσουμε την
δημοκρατία. Δημοκρατία και αγορά είναι δεμένες μεταξύ
τους. Αλλά δεν είναι μια αναγκαιότητα αναπόφευκτη, ένα
είδος μοίρας να κυριαρχείται η αγορά από ένα μικρό
αριθμό τεραστίων οικονομικών συγκροτημάτων, τα οποία
εργάζονται για δικό τους λογαριασμό, μόνο και μόνο στο
όνομα των συμφερόντων τους και χωρίς να δίνουν
λογαριασμό σε κανένα. Δεν μπορούμε να μετράμε όλες τις
Ανθρώπινες αξίες δραστηριότητες με το κριτήριο του
χρήματος.Εθνη και κοινωνίες που έκλεισαν νόημα
και περιεχόμενο Ζωής ή που λειτούργησαν με βάση αυ-
τα κίνητρα έχουν καταστραφεί ή εκφυλιστεί πρόωρα.
...Η ιερότητα του κέρδους και του συμφέροντος όταν
γίνουν αυτοσκοπός. Βωμός που πάνω του θυσιάζονται τα
πάντα, αλλά και πανάκεια. Τίποτε τότε δεν υπάρχει που
δεν γιατρεύει ή δεν διορθώνει το χρέμα φτάνει να το
έχουν και για να το έχουν ενεργούν σαν ασπάλακες στο
σκοτάδι.Και επειδή τίποτε σε αυτό τον κόσμο δεν
γίνεται τυχαία σε σκεφτούμε και σε προσέξουμε σαν λαός
πρίν είναι πολύ αργά.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ Ε.Α.Μ.

Αυτές τις μέρες η μνήμη φορτίζεται με έντονες ιστορικές αναμνήσεις. Και φορτίζεται γιατί σε λίγες μέρες κλείνει μισός αιώνας από την ημέρα - 27 Σεπτεμβρίου 1941 - που ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το Ε.Α.Μ., Αφερηρία του πιά μεγάλου Εθνικο-Λαϊκού Ξεσηκωμού. Του πιά μεγάλου Απελευθερικού κινήματος. Ένα κίνημα πολλαπλάσιας σημασίας στην σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας.

Από την ημέρα αυτή σύσσωμος ο Ελληνικός λαός βροντοφωνάξει Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., Ε.Α.Μ., φωνή Λαού, που φτάνει ως τ άστρα του ουρανού... Με αυτά τα τρία μεγάλα, φωτεινά και γεμάτα Πατριωτική έφεση και ενθουσιασμό γράμματα ο Ελληνικός Λαός, με εξαίρεση μιιά μικρή ελάχιστη μειωψηφία, πολέμησε σαν ένας Άνθρωπος τους τρεις κατακτητές.

Με συμβόλα και σύνθημα αυτά τα τρία γράμματα, ο λαός μας όρθωσε το ανάστημα του, στην βία, την τυραννία και την τριπλή σκλαβιά. Τα γράμματα αυτά σφηνώθηκαν σφιχτά και ερμητικά στην καρδιά του Λαού μας. Ρίζωσαν στην μνήμη του, γιατί σούσα και περιεχόμενα περιείχαν την λευτεριά. Και η λευτεριά έρχεται από τα βουνά και τις θάλασσες. Τρυπώνει μέσ τις καρδιές και γίνεται μήνυμα, τραγούδι και σάλπιγμα. Γίνεται πίστη και σύμβολο. Όραμα και πάθος και με τον αγώνα και τον καιρό η λευτεριά γίνεται πραγματικότητα. Τα τρία αυτά γράμματα γέμισαν με αισιοδοξία την καρδιά του Λαού. Τόνωσαν το πθικό του, του ανέβασαν την θέληση για αγώνα και θυσίες.

Αυτά τα τρία γράμματα οργάνωσαν, συντόνησαν και συνήγειραν τον Λαό ενάντια στην βιβλική έρση που ήθελαν να επιβάλουν στην χώρα και τον Λαό μας οι τρεις κατακτητές. Ηταν η συμπύκνωση της θέλησης για αγώνα. Ηταν ο απέραντος πόνος ενός Λαού, που ζούσε αυτήν την απημέρωτη νύχτα της τριπλής κατοχής.

Με αυτά τα τρία γράμματα ο Λαός μας, τίναξε από τον όρθρο της ιστορίας την σκόνη και την μούχλα που σκέπαζε τους προγόνους μας. Σπάσανε την σιωπή τους. Ξεσκέπασαν τα πομπόλαια μυστικά των προγόνων μας. Διαβάσαμε την ιστορία των αγώνων, της Ζωής, της αγάπης και της

Δευτεριάς. Αποκάλυψαν τα απολυθώματα που μας πλάσσαν για έργα Ζωής και Ιστορία ύπαρξης ((εθνική και ατομική)) Μας είχαν μάθει ((ιστορία)) με πολλά και διάφορα προσώπια. Με προσώπια που ήθελε ο καθένας. Ποτέ την αληθινή ιστορία. Μεσω της ιστορίας είχαν βάλει λουκέτο στην ανοιχτή και ελεύθερη σκέψη και άνοιξαν διάπλατα τις πόρτες στο ενεύθυνα και τον σκοταδισμό.

Αυτήν λοιπόν, την ψευτοιστορία ο Λαός μας, την βούτηξε στην κολυμπήθρα της σκομμάτιστης συνέχειας και την ανέσυρε πλημένη και έκλαμπα. Και τότε απαλλαγμένη απο τις αλοιώσεις και προσθαφαιρέσεις πρόβαλε ολόφωτη η Ζωή και η συνείδηση του Λαού μας στα χθές, το σήμερα και το αύριο.

Τα τρία αυτά γράμματα, εκτός από τα άλλα συνέδεσαν την γενιά της Αντίστασης με τους πατερας, με τους Παππούδες και τους μακρινούς Προγόνους. Με τους Έλληνες της Επανάστασης, με τους Αρματωλούς και Κλέφτες της Τουρκοκρατίας, με τους Ακρίτες του Βυζαντίου. Με τους Έλληνες του Μ. Αλεξάνδρου. Με τους Αρχαίους πολεμιστές του Μαραθώνα, της Σαλαμίνας και των Θερμοπυλών. Με τους δημιουργούς του Παρθενώνα, της Ποίησης, της Τραγωδίας, της Φικκασσφίας και της Ιστορίας.

Αυτά διαμόρφωσαν την γενιά της Αντίστασης. Την συνέδεσαν με την προαιώνια πορεία της φυλής μας προς τον πολιτισμό και την Ελευθερία. Δεν επέτρεψαν στους γνωστούς και μη εξαιρεταίους να βγάλουν την Δόξα της φυλής μας στο παζάρι της νέας τότες πραγμάτων που ήθελαν να επιβάλουν οι συνεργαζόμενοι πριν και κατά την διάρκεια της τριπλής κατοχής με το άξονα. Οπλισαν τον Λαό με υπομονή, θάρρος και πίστη για την συνέχειά της που προς στιγμή είχε χάσει. Του έδωσαν την ελπίδα για Ζωή και αγώνα. Το πάθος για Μόρφωση και ανάπτυξη. Το πάθος για την Μουσική και τις καλλές Τέχνες, που γοπεύουν και απαλύνουν τον πόνο και τα βάσανα. Το γέλιο που αναβλίζει από τους δροσερούς-τα βάθη- κρυψόνες της καρδιάς. Την Χαρά που στηρίζει την Ζωή και το φραγγέλιο που τιθασεύει τον φόβο της νύχτας και την πίστη του στην Νίκη.

Αυτά τα γράμματα, χάλασαν τα ((φιλόδοξα)) σχέδια αυτών που περίμεναν. Δέθηκταν και συνεργάστηκαν αρμονικά με τους κατακτητές. Αυτών που υποτίμησαν τις ιστορικές καταβολές και την ευφυία του Λαού μας, που ορκίζονταν

εδω

πίστη, υποταγή και αγώνα στο πλευρό του άξονα. Αυτών που διακήρυταν ότι ((υπό την κραταιά προστασία του Γερμανικού Ράιχ και όλως ιδιαίτέρως στην ευμένεια του Φύρερ η Ελλάς θα πράξει το ΠΑΝ δια να εισέλθει εις την Νέα τάξη εν Ευρώπη)).

Τα τρία αυτά γράμματα από την πρώτη στιγμή αμφισβήτησαν σε ντόπιους και ξένους κατακτητές την εξουσία. Εδωσαν το σύνθημα της Ανταρσίας και του αγώνα. Εδωσαν την δυνατότητα στον απλό Έλληνα να εξαγνίσει την συγκίνηση του τρόμου, του μεγάλου και του αήθιπτου. Να κατανικήσει τον τρόμο και τον οίκτο και από θεατής του μεγάλου και της δύναμης, να γίνει ο συντελεστής της Νίκης. Να πειάξει τα πρόσκερα από πάνω του δεσμά έτσι ώστε, όχι μόνο να χαίρεται που απελευθερώθηκε ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, αλλά να συμβάλλει και ο ίδιος στην Απελευθέρωση. Να νοιώσει τον θρήμβο που νοιώθει ο ελευθερωτής και όχι μόνο ο ελευθερωμένος. Να μην εκφυλιστεί το συναίσθημα και το λογικό που απαιτεί απόφαση και δράση.

Με την κατάρρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Το αγωνιστικό πνεύμα του λαού, οργανώνει την Εθνική Αντίσταση. Ξαναπλάθει όνειρα και οράματα. Αναστηλώνει την ψυχή του. Ορθώνει το αναστημά. Κατανικά την αγωνία και τον φόβο. Πλέκει οράματα Λευτεριάς. Καλλιεργεί εσωτερική πίστη και ισορροπία. Σώζεται από την ηθική κατάρρευση, που τον βοηθά να ανοίξει πάλι τα φτερά του για μιιά καινούρια Ανάσταση. Ανασυνθέτει την πραγματικότητα. Βάζει σε κίνηση την δράση. Ιεραρχεί αγώνες. Κατανέμει ρόλους. Αναθέτει καθήκοντα. Βιώματα ξεστά για τους παλαιούς και ανεκτίμητη κληρονομιά για τους Νέους.

Σκοπός και στόχος των πρωταγωνιστών του Ε.Α.Μ., ήταν να συγκινήσουν, να συνεγείρουν ολόκληρο τον Ανθρώπο. Να κάνουν ικανό το Εγώ του, να ταυτιστεί με την πραγματικότητα που επικρατούσε. Να πιστέψει στην απελευθέρωση της χώρας και σε ήταν τριπλά σκλαβωμένη, μα που ωστόσο μπορεί να την απελευθερώσει από τους τυράννους. Να πιστέψει ότι και το αδύνατο μπορούσε και αυτό να γίνει κατορθωτό, αρκεί να αποφασίσει και να δράσει ανάλογα. Να γοητευτεί από την δύναμη της θέλησης, που προβάλλει και κατορθώνει πράγματα που δεν υπάρχουν ακόμα, αλλά βρίσκονται μόνο στην σκέψη. Στο

μυαλό. Φτάνει να τους αποδώσει εκείνη την απέραντη, την απεριόριστη δύναμη στην πράξη της θέλησης. Αρκεί να πιστέψει στην ακατομάχητη δύναμη της λευτεριάς και την τεράστια έλξη που ασκεί στο Εγώ του Ανθρώπου και την ικανοποίηση που αυτή προσφέρει. Να πιστέψει ο απλός Άνθρωπος, ότι το ουσιαστικό στοιχείο της δράσης είναι το τρομακτικό εκείνο που εμπνέει δέος και εκείνο που υποτίθεται, που σε κάνει όχι μόνο να Νικήσεις, αλλά και να εξουσιάζεις τον εχθρό σου.

Επειτα ο Λαός μας, είχε μιá προϊστορία Αιώνων. Και μιá ιστορία γεμάτη από αγώνες και θυσίες. Από ήττες και Νίκες και προποντίες Νίκες. Γιατί να μην τον μιμήθουμε. Γιατί να μην κάνουμε και εμείς αυτά που έκαναν ανά τους αιώνες οι προγονοί μας; Και γιατί να μην τους ξεπεράσουμε στην απόφαση και την προσπάθεια; Αφού και αυτοί ο,τι πέτυχαν τα κατάρθωσαν με την θέληση, την απόφαση και την προσπάθεια. Γιατί να μην βάλουμε και εμείς σε κίνηση και λειτουργία τα μέσα και τους μηχανισμούς εκείνους με τους οποίους αυτοί έδρασαν και Νίκησαν; Την θέληση την οργάνωση και τον αγώνα. Γιατί να συμβιβαστούμε με την κατάρκτηση, την υποταγή και την Νέα τάξη πραγμάτων που ήθελε να επιβάλει ο άξονας; Γιατί να κάνουμε αποδεκτη την ιδεολογία του φασισμού;

Εργα του Ε.Α.Μ., δεν ήταν μόνο να εξυμνει το λαμπρό παρελθόν της φυλής. Ήταν να συλλαμβάνει και να ερμηνεύει το βαθύ νόημα των γεγονότων, που κάθε φορά μεσολλαβούσαν τοπικά, εθνικά και παγκόσμια. Να εξηγεί την πορεία του αγώνα, μα και την αναγκαιότητα του αγώνα. Να εντάξει το προσωπικό στο καθολικό, στο εθνικό.

Το Ε.Α.Μ., δεν ήταν η οργάνωση που μόνο εξηγούσε την κατάσταση που επικρατούσε κάθε φορά στην χώρα και Διεθνώς. Αλλά και ασκούσε απο την ίδρυση του ακόμα κάποια εξουσία πάνω στην πραγματικότητα, με σκοπό και στόχο να την αλλάξει, πείθοντας τον καθένα ότι η Απελευθέρωση της Πατρίδας, απο τους κατακτητές είναι δική μας ή και δική σου υπόθεση. Να πείσει ότι η σημερινή κατάσταση πραγμάτων, όχι μόνο μπορεί να αλλάξει, αλλά ότι θα αλλάξει οπωσδήποτε.

Η κατοχική νύχτα πρέπει να τελειώσει. Επρεπέ να χαράξει η μέρα για την Πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει. Να ανατείλει ο Ήλιος ξανά πάνω από την Ελλάδα ήταν ο αγώνας. Και αυτόν τον ληρωτικό αγώνα άρχισαν και

έκαναν οι προτεργάτες. Και σε αυτόν καλούσαν τον Λαό να ενταχθεί. Επρεπε ο κάθε Έλληνας να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου. Σε έναν αγώνα ανειρηνευτο και ορμητικό. Σε έναν αγώνα Ζωής και Θανάτου.

Πρότυπα τέτοιων άνιων αγώνων, προσφοράς και θυσιών υπήρχαν αρκετά και πλούσια σε περιεχόμενο και αποτέλεσμα. Ήταν αυτοί που ανά τους Αιώνας δεν υποτάχθηκαν. Που δεν δέχθηκαν το ¹⁷σκήψε χαμηλά και κάτω ήουχα. //

Γιὰ τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργίτες δεν υπήρχαν όρια και ενδισαμοί στην βαρβαρότητα. Δεν οραδούσαν μπροστά σε τίποτε. Η απανθρωπιά και το έγκλημα ήταν τα βασικά εργαλεία με τα οποία έκαναν την δουλειά τους και επέβαλαν την θέληση τους.

Το δόλημα. Η πρόκληση για τον Έλληνα, τον κάθε Έλληνα ήταν μεγάλη. Και γινόταν ακόμα μεγαλύτερη από το γεγονός ότι η συμπεριφορά των κατακτητών ήταν τέτοια που άφηνε στον κάθε Έλληνα να καταλάβει πως ήταν **Αχασμένος** για δούλος. Με την συμπεριφορά τους του έλεγαν: ((Τέτοιος είσαι και ποτέ δεν θα γίνεις διαφορετικός. Είσαι έξπες, έτσι Ζείς και έτσι θα Ζείς πάντα)) Με την τέτοια συμπεριφορά τους ντόπιοι και ξένοι κατακτητές επιδίωκαν την εσωτερική κατάπτωση και απασύνθεση του Εθνικού και κοινωνικού ιστού. Προσπαθούσαν να διαχτεύσουν την εξέγερση του Λαού προς το άσκοπο του αγώνα. Να δημιουργήσουν παθητική απόγνωση και όταν ακόμα άρχισε ο αγώνας.

Βέβαια η ήττα των εχθρών δεν ήταν εύκολη. Ήταν μιά μακρόχρονη και επίπονη πορεία. Και η Νίκη δεν ξεπρόβαλε ένδοξη και γρήγορη. Επρεπε οπωσδήποτε να περάσει αρκετός χρόνος ανάμεσα στον επιθανάτιο ρόγχο του εχθρού και την Απελευθέρωση της Γέννας.

Ο Ελληνικός Λαός όμως, με την καθοδήγηση του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου, προκειμένου να Απελευθερωθεί η Πατρίδα και να συμβάλει στην γενικότερη συμμαχική νίκη κατά του άξανα, δεν δύστασε να κάνει όλες εκείνες τις μορφές αγώνα και τις θυσίες που απαιτούσε αυτός ο σκληρός και άνιων αγώνας. Αυτός ο τιτιάνιος, πολυαίμακτος και καταστρεφτικός από κάθε άποψη αγώνας.

Και ήρθε η μεγάλη. Η πολυπόθητη και ένδοξη μέρα. Η μέρα της Λευτεριάς και Ξανασκώθηκε ο Ήλιος πάνω από

την Ελλάδα.

((Η επανάκτηση της λευτεριάς-λέει ο Κικέρων-είναι τόσο λαμπρό-και πολύτιμο-πρόγμα, ώστε ούτε αυτόν τον θάνατο δεν πρέπει να αποφεύγουμε, όταν ζητάμε να την ανακτήσουμε)). Και σε αυτόν τον άγιστο και σκληρό αγώνα δεν είναι λίγοι αυτοί που τον αναζητήσαν προκειμένου να ξεσκλαβωθεί η δόλια Πατρίδα. Να θαναθίσει το χαμόγελο στα πικρομένα χείλη και η ελπίδα στα μάτια του λαού μας.

Η ΕΑΜική σελίδα της ιστορίας μας, είναι η πιό λαμπρή και η πιό ένδοξη στην διαδρομή του Νεοελληνικού Έθνους. Αλλά και στην διαδρομή του Κ.Κ.Ε., που είχε την πρωτοβουλία και στάθηκε ο εμπνευστής του ΕΑΜικού μεγάλου. F →

Κρίνοντας κανείς σήμερα την ΕΑΜική εποχή, από την απόσταση των δεκαετιών που πέρασαν, αναρωτιέται αν υπήρξαν ποτέ στην μακρινή διαδρομή του τόπου μας προηγούμενο τόσο πυκνή και σύνθετη περίοδος, που σε διάστημα μόλις τριών χρόνων να συμπυκνώθηκαν τόσο μεγάλα και σημαντικά γεγονότα, τόσο βαθιές και πιεζικές αλλαγές, τόσο ιστορικά μηνύματα. Αλλαγές που δώσανε ένα Νέο ανάστημα, μιά Νέα διάσταση κοινωνικής πολιτικής, πολιτιστικής ωριμότητας στον λαό, κανοντας τον ικανό να κρίνει και να συγκρίνει ιδέες και πολιτικές πρακτικές, να συνειδητοποιήσει τον ρόλο του και την δύναμη να τον ασκήσει. F1

Οι ιστορικές καταβολές της ΕΑΜικής Αντίστασης, πάνε αγουρα και ευθείαν πίσω σε εκείνον τον άλλο μεγάλο Εθνικό και Λαϊκό ξεσηκωμό του 21. Και περνά σφαλώς μέσα απ όλους τους λαϊκούς αγώνες ενός και πλέον αιώνα για αποτίναξη της ξένης κυριαρχίας και της εσωτερικής καταπίεσης και εκμετάλλευσης. Η άμεση ρίζα του όμως, ήταν ο επικός αγώνας του λαού μας στα βουνά της Αλβανίας, στα οχυρά της Μακεδονίας και την Κρήτη, ενάντια στην φασιστική επιδρομή.

Τα μεγάλα και τολμηρά βήματα δεν δικαιώνονται αμέσως. Τα δικαιώνει, τα καταξιώνει και τα επιβάλλει όμως ο χρόνος και η ιστορία.

Με τις μνήμες της Αντίστασης ολοζώντανες μέσα στην καρδιά μας, τιμάμε την επέτειο για τα πενήντα (50) χρόνια του θάνατου Ε.Α.Μ. Σαν ιστορικό γεγονός το Ε.Α.Μ. είναι για ένα μακρινό παρελθόν. Μα η ψυχή και το και τα 9/12 οι χίτες

F2

Από αυτό το ΠΑΡΗΓΓΙΛΗ ανζηγέ ο ποιητής με δίνω
την θρησκεία και την αποστολή να αγωνιστεί και να
υψωθεί. Αυτός ο προσηύχων πνεύμα αγνών και θυσιαστών
φαινόταν ήρωα το προσανατολισμό και η σιδήρ του Γρηγορίου
της καρδιάς, που εδραίωναν με κρησίδες και με βέβαια
οργή με εφό το δαυρίθ, να υπερόχε και να κερζα
να δώματα... (Εδω)

Έτσι ήρθε η εθελούσια και τον έπαιξε από το χέρι
και από έρωτα και φερονυχιαστών άρτοτα έρωτα
τυραννοτοχο, λαός αγωνιστή. Αν υπάρχει πιο εκτονωτικό
άρτοτα, έρωτα αν νίκη και έω χάρη του εχθρού.

Έτσι ξεκίνησε ερώτος ο μεγάλη Αγνή.
Ο ερμ. ποιητής συλλογισμών και εδ. Αχρη ευετοός και
αυτοπροσώπος και έρωτα ξεκινάει με τον να αγωνιστεί να
αποζητήσει συνείδηση του πόθου του και την αποκαθή του. Εκπ.
μετακινώντας ερωτα έρωτα αγνή πνεύμα ο ίδιος με τσίρα του
αυτοχόρε του. με με πρέμ, να αυτή είδε να διακορυφωθεί
έω πρέμ ή ζωή και χάρη ανεπρόσχημα και πόθου

Η κομμουνιστική και Αποκροτική, Σοβιετική και ΕΑΚ. Το ε-
πικυφά και η προσφορά του, έω είναι ποιο πρόθυμης για
την θεωρία και την τεχνική. Αν είναι ποιο ζήλο ζήλο
για την Αγωνιστική του. είναι και πρόθυμης και προσέχου
ταυτόχρονα για όσον τον πατριώτες και Αποκροτική, για
τις ερμ. προσηύχων ερωτα, Αποκροτική, ερωτα και
αναγνωριστική αίσθη δαυρίθ, ερωτα έω η δαυρίθ και
ερωτα ποιο ποιο. (Ο)

Αν υπάρχει ερμ. ερωτα τεχνικών και όποιοι και όποι
υπόλοιποι οι ποιο να ξεχωριστά η ν.2 ερωτα ποιο ερωτα
αριστερή, αίσθη τον ποιο.

F3

Αν ~~ερωτα~~ ^{ερωτα} η ν.2 ερωτα ποιο ποιο
προσηύχων ποιο ποιο και διακορυφών το ποιο
Αν είναι ποιο ποιο ποιο 1. ΕΑ είναι και ποιο
ποιο ο ερωτα ποιο ποιο και την ερωτα ποιο ποιο
ποιο ποιο η ποιο με όποι ποιο η αίσθη αν ζωή και το ποιο
ποιο ποιο ποιο.

ΠΕΝΗΝΤΑ ΧΡΟΝΙΑ Ε Α Μ

Αυτές τις μέρες η μνήμη φορτίζεται με έντονες ιστορικές αναμνήσεις. Και φορτίζεται γιατί σε λίγες μέρες κλείνει μισός αιώνας από την ημέρα - 27 Σεπτέμβρη 1941- που ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Το Ε Α Μ. Αφερρησία του πιο μεγάλου Εθνικο-Λαϊκού Ξεσηκώου. Του πιο μεγάλου Απελευθερικού κινήματος. Ένα κίνημα πολλαπλότητας σημασίας στην σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας.

Από την ημέρα αυτή σύσσωμος ο Ελληνικός λαός βροντοφωνάζει Ε Α Μ, Ε Α Μ, Ε Α Μ, φωνή Λαού, που φτάνει ως τ' άστρα του ουρανού... Με αυτά τα τρία μεγάλα, φωτεινά και γερότα Πατριωτικά έθαρα και ενθουσιασμό γράμματα ο Ελληνικός Λαός, με εξαίρεση μιά μικρή ελάχιστη μειωπήφια, πολέμησε σαν ένας Άνθρωπος τους τρεις κατακτητές.

Με συμβολή και σύνθημα αυτά τα τρία γράμματα, ο λαός μας όρθωσε το ανάστημά του, στην βία, την τυραννία και την τριλήπτη σκλαβιά. Τα γράμματα αυτά σφηνώθηκαν σφιχτά και ερμητικά στην καρδιά του Λαού μας. Ρίζωσαν στην μνήμη του, γιατί ουσία και περιεχόμενα περιείχαν την λευτεριά. Και η λευτεριά έρχεται από τα βουνά και τις θάλασσες. Τρυπώνει μές τις καρδιές και γίνεται

περιεχομενο-πνευμα-του ειναι ακομα ολοζωντανο παρων, ειναι αναμεσα μας. Ειναι ο ιδιος ο λαος. Ειμαστε εμεις οι ιδιοι. Γιατι το Ε.Α.Μ. δεν ηταν μονο το φοβερο, πατρογονικο σπαθι της λευτεριας. Ηταν κι ο μεγалος φωταδοτης-αδηγητης της ιστορικης πορειας του Ελληνικου Λαου προς την Εθνικη και κοινωνικη του απελευθερωση. Ηταν πελωρια κινημα πατριωτικο-λαικο, επαναστατικο. Η ΕΑΜικη γραμμη της αγωνιστικης ενωτητας ηεσηκωσε, οσο ποτε αλλοτε στην νεοτερη ιστορια της Ελλαδας εναν ολοκληρο λαο και το συνολο της νεολαιας σε μια αντισταση με χιλιας μορφες, την πρωτη μεσα στην κατεχομενη Ευρωπη. Στο ενοπιο μετωπο της αντιστασης, ο Ελληνικος Λαικος Απελευθερωτικος Στρατος, ο Ε.Λ.Α.Σ. εγραψε στην Εθνικη μας ιστορια μια πολεμικη εποποιια ισαξια του 21.

Ο Ε.Λ.Α.Σ. με ενιαια ηγεσια, ενιαια γραμμη και πανελλαδικη οργανωση ανοιξε στα μετοπισθεν του φασιστικου αξονα ενα πραγματικο τριτο μετωπο.

Οι υποθικες του Ε.Α.Μ. δεν εχουν μουσειακο χαρακτηρα. Ηταν τοτε και παραμενουν ο αναμφισβητητος αδηγος και για τους σημερινους αγωνες για την ελευθερια και την φιλια των λαων, για την ενισχυση της δημοκρατιας, την αναβαθμιση της ζωης, την κοινωνικη και οικονομικη προκοπη του τοπου, την υπερασπιση της εθνικης ανεξαρτησιας και της ειρηνης.

Σημερα εμεις οι παλαιοτερη, δινουμε τα χερια στην γενια του πολυτεχνειου, στη σημερινη γενια και σε ολες τις προοδευτικες δυναμεις. Αυτη η προοδευτικη ενωτητα ηταν που υψωσε το Ε.Α.Μ. ως τα αστρα του ουρανου.

Στο εμπιο της νεας εποχης εκεινο που εχει σημασια να τονησται, ειναι πως η ΕΑΜικη εποχη δεν ανηκει μονο, ουτε ακομα στην ιστορια, ουτε φυσικα και στις γενιες της, ανηκει και στο σημερα και φυσικα και σε ολες τις γενιες. Οχι βεβαια για να σκιαζει τα πραγματα, αλλα για να δινει τις εμπειριες που κρυβει μεσα της θετικες και αρνητικες, χραισμες για ολες τις γενιες, περισσοτερο ιωω για τις νεοτερες. Δεν ειναι αναγκη η καθε γενια να αρχιζει τις αναζητησεις απο την αρχη κλειωντας την πορτα του χθες, που ειναι πλουτος, σοφια και κληρονομια της, δεν πρεπει καθε γενια απο την παραχαρηση της ιστοριας να βριακεται στο ματι του κυκλονα οπως βρεθηκε η δικη μας.

Τώρα για την δική μας γενιά που βρέθηκε στο μάτι του κυκλώνα, μιά γενιά που καθώς μεγάλωνε μέσα στην Ξεραία που την είχε καταδικάσει η 4 Αυγούστου και ήταν διψασμένη για ελευθερίες, προβληματισμούς, ιδέες και οράματα ρίχθηκε με τα μούτρα και "λαίμαργα" λές και ήθελε να χωρτάσει την δίψα της, στις μεγάλες και πολλές πηγές που άνοιξε η ΕΑΜική εποχή, έχοντας πλήρη συνείδηση τι κάνει και τι την περιμένει.

Αλλά για να μιλήσει κανείς για την προσφορά αυτής της γενιάς, σε τόσο μικρό χώρο και μόνος του, είναι κάτι το αδύνατο να δώσει όλα εκείνα τα στοιχεία που συγκροτούν-συνθέτουν την "τοιχαγραφία" του αγώνα. Αυτό είναι έργο πολλών Ανθρώπων και τόμων. Αυτό που μπορεί να πει κανείς με σιγουριά και βεβαιότητα είναι πώς αυτή η γενιά χάραξε με το αίμα, τον Νού και την ψυχή της το πιο έντονο, τολμηρό και προοδευτικό αποτύπωμα της στην ιστορική διαδρομή του Νεοελληνικού Έθνους. Αλλά αν είναι δύσκολο να μιλήσει κανείς για την γενιά του, το ίδιο δυσκολότερο είναι να μιλήσει σε βάθος για την Αντίσταση στο σύνολο της και το ίδιο το ΕΑΜ, που ήταν ο εμπνευστής, ο οργανωτής, η ψυχή και η καρδιά της Εθνικής μας Αντίστασης.

Σήμερα Εμείς οι παλαιότεροι, δίνουμε τα χέρια στην γενιά του πολυτεχνείου, στη σημερινή γενιά και σε όλες τις προοδευτικές δυνάμεις. Αυτή η Εθνική, Κοινωνική και Ανθρώπινη ενότητα ήταν που ύψωσε το ΕΑΜ, ως τ αστρα του ουρανού... Αυτή η προοδευτική, Πατριωτική ενότητα ήταν που έκανε σε όλα την Ελλάδα να αντιλαλεί μιά φωνή. Η φωνή του ΑΕΜ. Η φωνή του Λαού.

Βεβαία η αναγνώριση της Εθνικής Αντίστασης ήταν η πρώτη αληθινή Εθνική πράξη για να σταθεί το Έθνος στα πόδια του, να ξανασηκωθεί με με το ιστορικό του γίγνεσθαι και να προχωρήσει. Μένουν όμως να γίνουν ακόμα πολλά: Πρέπει το ήθος και η πολιτιστική κληρονομιά της Εθνικής Αντίστασης να κυκλοφορήσουν ελεύθερα στις αρτηρίες του Έθνους με τις ζωοποιό τους δυνάμεις. Πρέπει ακόμα το παράδειγμα, οι θυσίες και το πνεύμα του αγώνα να μπούν απόφια-χωρίς στρεβλώσεις, αλοιώσεις και παραμορφώσεις -στον Εθνικό μας Βίο, να αποτελέσουν την βάση και τη ραχοκοκκαλιά της Παιδείας μας, να γίνουν το φωμί και το προσφάι των Νέων. Και πρέπει να γίνουν γιατί η Εθνική Αντίσταση μαζί με το Εικοσιένα σε συνδιασμό με

την ηθική του ΕΜΕΙΣ, αποτελούν όχι μόνο την ιστορική μνήμη, αλλά και τη συνείδηση του Έθνους μας. Τιμή και Δόξα σε εκείνους που Αγώνιστηκαν και Αγονίζονται για μιιά Ελλάδα τέτοιας επιλογής. Ελλάδα σύγχρονων επιλογών και αξιώσεων.

Τιμή και Δόξα στους ήρωες και μάρτυρες της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Βέροια 27 Σεπτεμβρη 1991

ΚΟΓΙΑΣ

ΝΙΚΟΣ

Βέροια 27 Σεπτέμβρη 1991.

ΠΟΤΣΕΝΤΑΜ Η ΠΡΩΤΗ ΜΕΤΑΠΟΛΙΜΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΨΗ
ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Στις 17-6-μέχρι 2-8-1945 στο Πότσενταμ, το ιστορικό άντρο του τευτονικού ιμπεριαλισμού και Καίξε ρισμού, που τόσο άξιος διάδοχός του αναδείχθηκε ο χιτλερικός εθνικοσοσιαλισμός, συνήλθε η πρώτη μεταπολεμική διάσκεψη των τριών μεγάλων νικητών. Στο ανάκτορο του Κρόμπριντε, υπογράφηκε η λήξη του Β! παγκοσμίου πλέμου. Ένα από τα σημαντικότερα σε σημασία ιστοκουμέντα της Ανθρώπινης ιστορίας.

Από το 1932 η Ανθρώπινη άρχισε λίγο-λίγο να διμορφώνει το δράμα του Β! παγκοσμίου πόλεμου. Η εκστρατεία της Ιταλίας στην Αβυσσυνία, ο Ισπανικός "εμφύλιος" πόλεμος, η κυνική κατάληψη Κινεζικών εδαφών από την Ιαπωνία που οδήγησε στον Κινεζο-Ιαπωνικό πόλεμο, τα τερατώδη πραξικοπήματα του χίτλερ στο Ρήνο, την Αυστρία, του Μουσουλίνη στην Αλβανία και το δικό μας του Μεταξά, ήταν δεδομένα που σηματοδωτούσαν τον Β! παγκόσμιο πόλεμο.

Η κατάληψη της Τσεχοσλοβακίας από τα Γερμανικά στρατεύματα το 1939, κήρυξη πόλεμου τον Ιούνιο 1941 στη Σοβιετική Ένωση, η έξοδος των ΗΠΑ και της Ιαπωνίας στον πόλεμο τον γενίκευσαν σε παγκόσμιο. Σε έκταση, ένταση, όγκος και τελειότητα μηχανοκινήτων πολεμικών μέσων, συμμετοχή Ανθρώπινων δυνάμεων στα μέτωπα και τα μετόπισθες δεν υπήρξε προηγούμενο.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρώπινη, μόλις (25) χρόνια μετά τον πρώτο. Θα ήταν τραγικό, αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη σκέψη των Ανθρώπων. Οι αλλαγές αυτές διαμορφώνονταν παντού πριν ξεσπάσει ο πόλεμος και εκδηλώνονταν σαν προσπάθεια να εμποδιστεί η τρομακτική αλληλοσφαγή. Ομως όταν, παρά την προσπάθεια η φασιστική παραφροσύνη και οι συνεργασίες της μέσα στις δημοκρατικές χώρες, οδήγησαν δεκάδες εκατομμύρια Ανθρώπων στα πεδία των μαχών τότε το σύνολο των λαών της Ευρώπης σε άμεση ή έμμεση χι

λερική σκλαβιά, παρά τις διαφορές εσαρκώθηκαν σε

μιά ολόψυχη ενέργεια: ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Στη Σοβιετική Ένωση, στην Αγγλία και στην Αμερική, οι μεγάλοι αυτοί λαοί, αν και με μεγάλες διαφορές στη κλιμάκωση της προσπάθειας και της θυσίας, ένωσαν τις ενέργειές τους προκειμένου να ανταπεξέλθουν στα απέραντα πλεμικά μέτωπα και τη μεγαλειώδη πολεμική παραγωγική συμβολή των μετόπισθεν. Η ιδεολογική σύγκρουση ανάμεσα στη δημοκρατία και το φασισμό ήταν τεράστια. Το ίδιο και καταστροφές,

Η χιτλερική πίεση ήταν φοβερή. Δεν κινήθηκε μόνο η τρομερή πλεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Είχε προηγηθεί η σατανική πέμπτη φάλαγγα, που σε πολλές χώρες είχε αποσυνθέσει αλλού σε μεγάλο ή μικρότερο βαθμό την υλική και ηθική ανταχή των λαών. Είχαν διαβρώσει τον Εθνικοκοινωνικό, δημοκρατικό ιστό.

Οι Πετέν και Λαβάλ στη Γαλλία, οι Κουϊσλίγκες στη Σκανδιναβία, οι Φίλωφ στη Βουλγαρία και Αντωνέσκου στη Ρουμανία, οι Μιχαήλοβιτς και ο Χάρτη στη Σερβία και Ουγγαρία και στη χώρα μας οι Γλύξμπουργκ και Μεταξάδες, είχαν κάνει το πάν να ανοίξουν διάπλατα το δρόμο στη πολεμική μηχανή του χίτλερ. Μα και όταν τα τάντε τσαλαπατώντας τους λαούς της Ευρώπης, πάλι η πέμπτη φάλαγγα έδωσε στο χίτλερ τους Τσολάκογλου, και Ράλληδες για να στεριώσει άνετα την εξουσία στις κατεχόμενες χώρες και έβαλαν παντού στη διάθεσή του τα αντίστοιχα προδοτικά όπλα με τα "τάγματα ασφαλείας" ώστε να μὴν απασχολεί δικό του στρατό.

Όλοι οι πόλεμοι στο παρελθόν και ιδίως ο μεγαλύτερος σε διάρκεια και συνθετότερος απ' όλους, ο Α' παγκόσμιος πόλεμος, άφηναν το διακανονισμό των πολύ πλοκών πολιτικών, οικονομικών και διπλωματικών προβλημάτων σε κάποιο "συνέδριο της ειρήνης", που συνέρχονταν μετά το τέλος του πολέμου. Τα προβλήματα κάθε πολέμου όπως είναι φυσικό αποτελούν ένα τόσο υπερδεμένο κουβάρι, που να μοιάζει αφεδιάλυτος.

Ο πόλεμος, που είναι "συνέχιση της πολιτικής με

άλλα μέσα"μετατοπίζει το βάθος όλων των πολιτικών και οικονομικών προβλημάτων, και όταν ακόμα δεν τα αποδογυρίζει ολοκληρωτικά.Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος

που απλώθηκε σε ολόκληρη την υδρόγειο, με τη συμμετοχή (44) αντιφασιστικών χωρών απο την μιά και (9) φασιστικών ή δορυφόροι του απο την άλλη, με τις τεράστιες έμπυχες και άψυχες δυνάμεις που κινητοποιήσε, με τις αφάνταστες κατατροφές που προκάλεσε, σε μικτές και νικημένους και με τον έντονο ιδεολογικό χαρακτήρα που είχε, έχει επιφέρει κατά τη διάρκεια του τεράστιες μεταβολές στην πολιτική και οικονομική μορφή του κόσμου.

Οι υπόδουλοι λαοί, χρειάστηκε να κινητοποιήσουν και το τελευταίο απόθεμα του πθικού στένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού. Να αρχίσουν σχεδόν μόνοι και χωρίς μέσα απο την παθητική Αντίσταση, στο σαρπατάζ για να ανεβάσουν την πάλη τους στην ένοπλη Αντίσταση.

Τα τα προβλήματα που ο πόλεμος αυτός έφερε κατά την διαδρομή του στην επιφάνεια και ιδίως με το τέλος του, ήταν πολλά και εξαιρετικά περίπλοκα.

Η μεταπολεμική ειρήνη, σε αντίθεση με την ανήθικη ειρήνη των Βερσαλιών, άρχισε να θεμελιώνετε μέσα στις συνθήκες του πολέμου. Οι παγκόσμιες διασκέψεις των τριών μεγάλων συμμάχων χωρών: Αμερικής, Αγγλίας και Σοβιετικής Ένωσης εξασφάλιζαν κάθε φορά τη συγκριμένη καθοδήγηση του πολέμου και ταυτόχρονα άφηναν πίσω τους και ένα κομμάτι ειρήνης.

Οι διαδοχικές αυτές διασκέψεις των τριών μεγάλων (Ρούσσελτ, Τσιώρτσιλ και Στάλιν): Ατλαντικός, Μόσχα, Τεχεράνη, Κριμαίας, Γιάλτα κλπ, που αποτέλεσαν την πυραμίδα της μεταπολεμικής ειρήνης, είχαν για αφετηρία τους το χάρτη του Ατλαντικού, που χάραξε τις πθικές αρχές του πολέμου και την ειρηνική ζωή της κοινωνίας των Ανθρώπων μεταπλεμικά.

Η διάσκεψη του Πότονταμ, η πρώτη μεταπολεμική, έπρεπε απο τη φύση της να λύσει τα τόσα πολλά, σύνθε

τα και πολύπλοκα προβλήματα που προέκυψαν στη διάρκεια του πολέμου. Πέντε ήταν τα κύρια και βασικά προβλήματα που έπρεπε να λύσει 1) το πρόβλημα της νικημένης Γερμανίας, 2) των δορυφών της, 3) να οριοθετήσει τα μεταπολεμικά σύνορα 4) να προσδιορίσει τον τρόπο και τον χώρο (Νυρεμβέργη) που θα δικάσει

τους εγκληματίες πολέμου και 5) να εδραιώσει την πεποίθηση στους λαούς του κόσμου ότι στο εξής θα ζήσουν ειρηνικά, ελεύθερα και με αξιοπρέπεια.

Στο Πότσταμ, οι σύμμαχοι υλοποιούν τις αποφάσεις των προηγούμενων διασκέψεων: Η Γερμανία αποπλίξεται, η πολεμική της βιομηχανία κατασχεται ή καταστρέφεται. Διαλύονται τα παντοδύναμα βιομηχανικά μονοπώλια (τράστ και κάρτελ), που υπήρξαν η πηγή μιλιταρισμού και το εμπρηστικό κέντρο των δύο παγκοσμίων πολέμων. Με βάση τις αποφάσεις του Πότσταμ δεν υπάρχει πιά έδαφος για Καϊζερισμό και εθνικосоσιαλισμό οποιασδήποτε μορφής. Η απόφαση απογορεύει τη δυνατότητα και στοιχειώδους επανεξοπλισμού.

Ο φόρος αίματος που πλήρωσε η Ανθρωπότητα, ήταν πάρα πολύ βαρύς, ώστε να είναι δυνατόν να αντιμετωπιστεί διαφορετικά η Γερμανική λαίλαπα.

Βέβαια, ο σκοπός των μέτρων αυτών δεν ήταν να τιμωρηθεί ο Γερμανικός λαός, αλλά να ξεριζωθεί ο Γερμανικός μιλιταρισμός μιά για πάντα.

Ευρωπαίοι ήταν αυτοί που μαρτύρησαν, βασανίστηκαν και πέθαναν στα στρατόπεδα και τους φούρνους. Ευρωπαϊκή δυστυχώς ήταν η φύτρα και η προέλευση του Γερμανικού φασισμού, η ειδεχθέστερη και αγριότερη έκφραση του μιλιταριστικού φαινομένου.

Τα μέτρα που πήραν, είχαν δημιουργήσει όχι μόνο την εντύπωση, αλλά η βεβαιότητα πως είχε αποτραπεί για πάντα αυτός ο μεγάλος κίνδυνος. Ο κίνδυνος να ξανά βυθιστεί η Ευρώπη και μαζί της ολόκληρη η Ανθρωπότητα στο ίδιο βαθύ σκοτάδι και δουλεία αιώνων, απο ενδεχόμενη επανεμφάνισή του φασισμού.

Και όμως η καταγίδια του νεοφασισμού είναι από τα ενδυνάμει δεδομένα της εποχής μας και πρέπει να

γίνουν τα πάντα για την αποτροπή του, με μιά παγκόσμια συμπαράταξη όλης της δημοκρατικής και φιλειρηνικής Ανθρωπότητας.

Η εικόνα που παρουσιάζει ήμερα η Ανθρωπότητα είναι αναμφισβήτητα ξοφερή. Όλα αυτά που διαδραματίζονται στον Ευρωπαϊκό χώρο σε ό,τι αφορά το νεοφασισμό, προϋποθέτουν κινδύνους για ολόκληρο τον κόσμο και τη χώρα μας. Γι αυτό και δεν αρκούν οι γιορτές,

τα ηχηρά και μεγαλόστομα συνθήματα με τα οποία καθιστάμε το φασισμό και τα απάνθρωπα εγκλήματα που αυτός διέπραξε και τις υπόλοιπες 364 μέρες...

Βέροια Αύγουστος 1995 Κόγιας Νίκος.

ΣΤΕΛΙΟ ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙΣ ΚΑΙ ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙΣ ΠΟΛΥ.

Αν δεχθούμε ότι η λογοτεχνία είναι η συνείδηση ενός λαού, ο ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΒΑΡΝΟΠΟΥΛΟΣ, ήταν ως ένα βαθμό η συνείδηση της Βέροιας.

Η λογοτεχνία στην Βέροιας, παρά την πολύ μικρή παράδοση της, εντούτοις έχει να παρουσιάσει μερικές πολύ σημαντικές μονάδες. Ένας από αυτούς ήταν και ο Στέλιος. Σε βιωματική πάντα επαφή με τα θέματά του, αποβλέπει στο να εκφράσει τις σχέσεις του με τον κόσμο. Να παντρέψει το χθές με το σήμερα και να μάς δώσει με έναν δικό του ξεχωριστό τρόπο τις ανησυχίες του για το άγνωστο αύριο. Με τον τρόπο αυτό συνδιάζει την λογοτεχνική πληρότητα με την εκφραστική δύναμη, την συνθετική ασφάλεια και την μορφική σαφήνεια, μά και την έμφαση στο ουσιαστικό. Με έναν ιδιόμορφο τρόπο μας έδινε πάντα την εσωτερική του αλήθεια δεμένη με το σύνολο και την Ζωή.

Με την πραγματικά εκπληκτική ευαισθησία και την ποιητική μεταμόρφωση της οπτικής εικόνας σε λόγο, τον πλούτο, τους κάθε λογής υπαινιγμούς του και την ελεύθερη διατύπωσή τους μας έδωσε αρκετές από τις πιο σημαντικές πτυχές της Βέροιας και τον τρόπο με τον οποίο στοχάζεται και εκφράζεται ο Βεροιώτης.

Δυρικός τραβαδούρος των ανοιχτών ορίζοντων ξαφνιάζει με την γοητεία του στην περιγραφή των πθών και των εθίμων. Την ομορφιά και τον φυσικό πλούτο της Βεροιώτικης Γης. Βέβαια αφού πρώτα βρεί την ψυχή της δημιουργίας και σαν καλός Μάστορας του λόγου δομεί το περιεχόμενό της. Την χειρίζεται με προσωπικό γόνιμο τρόπο απελευθερώνοντάς την με τον καλώς εννοούμενο ιδεαλισμό ως τα όρια της μεταφυσικής σκεψης και την ποιητική ελευθερία της διαλεκτικής χωρίς όρια.

Η Βέροια καθώς είναι κοινωνικά και γεωργαφικά ανοιχτή στους ορίζοντες κρατάει με έμπνευση και βαθύ σεβασμό τα βιώσιμα στοιχεία της Ελληνικής παράδοσης, αλλά φιλοξενεί άφοβα συνάμα και την πλούσια ξένη κουλτούτα.

Αυτή η ορατή αλλά και διακριτική εσωτερική αυτοδυναμία της Βέροιας, κρατάει από τα αρχαία κλασικά Ελληνικά χρόνια, καθώς διαμορφώνεται επί μέρους και στο σύνολό του ο Ελληνισμός, περνώντας σε συνέχεια από τα

ιστορικά στάδια των Ελληνιστικών χρόνων, το Βυζάντιο, τον

μεταβυζαντινό λαϊκό πολιτισμό. Την νέα Ελληνική συνέδεση μετά την Επανάσταση του 1821 και την σύγχρονη κοινωνική συνέδεση των ημερών μας.

Αφθονούν τα ποταμεία αυτά των κάποιων θελήσει να κάνει τον κόπο να συμβουλευτεί την ιστορία και την ξαυτή μακράων πνήμη της. Μέσα σε αυτήν θα βρούμε τα πειστικά στοιχεία για το γεωγραφικό και κοινωνικό σώμα της Βέροιας και την μακράων ιστορική της πορεία.

Ο Στέλιος, ήταν ένας περιηγητής και θεματοπλόκος των πθών, των παθών και του ιστορικού ελαϊκού πνευματικού πλούτου του Βεροιώτη. Το πόση Βέροια υπάρχει μέσα στα έργα του Στέλιου, μπορούν να το μαρτυρήσουν όλοι όσοι διάβασαν έστω και ένα χαρτί αυτό, οφθαλμοί που να βλέπουν, υστ

Τα γραφτόν του Στέλιου, ανασυνθέτουν την ψάχτην ούη, ομαδική πραγματικότητα και δύνουν μια νέα αίσθηση και διάσταση του κόσμου. Στην προσπάθεια αυτή δεν είναι σώνυγδ οτ οη υστ αντιγραφές-έστω και δημιουργίες είναι Ποιότης με την θρησκευτική έννοια που όρουαίνου στο έργο μιό μορφή ανάλογη με την διάθεση της ψυχής του και κάνει μιό ποσμέ αξιολόγηση που μπορεί να στην συλλάβει μόνο όποιος είναι έτοιμος να την δεχθεί.

Η τέχνη γενι κά και πικώθει τέχνη ξεχωριστά είναι μιό άσκηση της ψυχής καινού Νού. Για αυτό είναι και δύσκολη. Για να την υπλαύσει κανείς δεν αρκεί η καλή διάθεση, χρειάζεται και μιό επίπονη πνευματική και αισθητική προετοιμασία και ο Στέλιος, την είχε αυτήν την προετοιμασία. Την απόκτησε στη δύνη της φωτιάς και του χαλασμού που βρήκε την χώρα και τον λαό μας το τέσσερα χρόνια της τριπλής κατοχής και τα μετέπειτα δύσκολα χρόνια, αλλά και στην μακράων ιστορία και πλούτο που κλείνει στα σπλάχνα της η Ελλάδα γενι κά και η Βέροια ειδικά.

Η πνευματικότητα είναι ο χώρος του. Κάθε γραμμή, κάθε κίνηση πάνω στο λευκό χαρτί, σηματοδοτεί την πόση στην καθαρή και Ανθρώπινη μορφή της, οχι όμως μόνο αναζητώντας την κάθαρση των πλαστικών μέσων, αλλά την απελευθέρωση του αποκλειστικού κόσμου. Την ιδιαίτερη στάση απέγανι στην Ζωή του λαού της Βέροιας και του καθένα χωριστά. Το ίδιο έκανε και για τα όμορφα τοπία της Βέροιας. Τους τόπους αναψυχής και τον κάθε χώρο χωριστά. Μα και για τις τοπωνυμίες ακόμα.

Ο Στέλιος, αποτελεί για μιό που ανήκουμε στην γενιά του ένα πρόσημο, και ένα παράδειγμα, οχι μόνο για

μας, αλλά και για τις γενιές που θα έρθουν. Και θα

της Ζωής σε κάποιο Νησί. Σε κάποιο κελί, σε κάποιο...

Όμως όπως κάθε φαινόμενο έχει την εξήγησή του, έτσι και η πνευματική φτώχεια της Βέροιας, του Νομού μας και της Ελλάδας γενικότερα έχει την δική της αιτία και αιτία εξήγησής της.

Αυτοί και άλλοι που δεν είναι του παρόντος, παρά τα αυστηρά μέτρα και τους διωγμούς κατάφεραν εκφραστής και οι ανάσες του τόχρονου της δύσκολης μεταπολεμικής περιόδου και των δεκαετιών που ακολούθησαν να μας δώσουν μια γεύση του πόνου και των πόνων του λαού της Βέροιας και γενικότερα.

Ο Στέλιος, παρά τις δύσκολιες που περνούσε η χώρα και ο λαός, αυτός άντιστα αισιόδοξος και οραματιστής ανειροποίησε και διατραγουδούσε τις χαρές και τις λύπες, τον πόνο και τους πόνους του Βεροιώτη, τις ομορφίες και τις χαρές της Βέροιας. Του Στέλιου, του ακρούσαν οι σιακάδες, τα μασλάτια και ένα ποτήρι μπρούσκο κρασί. Αυτά τα αθάνατα εργαλεία με τα οποία ανάκαθεν ο λαός ανακαλούσε τον κάθε παρανομούμενο στην τάξη.

Και είναι αυτοί που όχι μόνο δεν θέλουν να του αναγνωρίσουν το πολύπλευρο και πολυσύνθετο έργο του, αλλά και από ο,τι φαίνεται να του συγχωρέσουν, που αυτός ένας απλός Άνθρωπος. Από μια οικογένεια που δεν συγκαταλέγεται ανάμεσα σε αυτούς που "δικαιωματικά" θα δικαιούνταν "μπόρεσε να δώσει, τόσα πολλά στην Βέροια και όλα αυτά από μόνος του.

Μνήμες, επίσημα μνημόσυνα, προτομές και αγάλματα αν είχε κάποιος ... έστω και με μικρότερη πέννα και λιγότερο έργο θα τα είχε Δημοσία δαπάνη. Ο Στέλιος, όμως ο,τι εκανε ειμαι βέβαιος ότι δεν το έκανε για μνημόσυνα, τις προτομές και αγάλματα. Ο,τι έκανε το έκανε γιατί αγαπούσε τον Άνθρωπο και τον τόπο που τον γέννησε: Την Βέροια.

Αυτή η διαπίστωση και αναφορά μπορεί να προκαλέσει κάποια αντίρρηση. Αλλά η όποια αντίρρηση θα έχει σημασία, μόνο αν προέρχεται από μιιά έφεση Ζωής. Μιά αντάσση να πάμε παρά πέρα. Όταν όμως θα είναι διαμορφωμένα Άνθρώπων, που έχουν καρφώσει τους δείκτες των ρολογιών για να έχουν την ψευδαίσθηση πως η Ζωή σταμάτησε εκεί που αυτοί θέλουν, τότε η αντίρρηση θα μείνει χωρίς βαθύτερη απήχηση. Ας πάμε ολόκληρη και γυμνή την αλήθεια.

Στην Βέροια, δεν είχαμε συγχρονιστεί με την εποχή

μας. Χτίσαμε τείχου και κλειστήκαμε ερμητικά μέσα.

Εκεί μέσα οι έχοντες και οι κατέχοντες μπορούσαν να ανασάνουν και να αναμασήσουν ανενόχλητοι τον αέρα και το περιεχόμενο: Πνευματικό και κοινωνικό του 19ου Αιώνα, που ήταν για αυτούς ζωντανή παρουσία. Ο,τι για τους άλλους ήταν νεκρό και ξεπερασμένο, για αυτούς αποτελούσε παρόν και μέλλον. Δεν κατάλαβαν-ή δεν θέλησαν να καταλάβουν-πώς έτσι περνούσαμε στο περιθώριο, και πως η ίδια η Ζωή κάθε μέρα που περνούσε χωρίς να σταμάηουμε τα λιμνασμένα νερά έριχνε πάνω μας και μιά καινούρια φωφτιαριά χόμα.

Οι λίγοι που ασφικτιούσαν μέσα στα τείχαι, δεν θάρρα να τολμούσαν να εκφαστούν. Ήταν ο φόβος του κατακτητή. Των εκτάκτων μέτρων, αλλά κυρίως ο φόβος μιάς παράδοσης που είχε κατάντησει γράμμα νεκρό-που δεν τους άφηνε να ζήσουν εκδηλωθούν. Είναι ο Βεροιώτικος πολιτισμός πέρασε στην ιστορία. Πρέπει να διαβάσει κανείς σπάνια και σκονισμένα βιβλία για να τον ανακαλύψει. Να αντιλαμβάνονται, άραγε πόσο έβλαψαν την Βέροια και τους κατοίκους της, όσα υπέστη στο χάσθη και ύψωσαν γύρω μας τείχαι; Τείχαι σιωπής και απραξίας; Πολύ αμφιβάλλω.

Με τον καιρό, παρά τα τείχαι ήρθε η ώρα των οικοδόμων. Χρειάστηκε να μεσολαβήσει μια καταστροφή. Και ακριβώς απο το χάος που άνοιξε ο σεισμός ορθώθηκε η κατακόρυφη η δημιουργία. Πρώτα ακούστηκε η φωνή του ποιητή. Είναι έπρεπε να συμβεί. Ο ποιητής πάντα προπορεύεται και ανοίγει το δρόμο.

Ο μεστός λυρικός λόγος του Στέλιου, είναι μιά γνήσια Βεροιώτικη φωνή πάνω και έξω απο τα τείχαι. Με αυτή η ιστορία της Βέροιας ξαναγίνεται η τα νη, την νεοαπονομιμα πολιτισμός. Αναπλάθεται, γίνεται παράδοση σε αρμονία με την εποχή μας. Η Βέροια με τον Στέλιο, και μιά πλειάδα άλλων δηλώνει ξανά την παρουσία της όχι πιά σαν παρελθόν, που ολοκλήρωσε τον κύκλο του, αλλά σαν μια ζωντανή πλούσια συνέχεια. Αυτό δεν είναι λίγο για μιά περιοχή σαν την Βέροια, που με την δογματική ακαμψία των φανατικών της αντιμεταρρύθμισης-αντιπαράθεσης κράτησαν την Ζωή της Βέροιας όχι μόνο στον 19ο Αιώνα, αλλά και σε μιά κάθετη πόλωση όλων των αιώων.

Ο Στέλιος, έστησε το ορόσημο ανάμεσα σε δύο εποχές και χώρους. α) Την λαογραφία και την Ποίηση. Και β) το χρονογράφημα "σημειώματα" που έγραφε στην εφημερίδα "Βέροια" Ήταν μια ακένωτη ποιητική ψυχή για κάθε τί το ωραίο, το πλατύ, το τρανό και τα μεγάλο. Για κάθε αληθινό

και αθάνατο. Για την Ζωή και τον Ανθρώπο και την Βέροια

ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΗ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

Προς τους Σεβαστούς και Αξιογάπητους Νέους Κωνσταντικούς, Δημοτικούς και Νομαρχιακούς Αρχόντες.

Μετά την ένταξή μας στην Ευρωπαϊκή Ένωση θα πρέπει όχι μόνο στα λόγια να αυτοκαλούμαστε Ευρωπαίοι αλλά να εφαρμόζουμε και στην πράξη αυτά που υποτίθεται προσδιορίζουν, αλλά και εξισώνουν τους Ευρωπαίους πολίτες σε υποχρεώσεις και δικαιώματα.

Για τον προσδιορισμό αυτών ακριβώς των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων—γιατί δεν υπάρχει υποχρέωση δεν υπάρχει και δικαίωμα—συντάχθηκε ο χάρτης για τα δικαιώματα του πολίτη στο χωριό και την πόλη και υιοθετήθηκε ομόφωνα από τη Μόνιμη Επιτροπή των Τοπικών και Περιφερειακών αρχών της Ευρώπης στην ετήσια συνεδρίαση της ολομέλειας στο Στρασβούργο στις 17-19 Μαρτίου το 1992.

Με βάση την διακήρυξη αυτή οι πολίτες των ευρωπαϊκών χωριών και πόλεων έχουν δικαιώματα σε:

1) Ασφάλεια: Οι πολίτες έχουν δικαίωμα σε μιά ασφαλή πόλη ή χωριό χωρίς κινδύνους και προστατευμένο όσο το δυνατόν από το έγκλημα, την εγκληματικότητα και τη Βία.

το περιβάλλον είναι ο Βίβλος η Γεωγραφία

2) Σε ένα υγιές περιβάλλον χωρίς ρύπανση: Το δικαίωμα να ζούν σε ένα περιβάλλον απαλλαγμένο από τη μόλυνση της ατμόσφαιρας, του νερού και του εδάφους και χωρίς ηχητική ρύπανση, με σεβασμό στη φύση και τους φυσικούς πόρους.

3) Απασχόληση: Οι πολίτες έχουν το δικαίωμα παροχής επαρκών ευκαιριών απασχόλησης, το δικαίωμα συμμετοχής στα αποτελέσματα της οικονομικής ανάπτυξης και τα οικονομικά επιτεύγματα να τους εξασφαλίζουν προοπτική οικονομική αυτονομία.

4) Στέγασση: Διασφάλιση παροχής και επιλογής μιάς υγιεινής κατοικίας σε προσιτή τιμή που να τους εξασφαλίζει την πυχία και το σεβασμό της ιδιωτικής τους ζωής.

5) Μετακίνηση: Ανεμπόδιστη μετακίνηση και ελευθερία

α διακίνησης. Με μιά ορμονική ισορρόπηση χρήσης με ταξύ όλων όσοι χρησιμοποιούν το δρόμο, της δημόσιες συγκοινωνίες, τα ιδιωτικά οχήματα, τους πεζούς και τους ποδηλάτες.

6) Υγεία: Υγιές περιβάλλον και ένα ευρύ φάσμα εξοπλισμού που ευνοούν τη σωματική και πνευματική υγεία.

7) Αθλητισμός και ελεύθερος χρόνος: Πρόσβαση όλων των ατόμων, ανεξάρτητα από την ηλικία, ικανότητα ή τα εισοδήματά τους, σε ένα ευρύ φάσμα αθλητικών εγκαταστάσεων και χώρων αναψυχής.

8) Πολιτισμός: Πρόσβαση και συμμετοχή των πολιτών σε ένα ευρύ φάσμα πολιτιστικών και δημιουργικών δραστηριοτήτων και ασχολιών.

9) Πολυτιμική ένταξη: Οπου η ειρηνική συνύπαρξη κοινωνιότητων διαφορετικής πολιτισμικής, εθνικής ή θρησκευτικής καταγωγής και προέλευσης είναι εξασφαλισμένη.

10) Αρχιτεκτονικό και φυσικό περιβάλλον ποιότητας: Ένα ευχάριστο περιβάλλον που επιτυγχάνεται με μιά σύγχρονη ποιοτική αρχιτεκτονική και με τη διατήρηση -αλλαγή χρήσης και καλαίσθητη αναστήλωση των ιστορικών κτηρίων και αρχιτεκτονικής κληρονομιάς.

11) Εναρμόνιση στη συνύπαρξη λειτουργιών: Κατά τέτοιο τρόπο ώστε η κατοικία, η εργασία και η πρόσβαση σε κοινωνικές δραστηριότητες να μπορούν να ξετυλίγονται όσο γίνεται σε πιά στενές αντίστοιχα σχέσεις.

11) Συμμετοχή: Στους πλουραλιστικούς δημοκρατικούς θεσμούς και στην αστική διαχείριση που θα χαρακτηρίζεται από τη συνεργασία των διαφόρων εταίρων, την αρχή της επικουρικότητας, της πληροφόρησης και της απαλλαγής από τον υπερ-προστατευτισμό και κάθε υπερβολή κανονιστικών ρυθμίσεων.

13) Οικονομική ανάπτυξη: Οπου οι τοπικές αρχές αναλαμβάνουν την ευθύνη για την έμμεση ή άμεση προώθηση της οικονομικής ανάπτυξης, με προγραμματισμό και διαφάνεια και υπευθυνότητα.

14) Συνεχής ανάπτυξη: Οπου οι τοπικές αρχές επιχειρούν να πετύχουν συμφιλίωση μεταξύ της συνεχούς οικονομικής ανάπτυξης και της προστασίας του περιβάλλοντος.

λοντος (αειφόρος ανάπτυξη).

15) Υπηρεσίες και αγαθά: Σκοπός είναι η παροχή μιάς ευρείας κλίμακας υπηρεσιών και αγαθών, ικανοποιητικής ποιότητας, προσφερομένων από τις τοπικές αρχές τον ιδιωτικό τομέα ή μέσω μιάς συνεργασίας μεταξύ των δύο.

16) Φυσικός πλούτος και φυσικοί πόροι: Για μιά σωστή διαχείριση και εκμετάλλευσή τους από τις τοπικές αρχές με ένα λογικό, προσεκτικό, ικανό και αμερόληπτο τρόπο για το καλό όλων των πολιτών.

17) Προσωπική ολοκλήρωση: Μέσα σε ένα αστικό περιβάλλον διαμορφωμένο για να ευνοεί την ανάπτυξη της προσωπικότητας, όπως και την κοινωνική, πολιτιστική, ηθική και πνευματική ανάπτυξη του κάθε ατόμου.

18) Συνεργασία μεταξύ των Δήμων: Όπου οι πολίτες θα είναι ελεύθεροι και θα ενθαρρύνονται να συμμετέχουν άμεσα σε ΔΙΕΘΝΕΙΣ σχέσεις της πόλης τους.

19) Αλληλεγγύη και υπευθυνότητα του πολίτη: Αυτό επιβάλλει οι τοπικές αρχές και οι πολίτες να αναγνωρίζουν, ότι τα πιά πάνω δικαιώματα δεν μπορούν να εξασφαλιστούν και να ασκηθούν έξω από ένα πλαίσιο αμοιβαίας αποδοχής και κοινών ευθυνών και καθηκόντων.

20) Ισότητα: Οι τοπικές αρχές διασφαλίζουν συνθήκες ισότητας τις οποίες όλοι οι πολίτες ανεξάρτητα από φύλο, ηλικία, την καταγωγή, τις πεποιθήσεις, την κοινωνική, οικονομική ή πολιτική θέση, το σωματικό ή πνευματικό μειονέκτημα θα απολαμβάνουν το δικαίωμα που αναφέρονται πιά πάνω.

Η Ελληνική πόλη ιστορικά θεωρούνταν και ήταν ο ιδανικός τόπος-χώρος (με τη διπλή της διάσταση, την υλική-στην ιστορική της διαμόρφωση-και πολιτιστική-"ψυχή της πόλης", τους πολίτες) τους δημότες της. Η "αδρανής και η ξώρα", συνάντησης, ο χώρος όπου η κοινωνική και κοινωνική ζωή είναι δυνατή και χωρίς την οποία, όπως έλεγε και ο Τ. Χόμπερς, η ζωή γίνεται "πικρή, μοναχική, σε φτωχώνει και σε αγριεύει".

Γιὰ να μὴν γίνουν τα χωριά και η πόλη βαρβαρική πικρή, μοναχική και πόλη περικλειστή με "υψηλά γύρω μας τείχη", ταξική... με τρίτη και τετάρτη φτώχεια, με

κέντρο και περιφέρεια, με πρωτοκλασάτους και περιθώριο, δεδομένα που θα οδηγήσουν τους Δημότες να νοιώθουν εξόριστοι στην ίδια τους την πόλη...

Η βιογραφία μιάς πόλης είναι η μνήμη της και ο τρόπος που αυτή λειτουργεί. Εάν τα κύτταρα αυτής αποσυντεθούν το σώμα της θα καταρεύσει. Πρίν λοιπόν, καταστήσει και αυτή επικίνδυνη πρέπει να ξανακαταστήσουμε την πόλη που χάσαμε. Το ίδιο συμβαίνει και με τον κώδικα επικοινωνίας που πρέπει να απαναπροδιορίσουμε πρίν μας ξεπηράσει και γίνει παρελθόν.

Αυτά είναι προβλήματα ουσιώδη, που δεν πρέπει να γυρνάμε με αδιαφορία την πλάτη. Πρέπει να γίνουν αντικείμενα ευρύτερων σκέψεων, αναλύσεων, προσαρμογής και ενεργοποίησης στα δεδομένα κάθε χώρας..

Μας χρειάζεται ανάταση, διορατικότητα, ικανότητα "φυγή πρὸς το μέλλον" ειδικά τώρα που τα πάντα αλλάζουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα, θα πρέπει οπωσδήποτε να είμαστε διορατικοί και έτοιμοι για πολλά. Προσέγγιση με την πραγματικότητα και προπαντός φαντασία. Πολλή φαντασία.

Και να μη ζεντετε δι ποιει

Μετα τιμής Κόγιας Νέκος, Βέροια 20 Γενάρη 1998

ΧΙΡΟΣΙΜΑ ΚΑΙ ΝΑΓΚΑΣΑΚΙ ΑΓΑΠΕΣ ΜΑΣ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΑΣ ΞΕΧΑΣΟΥΜΕ ΠΟΤΕ.

Τώρα που ολοκληρώθηκαν παγκόσμια οι γιορτές για τη συμπλήρωση των (50) χρόνων από τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, καλά θα είναι να δούμε το μέγεθος και την μορφή αυτής της αποτρόπαιας πράξης και τα φρικτά αποτελέσματά.

... Οι φετινές επετειακές εκδηλώσεις, πέρα απ την απόδοση Τιμής στους Χιλιάδες Νεκρούς της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι συμπίπτει και με την επίγουσα ανάγκη για επαναδραστηριοποίηση του Ελληνικού και Διεθνούς κινήματος Ειρήνης (η οικολογική ομάδα Βεροίας μάζεψε υπογραφές) και να θέσει το ζήτημα όχι μόνο το σταμάτημα των πυρηνικών δοκιμών, αλλά και την καταστροφή αυτών που υπάρχουν.

... 50 χρόνια χωρίζουν την πρώτη ατομική βόμβα στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι απ τη "ανάγκη για ΝΕΕΣ ΠΥΡΗΝΙΚΕΣ ΔΟΚΙΜΕΣ"

Με τον Βομβαρδισμό της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι ολοκληρώθηκε το μαζικό έγκλημα. Το προσχεδιασμένο έγκλημα. Το έγκλημα που καταλόγισε διαφορετικά την αξία της Ανθρώπινης ζωής. Που άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο στη σχέση των λαών και τον ψυχρό πόλεμο. Εκτοτε η πυρηνική απειλή είναι διαρκής και καθημερινά τελειοποιείται. Βόμβες Νετρονίου, πόλεμος των άστρων. Πυρηνικά όπλα που σκοτώνουν τον Άνθρωπο, αλλά αφήνουν άθεκτη την περιουσία. Σ' αυτόν το νέο κύκλο πυρηνικού τρόμου, οι πυρηνικές δοκιμές που αρχίζει η Γαλλία και η Κίνα, με δηλωμένα πρόθεση και άλλων να ακολουθήσουν συματοδοτούν επικίνδυνο κατήφορο. Όταν σήμερα που δεν υπάρχει ορατός αντίπαλος δεν δυστάζουν να κλιμακώνουν την παραγωγή νέων πυρηνικών και άλλων υψηλής φονικότητας όπλων, αντιλαμβάνεται καθένας τη θα συμβεί αν εμφανιστεί κάποιος έστω υποτιθέμενος αντίπαλος. κάνει δοκιμές και η Γαλλία απώπειτα απ παγκόσμιες εκκλήσεις, συμβουλές και διαμαρτυρίες προετοιμάζεται ()

Την τετάρτη 9, η ΕΡΤ 1 με την ταινία "Οπενχάϊμερ

και η ατομική Βόμβα" και πέμπτη 10 Αυγούστου 1995, με "Μαύρη Βροχή" είδαμε το ιστορικό και το κόστος της κατασκευής (2 δισεξ. δολ. 20 δισεξ. σημερινά), την ρίψη, των ατομικών βομβών στη Χιροσίμα και Ναγκασάκι καθώς και τις τεράστιες υλικές καταστροφές, που μέσα σε κλάσματα του δευτερολέπτου προκάλεσαν. Κυρίως όμως είδαμε τις χιλιάδες που εξορωθήκαν εκείνη τη στιγμή, τα αμέσως επόμενα και αυτά που επέζησαν στα όρια ζωής και θανάτου και σπκώνουν το μαρτύριο μέχρι τις μέρες μας. Ακόμα είδαμε τους ισοπεδωτικούς βομβαρδισμούς (λες και τις έριχναν με το φτιάρι τις βόμβες) στο Τόκιο και τις άλλες Ιαπωνικές πόλεις. Την πηλητημένη καταστροφή των πόλεων, που δεν δικαιολογείται απο στρατιωτική άποψη.

Και το βασικότερο, είδαμε ποιός πήρε την απόφαση για την κατασκευή, (Φούσβελτ) και ποιός έδωσε την εντολή να τις ρίξουν, (Τρούμαν), στις επιλεγμένες αβομβάρδιστες με τα συμβατικά όπλα πόλεις, Χιροσίμα και Ναγκασάκι ώστε να είναι σαφή τα αποτελέσματα σε υλικές καταστροφές και Ανθρώπινα θύματα και πόσο περήφανη έννοιωσε η Αμερικάνικη ηγεσία γι αυτό το αποτέλεσμα.

Η ιστορία γράφεται απο τους νικητές και ο τότε Πρόεδρος Τρούμαν, ήθελε να δείξει τους Σοβιετικούς, ότι η ΗΠΑ διατηρούν την υπεροπλία έν όψη των διαπραγματεύσεων της μεταπολεμική εποχή. Στα παιδία των μαχών αποφασίστηκε η διαίρεση της Ευρώπης σε Ανατολική και Δυτική. Το μοίρασμα αυτό σηματοδότησε την αρχή του ψυχρού πολέμου. Το ίδιο έγινε και για την περιοχή του Ειρηνικού.

Με τη ρίψη της ατομικής βόμβας ο φοβερός πόλεμος πλησίαζε στο τέλος έπρεπε ο μελοντικός επικυρίαρχος έπρεπε να κάνει αφού μπορούσε μιá εντυπωσιακή ενέργεια που θα τρομοκρατούσε την παγκόσμια κοινή γνώμη και τον όποιον αντίπαλο, ενώ παράλληλα δεν θα διακινδύνεβε τη ζωή μερικών ακόμα χιλιάδων (στις 300.000 περίπου) Αμερικάνων στρατηγών (η μικρή Ελλάδα είχε 600.000, η Πολωνία 2.000.000, η Γιουγκοσλαβία 1.850.000 και Σ Ένωση 22.000.000) για την συμβατική ήττα της Ιαπωνίας.

Παρά τις τόσες δικαιολογίες που επικαλέστηκε η ηγε

ία των ΗΠΑ για να ριχθεί η ατομική βόμβα, όχι μόνο ο πόλεμος δεν τελείωσε, αλλά εγκαινίασε την τρομοκρατική εποχή και την αρχή του ψυχρού πολέμου που τόσο δεινά προξένισε και αυτός μέχρι σήμερα στην νθρωπότητα.

...50 χρόνια μετά την πυρηνική καταστροφή στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο Γάλλος πρόεδρος επιμένει ανετάκλιτα στην απόφασή του για επανάληψη των πυρηνικών δοκιμών, λές και τότε δεν έγινε τίποτε, λές και τα 120.000 θύματα ήταν απλώς δημιουργήμα κάποιας αρρωστημένης φαντασίας που ονειρεύονταν χιλιάδες θύματα. Η επανάληψη των πυρηνικών δοκιμών φανερώνει τους κινδύνους που κρύβει η Νεοϊμπεριαλιστική αντίληψη, στο πνεύμα μιάς παγκόσμιας επικυριαρχίας.

Μέσα σ αυτές τις συνθήκες η Κάμπανα της Χιροσίμα δεν ηχεί μόνο πένθιμα. Ξυπνώντας την ιστορική μνήμη μας καλεί να υπερασπιστούμε τον πλανήτη και τη ζωή που κινδυνεύει στα μέτωπα των αργίων συράξεων και την κλιμάση της βίας.

Πρίν τα ορολόγι του κόσμου σημάνει QFA ΜΗΔΕΝ πρέπει να απαιτήσουμε την άμεση καταργηση των πυρηνικών όπλων. Κανείς πλέον σήμερα δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι δεν γνωρίζει ή ότι αγνοεί τις συνέπειες του πυρηνικού αλέθρου.

Βέροια 22.8.95 Κόγιας Νίκος.